

37.035 (05)

Я - 11

Я голосую

за Мир

10

ИИ 419/4

Автор

8 100087 502816

Міністерство освіти і науки України
Міжнародний економіко-гуманітарний університет
імені академіка Степана Дем'янчука
Управління освіти і науки
Рівненської обласної державної адміністрації

До 80-річчя з дня народження
академіка Степана Дем'янчука

Я голосую за мир

Матеріали Х учнівських громадських читань
«Я голосую за мир»

№ 41 944

Рівне - 2006

УДК 37.035(05)

Я 11

Упорядник і відповідальний за випуск: Петрук О.М.

СТЕПАН ЯКИМОВИЧ ДЕМ'ЯНЧУК **у спогадах його колег та учнів**

Він був ідейним наставником молоді

Нині, коли творчість відомого педагога, організатора освіти на Волині, професора, доктора педагогічних наук, академіка Степана Якимовича Дем'янчука набула рис завершального і логічного цілого, особливо чітко визначився його неповторний шлях у вітчизняній педагогічній науці.

Крок за кроком талановитий педагог відкривав закони ідейно-патріотичного виховання молоді, яке спонукало її на визначення чіткої громадянської позиції, на самоутвердження та самовдосконалення, на вибір у досягненні мети.

У своїй педагогічній діяльності С.Я.Дем'янчук спирався не тільки на вчення відомих вітчизняних педагогів А.С.Макаренка, В.А.Сухомлинського та ін. Він дбав про гармонійний розвиток своїх вихованців, шукав нові форми і методи роботи з ними, підказаних практикою самого життя. Сам Степан Якимович завжди був душею учнівського колективу, у його навчально-виховному процесі важливе місце належало творчому пошуку як самих учнів, так і педагогів.

Велике місце у його праці посідають ідеї трудового виховання як важливий фактор розвитку особистості. Праця стала духовною потребою його вихованців, організовувала їх, вчила долати перешкоди, бути допитливими, розвивала почуття дружби, громадянського обов'язку у створенні матеріальних благ. Ідеї високої моралі, закладені педагогом, ставали нормами і правилами поведінки молоді, розвивали її кращі людські якості.

Сьогодні, коли минуло понад 40 років відтоді, як молодий, надзвичайно енергійний директор Ярунської середньої школи С.Я. Дем'янчук залишив її стіни, я намагаюся проаналізувати суть його навчальної та виховної роботи, спираючись на факти та спогади його колег і вихованців.

Основну увагу Степан Якимович приділяв старшокласникам, які, на його думку, гостро відчували дефіцит уваги до свого майбутнього з боку вчителів школи. Він учив,

що в школі повинен панувати дух потреби часу, що випускники повинні мати впевненість у завтрашньому дні, знати про те, що їх розум, праця, творчість потрібні суспільству. Мрії сьогоденного випускника повинні завтра втілюватись у практичній діяльності. Це перспектива злету. Ідеї стають джерелом творчості учнів, пробуджують у них думку, високі моральні якості, потребу втілювати свої творчі плани і задуми в життя і, як завершальний момент, побачити результат своєї праці у конкретних справах. С.Я. Дем'янчук прагнув бути кращим у своїх починаннях, завжди доводив розпочату справу до логічного завершення. „Тільки вперед, тільки на лінію вогню і нікуди інакше”, - таким було життєве кредо педагога. Ці якості передавалися його учням.

Він рішуче заперечував думку деяких педагогів про обмеження самих лише знань, про бар'єр між всебічним розвитком інтелекту і процесом навчання. Будучи надзвичайно енергійним і винахідливим, він спочатку виношував свої ідеї в собі, потім втілював їх у практичну діяльність, зробивши загальним надбанням кожного, хто брався за їх виконання. Бо кожен вносив у справу свою часточку думки, енергії, творчої праці. Це було прекрасним поєднанням теорії з практикою, в результаті якої народжувалась велика радість від спільно завершеної справи, де успіх належав усім.

Учнівська виробнича бригада у Яруні

У школі з'явилася виробнича бригада, яку очолив учитель трудового навчання Чурсін Андрій Кіндратович, а бригадиром старшокласники обрали енергійного і завзятого Володимира Никитюка – сина голови колгоспу с.Ярунь.

За добросовісну працю і високі врожаї у вирощуванні кукурудзи та цукрових буряків виробнича бригада посіла перше місце в республіці, за що школу нагородили трактором, а її бригадира – іменним годинником. Щоб домогтися високих врожаїв, працювали не лише старшокласники, а і вся школа. Взимку учні заготовляли дров'яний попіл, курячий послід, які вносились на поля під посіви кукурудзи, цукрових буряків, а

старшокласники обробляли землю, сіяли і ціле літо доглядали за рослинами, а восени радувались високим врожаям буряків та кукурудзи, яку допомагали збирати всі учні школи.

Щорічно школярі збирали металолом та макулатуру. Особливо активними були в цьому старшокласники. Вони створювали пошукові групи, які працювали над виявленням місць, де найбільше можна було зібрати вторинної сировини. Розпитували про це у батьків, обходили магазини, різні контори. І коли такі місця були виявлені, школа виділяла транспорт і в позаурочний час учні вантажили все, що було знайдено, відвозили на заготівельний пункт. За виручені гроші директор школи організовував екскурсії по видатних місцях Батьківщини. Для старшокласників такі екскурсії тривали близько місяця. За цей час вони побували у Києві, у Тулі, відвідували музей Льва Толстого у Ясній Полянї, побували у Курську, в Белгороді, в Смоленську, з великою цікавістю розглядали Смоленський Кремль, на цілий тиждень зупинялися в Москві, відвідували мавзолей Леніна, Третьяковську галерею, побували у збройній палаті. По дорозі додому заїхали в Мінськ, Брест, подорожували містами України.

На все життя запам'яталися школярам враження про екскурсії. Їх здружували вечори, проведені біля вогнища десь на околиці міста, їли смачну юшку, яку готували тут же у казанку на вогнищі, спали у палатках, які возили з собою.

У великих містах зупинялися в школах, де їм люб'язно виділяли місце у спортзалі. Спали прямо на матах, простелених на підлозі спортзалу. І все рівно були щасливі від побаченого, мали багато незабутніх вражень.

Особливу увагу педагог приділяв позакласній та позашкільній роботі з учнями, вбачаючи в цьому великий стимул для їх гармонійного розвитку і творчості.

Працювала учнівська агітбригада, старшокласники виступали з лекціями перед хліборобами району, у військових частинах.

Велика увага у школі приділялась спортивно-масовій роботі. На великій перерві щодня проводились різноманітні

спортивні змагання, ініціатором яких був сам директор школи.

Він же започаткував таку форму роботи, коли на допомогу вчителям початкових класів призначалися спортсмени-старшокласники, які разом із класоводами проводили уроки фізкультури у початкових класах, виявляли там здібних учнів, брали над ними шефство, залучаючи до різних видів спорту і вели до вершин майстерності.

До вершин педагогічної майстерності

Із серпня 1962 по 1965 роки С.Я. Дем'янчук працює директором Ярунської школи – найбільшої в районі. Поряд із педагогічною діяльністю працює над науковими дослідженнями з педагогіки, підтверджуючи на практиці свої педагогічні відкриття. Займається самоосвітою, багато читає, пише наукові реферати, досліджує життя і творчість Лесі Українки, друкується у періодичних виданнях. З цього часу починається його наукова діяльність. Готується до вступу в аспірантуру.

Його обирають членом-кореспондентом Науково-дослідного інституту педагогіки, він стає незамінним учасником Всесоюзних педагогічних читань. За доповідь „Про деякі форми стимулювання праці учнів в учнівській виробничій бригаді” його нагороджують грамотою Академії педагогічних наук.

Статті педагога-вченого з актуальних питань проблем педагогіки регулярно друкуються у всесоюзних і республіканських виданнях. Пише книгу „Записки сільського вчителя”.

Про сільського вчителя С.Я. Дем'янчука заговорили на сторінках періодичної преси. В обласній газеті „Радянська Житомирщина” за 17.05.1963 рік з'являється нарис К.Кізуба „Вчитель, вихователь, друг”, у якому йдеться про трудові здобутки педагога. Із захопленням розповідає про свого наставника С.Я. Дем'янчука колишній учень Ярунської школи Л.Ю. Майстер: „Дуже любив Степан Якимович спорт. Із його приходом у школі відразу пожвавилась спортивно-масова робота, з'явилися нові гуртки, запрацювали спортивні секції з футболу, волейболу, баскетболу, з гандболу, настільного тенісу,

з класичної боротьби, яка проходила на сцені Будинку культури, стрілецький гурток. Під час великих перерв уся школа була на спортивних майданчиках, де проходили боксерські поєдинки прямо на подвір'ї школи та змагання з волейболу, баскетболу, а у шкільних коридорах – з настільного тенісу.

Результатом всієї спортивно-масової роботи були призові місця на районних та обласних змаганнях. Футбольна команда, яку тренував учитель фізкультури Володимир Нечипорович Пелех, була першою в області серед сільських шкіл.

Взимку проходили змагання з лижних гонок, С.Я. Дем'янчук та В.Н. Пелех разом з дітьми заливали на берегах річки каток, де взимку проводили катання на ковзанах, гру в хокей.

Систему спортивно-масової роботи школи було визнано однією з кращих в області, не зважаючи на те, що школа працювала у пристосованих приміщеннях, де навіть не було спортзалу.

Великим щастям для мене була двадцятичотирихденна екскурсія по видатних місцях СРСР, організована Степаном Якимовичем. Незабутні враження від неї залишилися на все життя.

Особливо запам'ятався футбольний матч на стадіоні імені Леніна в Лужниках у Москві, куди повів нас Степан Якимович. Гра відбувалася між командами „Динамо” – Київ, „Торпедо” – Москва.

З яким задоволенням спостерігали ми за грою відомих зірок радянського футболу воротаря Макарова, нападаючого Лобановського, майбутнього великого тренера збірної СРСР з боку команди „Динамо” – Київ, а також Едуарда Стрельцова та ін. футболістів команди „Торпедо”. На жаль, команда „Динамо”, за яку ми вболівали, програла. Ми плакали, плакав і Степан Якимович, залишаючи стадіон.

Культурне життя школи набуло високої якості. Працювали різноманітні гуртки художньої самодіяльності: драматичний, вокальний, танцювальний, двічі на тиждень проходили репетиції шкільного хору, на яких завжди був присутній Степан Якимович.

На оглядах художньої самодіяльності школа завжди посідала призові місця як в районі, так і в області. Навіть хор вчителів постійно виступав із концертами на оглядах художньої самодіяльності. Велику популярність у районі мала шкільна агітбригада.

Для нас, школярів, Степан Якимович Дем'янчук був факелом, який своєю енергією, новими ідеями запаливав усіх, спонукав до творчості, пошуку, до того, що кожен з нас відкривав у собі все нові і нові здібності, вчився вирішувати життєві проблеми, утверджував віру у свої сили, розумів значимість власного життя і поважав думку товаришів, відчував їх підтримку і взаємовиручку.

Аналізуючи своє життя, я зрозумів, що саме в Яруні був закладений фундамент для подальшого розвитку як особистості. І велику роль в цьому відіграв директор школи С.Я. Дем'янчук.

Крізь усе життя проніс я любов до пісні та спорту. Понад 40 років співаю в хоровій групі народного ансамблю пісні і танцю „Полісся”, що працює при Новоград-Волинському Палаці Культури. Разом з творчим колективом ансамблю виступав на фестивалях у різних містах України, Польщі, Чехословаччини, Росії, Білорусії та ін. Щоліта проходили гастрольні поїздки в Крим. Був солістом національного ансамблю „Звіл”.

А захоплення спортом, започатковане в Ярунській школі, зокрема настільним тенісом, проніс крізь усе своє життя. Здобуваючи професію філолога у педінституті, не полишав свого захоплення, став кандидатом у майстри спорту з настільного тенісу. Брав участь у багатьох змаганнях, в тому числі в міжнародних турнірах. Спорт став моєю другою професією. Нині я тренер з настільного тенісу в ДЮСШ.”

Спогади

Про С. Я. Дем'янчука згадує його колишній учень Анатолій Ананійович Степанюк. « У 1965 році я закінчив 11 класів Ярунської загальноосвітньої трудової політехнічної школи з виробничим навчанням. Разом з атестатом про середню освіту

одержав свідоцтво про присвоєння кваліфікації, у якому зазначалось, що я пройшов повний курс виробничого навчання і рішенням кваліфікаційної комісії « Райміжколгоспбуду» було присвоєно спеціальність робітник - будівельник в сільському господарстві. Такі посвідчення видавали лише у нашій школі. А ще був клас піонервожатих, у якому навчалося 42 дівчат із нашого та сусідніх районів. Вони також одержували посвідчення про здобуту спеціальність піонервожатої разом із атестатом про середню освіту. Паралельно вони вивчали піонерську справу, а практику проходили як загонні вожаті. Пригадую, що з приходом нового директора школи у 1962 році - С. Я. Дем'янчука, - Ярунська школа ожила. Запрацювали різноманітні гуртки, спортивні секції. Всі учні були охоплені позакласною та позашкільною виховною, гуртковою і спортивно - масовою роботою. Із 8-го по 11 клас я вчився у класі будівельників, де поряд з основними предметами викладались основи будівельної справи. Ми вчилися на каменщиків, плиточників-облицювальників, малярів-штукатурів. Працювали столярний і токарний цехи. Дівчата також оволодівали виробничими професіями. У 8-А класі вони вчилися на будівельників, а в 8-Б - на доярок. Уроки виробничого навчання по будівництві вів спеціаліст цієї справи Ведрук, а практикувалися ми прямо на виробництві - у місцевому колгоспі, де виконували різні роботи, за що одержували гроші. Ми будували нове приміщення школи, оскільки школа розміщувалася у пристосованих приміщеннях панського будинку та в колишній панській конюшні, яка підсліпуватими вікнами виглядала з-під солом'яної стріхи, а температура повітря взимку не перевищувала +7 градусів.

І як же знадобилась мені професія будівельника, коли після служби в армії 21-річним юнаком лише за один сезон, починаючи з ранньої весни, я власноруч побудував будинок для моєї сім'ї. У листопаді ми вже вселилися у новий будинок, яка це була радість для нас, радість і, водночас, велика перемога. Матеріальної підтримки не було, будівельні матеріали купували на зароблені мною гроші.

У шкільні роки я відвідував усі гуртки, які працювали у

школі та при будинку культури. Особливо мені подобався радіогурток, який вів лаборант школи, надзвичайно обдарована людина Герасимович Кароль Дем'янович, знання з радіотехніки мені знадобилися в армії, де я служив в управлінні бригади складних радіоприборів у Севастополі. По закінченню служби мені, як кращому спеціалісту, запропонували роботу у військовій частині, навіть житлом забезпечували. Проте тягнуло у рідні місця і я поїхав у Ярунь. Ремонтував транзисторні приймачі у Новограді - Волинському, завоював собі хорошу славу. Згодом почав ремонтувати телевізори, шукав нові форми і методи роботи. Запровадив маршрутне обслуговування населення по ремонту телевізорів, ремонтував за один день 20-24 телевізори. Одним із перших запровадив службу телепрокату, за це одержував високу зарплатню - 400-500 крб., ще й прогресивку платили по 240-250 крб. На той час це були великі гроші.

Самотужки через підсилювачі зробив кабельне телебачення для кількох п'ятиповерхових будинків, які опинилися в оточенні дев'ятиповерхівок у Новограді-Волинському. У нас тоді не було кабельного телебачення.

Звичайно, основи моєї діяльності були закладені в школі, а далі я займався самоосвітою. Вчитися в будь-якому навчальному закладі не було можливості. Ріс напівсиротою. Батько помер від ран зразу ж після війни. Матері важко було підняти багатодітну сім'ю. Влітку я босоніж бігав до школи. А з початком холодів школа купувала мені взуття, одяг і я мав можливість ходити до школи.

Будь-яка хороша ініціатива з боку вчителів чи учнів підтримувалась директором школи.

Якось лаборант Герасимович К.Д. запропонував створити шкільну кіностудію. Ініціатива була підтримана, було придбано все необхідне для роботи кіностудії.

Незабаром з'явилися перші кінофільми: „Мрія здійснилась», „Зорі сходять», „Шкільні будні», „Так робити не слід» та ін. Операторами-сценаристами були В'ячеслав Семенюк, Микола Волосов, Прокопчук. А мене було навіть нагороджено путівкою до республіканського піонерського табору „Молода гвардія». За такою ж ініціативою була створена студія мультфільмів, яка зняла казку „Курочка Ряба».

Школу декламаторів вела молода піонервожата, філолог за освітою Анна Антонівна Люк. Вона разом із вчителькою Галиною Мартинівною Пелех та слухачами школи, озвучувала фільми.

Був я активним членом фотогуртка, який вів також Герасимович К.Д. Ми намагалися зазнять самі цікаві моменти із життя школи.

У будинку культури був духовий оркестр, яким керував Борошнов. Проте Степан Якимович придбав інструменти для шкільного духового оркестру. Ним керував тоді молодий вчитель музики Лагасюк Юрій Оксентійович.

У школі для молоді проводилися вечори відпочинку . В одному із найбільших класів проводилися танцювальні вечори. Проте він не вмещав усіх бажаючих, тому на школі кріпили динаміки і прожектор. Тоді вже молодь з усього села у вихідні танцювала на подвір'ї.»

Із глибокою вдячністю говорить про свого наставника випускник Ярунської школи 1964 року Микола Миколайович Волосов: „ У роки моєї молодості найбільший вплив на формування мене як особистості мав директор школи С.Я. Дем'янчук, а для набуття навиків майбутньої професії багато взяв від Герасимовича К.Я.- керівника різних гуртків технічного напрямку.

Саме завдяки Степанові Якимовичу ми ще у школі навчилися займати активну життєву позицію, призвичаїлися до пошуку, творчості, вчилися бути наполегливими і впевненими у своїй силі.

Ми прагнули до гармонійного розвитку: займалися художньою самодіяльністю, я грав на баяні, займався спортом (біг 5 км , лижі, хокей, волейбол, баскетбол, футбол), працювали на виробництві. Допізна просиджували у школі, займаючись у різних гуртках та монтуючи фільми шкільної кіностудії. Я мріяв стати кандидатом у майстри спорту. І таки одержав звання кандидата у майстри спорту з плавання, навчаючись у Запорізькому машинобудівельному інституті.»

М.М. Волосов пройшов складний, але творчий і

змістовний життєвий шлях . Нині він академік інженерних наук, доктор технічних наук, міністр автомобільної промисловості СРСР, СНГ, Російської федерації, головний редактор журналів» Ринок СНГ' та „Автомобільна промисловість СНГ», автор багатьох патентів, написав книгу технічного напрямку.

Та й взагалі, у випускному класі 1964 року, якому *СМ. Дем'янчук* приділяв більше уваги у позакласній та позашкільній виховній роботі, навчалося 22 учні. Майже половина з них здобули вищу освіту і мали неабиякі успіхи у творчій діяльності. Це бригадир виробничої бригади *Никитюк В.Ф.*, який разом із однокласником *Дем'янчуком* *Анатолієм* закінчив Київський інженерно-будівельний інститут. Нині працює в житомирській обласній державній адміністрації заступником начальника головного управління будівництва та архітектури . Це *Чич, Михайло Семенюк* - головний інженер великого білоруського заводу. А староста класу - *Тамара Якубовська* стала кандидатом технічних наук, нині викладає у ВУЗах столиці. Це кандидат фізико-математичних наук, доцент кафедри медичної та біологічної фізики Тернопільської медичної академії *В.Д. Дідух*. Наукові праці, написані у співавторстві з братом *Л.Д. Дідухом*, присвячені теоретичному дослідженню електричних та магнітних властивостей матеріалів із вузькими енергетичними зонами - одні з перших у світовій літературі. Він є автором п'яти поетичних збірок, провідним мотивом яких є любов до малої Батьківщини, до рідного краю:

Храмове свято в моєму селі,
Котиться дзвін по усьому краю.
З рідного Яруня грудку землі
Я у руці, мов святиню тримаю.

„Коли я одержав направлення на роботу в *Ярунську*» після закінчення *Луцького* музично-педагогічного училища - згадує вчитель музики *Лагасюк Юрій Оксентійлвич*, написав листа директору школи. Буквально через тиждень одержав відповідь, що буду забезпечений квартирою і відповідним навантаженням. Я приїхав у *Ярунь*, директор школи *Степан Якимович Дем'янчук* зустрів мене і повів на квартиру, одночасно зауважив, що дає

мені 22 години тижневого навантаження, аби тільки працював у школі. На другий день повів мене на стадіон, щоб показати шкільну футбольну команду, де грали між собою команди Житомирського технікуму землевпорядкування та школи. Директор дуже любив спорт. У школі були хороші команди з футболу, волейболу, баскетболу. Він вболівав за київське „Динамо». Знав, що за „Динамо « вболіваю і я.

Школа вчилась у дві зміни, і коли матчі за участю „Динамо» транслявали у другу зміну, а в мене були уроки, то дозволяв дати самостійну роботу, щоб я міг подивитися гру.

За успіхи виробничої бригади школи у вирощуванні високих врожаїв школа одержала премію - духовий оркестр. Я відзначиття духового оркестру, в якому брали участь два його сини - Юрій та Анатолій. Він дуже гордився шкільним духовим оркестром. Якось Степан Якимович мені сказав, що в школі повинен бути хор в кількості 100 чоловік. І він повинен мати тільки 1 місце в районі. Від того часу і по цей час шкільний хор посідає перші місця на оглядах художньої самодіяльності школярів району і області. Степан Якимович завжди підтримував мене в роботі. На заняттях хору завжди були чергові вчителі, які слідкували за дисципліною, а моїм завданням було зробити все, щоб хор гарно звучав.

Якщо на педраді хтось із вчителів школи робив зауваження по роботі, то Степан Якимович завжди заступався за мною, говорив, що я ще молодий, з роками прийде майстерність.

Він був господарем свого слова, якщо щось пообіцяє, то завжди виконує свою обіцянку. З ініціативи Степана Якимовича був організований клуб старшокласників, де учні працювали, відпочивали, займалися спортом. Проводились вечори старшокласників з концертами, вікторинами, танцями, диспутами.»

Більше сорока років творчо працює Ю.О. Лагасюк. Він створив справжню школу мистецтва серед дітей, молоді та жителів села, зібрав багато пісень, які обробив і ввів до репертуару дитячого і сільського хору, який носить звання „народний». Його учень Сергій Ярунський, син А.А.Степанюка, став відомим українським композитором, та написав музику

до багатьох пісень на слова співачки, дружини композитора Ольги Яриновської..За сумлінну працю Ю.О. Лагасюка нагороджено медаллю А.С. Макаренка, йому присвоєно звання „Заслужений працівник культури». У Яруні він започаткував славу династію педагогів родини Лагасюків.

Учитель живе у пам'яті і великих справах своїх учнів

Не нажив С.Я. Дем'янчук великих статків, працюючи директором Ярунської школи. Він навіть будинок не придбав для своєї сім'ї, яка проживала увесь час у кількох кімнатах-комірчинах при школі. Цей будиночок зберігається і нині. Найбільшою цінністю була для нього хороша книга. Він дбав про духовне багатство і мудро роздавав його своїм вихованцям. І для кожного з нас, своїх учнів, він зробив так багато, що за це ми щиро висловлюємо глибоке почуття вдячності великому педагогу і пам'ятаємо про нього усе своє життя.

А для самого Степана Якимовича найбільшою нагородою була пам'ять про нього, були хороші справи його вихованців, вершини їх творчої майстерності.

Рішенням дев'ятої сесії Ради ХХІV скликання від 22 травня 2003 року Ярунська сільська рада вирішила перейменувати вулицю Орепівську на вулицю Степана Якимовича Дем'янчука у с. Гірки, на якій колись стояв будинок сім'ї Дем'янчуків. Ось так вшанували пам'ять про великого педагога, вченого його вдячні земляки.

**Т.А. Петько,
учениця С.Я. Дем'янчука,
вчитель-методист Ярунської
ЗОШ І-ІІІ ступенів**

**Т.А.Петько,
учениця С.Я.Де'янчука,
вчитель-методист Ярунської
ЗОШ І-ІІІ ступенів**

Навчителю

Світлій пам'яті академіку
С.Я.Дем'янчуку з почуттям
глибокої шани і вдячності
присвячую

Від землі він набрався розуму,
Щоб до учнів його донести,
В їх серцях запалив іскру Божую
І навчив їх для злету рости,
А натхнення своє непозичене
До краплини усім роздавав,
Він зумів рідний край возвеличити
І наснагу для цього мав.
Він пройшов фронтовими дорогами,
Знав і холод, і голод, і страх,
Він приніс у свій дім Перемогу
На прострелених в битвах руках,
Він ніколи не жив напівправдою,
Бути кращим завжди хотів
І не схибив в житті, не зрадив він,
Своїх учнів цьому навчив.

Його мудрість ясну пам'ятаємо,
її слід - в наших творчих ділах,
І ціну його справ знаємо,
Жити їм - у прийдешніх віках!
Повен віри, любові, надії
Наш доземний уклін прийміть!
Ще здійсняться усі Ваші мрії
І в серцях наших вдячних живіть!

В краю батьків, в краю мажорних сосен...
(твори про мир вихованців Ярунської ЗОШ I-III ступенів)

*Інна Романюк,
учениця 5-Б кл.,
Ярунської ЗОШ I-III ст.,
Житомирської області*

Я голосую за мир

Одного світлого дня я з мамою пішла до бабусі, вона мені показала свої нагороди. Але я ще не знала, що це таке, тому й запитала у бабусі:

-Що це?

Бабуся раптом задумалась. Вона ніби дивилась у далеке минуле. А згодом відповіла:

-Це мої нагороди, які я отримала після війни.

-А що таке війна? – здивовано запитала я.

І бабуся почала розповідати мені історію про війну.

Одного літнього ранку без відома людей фашисти почали бомбити Україну. Бомби рвалися зовсім поруч, на залізничній станції Новограда-Волинського. Люди нічого не розуміли, губилися в догадках. Та раптом страшна звістка із репродуктора гарячим полум'ям обпекла серця людей.

Прозвучало повідомлення про те, що 22 червня 1941 року фашистська Німеччина без оголошення війни напала на Радянський Союз.

А 6 липня фашистські загарбники дісталися уже до Яруня.

- Це було страшно ?- запитала я.

- Так, це було дуже страшно і водночас моторошно.

Будь - якого часу могли прийти поліцаї та німці, вбити людину. Вони грабували людей, молодь силоміць відправляли на каторжні роботи в Німеччину.

-А за що ж Вас нагородили, бабуся ?

-За тяжку працю під час війни.

Коли я піросла і пішла до школи, то набагато більше зрозуміла, що таке війна. Це справді страшно, але я досі не розумію, навіщо людям війни. Тому я голосую за мир і не хочу навіть чути слово « війна ».

Я хочу жити під мирним голубим небом, хочу вчитися в школі, дружити із своїми однокласниками та однолітками з інших країн.

Дружба – це прекрасне почуття, яке зближує і ріднить людей, це запорука миру на землі.

*Юлія Коренчук
учениця 5-Б кл.,
Ярунської ЗОШ I-III ст.,
Житомирської обл.*

Маленькі посланці миру

Мир! Яке магічне слово! Вимовивши його, чується тихий шеліт колосся, лагідна мамина колискова, дзвінкий дитячий сміх. Так, сміх і радість, а не сльози і горе . Мир - це ясне сонечко, це яскраве голубе небо, це курликання ключа журавлів, це дзвінка дитяча пісенька.

Я дуже щаслива, що народилася у країні, яка прагне тільки миру. Ми, маленькі її громадяни, знаємо про війну тільки з розповідей дорослих та уроків історії.

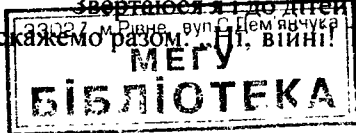
Україна з часів існування ніколи ні на кого не нападала . Грабували та нищили тільки її, а вона захищалася та виборювала своє право на існування . Не раз нашу землю топтав чужинський чобіт та вона вставала з руїн, відбудовувалася і процвітала всупереч усьому.

Я горджуся своєю Батьківщиною, шанувальницею миру і спокою. Вона завжди всім допомагає і хоче жити зі всіма народами в дружбі . Український народ привітний і гостинний . Він радий зустрічі кожному, хто йде до нас з миром . Бо війна жорстока і безжалісна, яка іноді забирає останню надію та вітху у людей .

Тому ми, маленькі посланці миру, закликаємо дорослих задуматися над долею інших людей . Заради власної вигоди не позбавляти права життя громадян своєї країни .

Поважні дяді і тьоті, прислухайтеся до нашого голосу і зробіть так, щоб ми ніколи не здригались від страшного слова „війна» . А ми, ваше майбутнє , запевняємо, що докладемо всіх зусиль, щоб старість була спокійною і забезпеченою.

Звертаюся і до дітей всієї планети, візьмімося за руки і скажемо разом: **ТАК, МИРУ !!!»**

*Аліна Роюк,
учениця 7-А кл.,
Ярунської ЗОШ І-ІІІ ст.,
Житомирської обл.*

Я голосую за мир

За мир у всьому світі -
Це значить: за народ,
За колоски наліті,
За шум весняних вод.
М.Рильський

Одне з найкращих і найзаповітніших слів у лексиці нашої мови - це слово «мир». Мир — це союз між рідними, близькими, знайомими. Це злагода, співдружність між державами.

Багато людей забувають про це, і тому виникають суперечки, а інколи і війни. Таким жорстоким випробуванням для нашого народу була Велика Вітчизняна війна.

Наш народ переніс найтяжчу з усіх воєн, які коли-небудь знала світова історія. Палахкотіли оповиті полум'ям прикордонні застави, стримуючи натиск фашистської навали, стікали кров'ю бійці, руйнуючи все на своєму шляху, війна загрожувала найдорожчому — життю людей, безпеці Вітчизни. Ведучи смертельний бій з темними силами зла, воїни всіх національностей виявили нечуваний героїзм і витримку, тому і здобули Перемогу. Війна — це не просто історія, яка колись зітреться з лиця землі. Це одвічна пляма, що назавжди залишиться у серцях кожної людини.

*Євпак Олександр,
учень 7-А кл.,
Ярунської ЗОШ І-ІІІ ст.,
Житомирської обл.*

Я голосую за мир

Кожна людина в світі мріє про мир, у тому числі і я. І до сьогодні болять серця ветеранів, коли вони згадують жахливі воєнні роки. Між деякими народами і сьогодні існує ворожнеча. Я хочу миру і злагоди, тому що зброєю і

жорстокістю проблему вирішити неможливо, її можна лише загострити. Мир... Це слово завжди буде бажаним для всіх поколінь людства. Адже коли в країні іде війна, то там панує голод і холод, страх і жорстокість. А коли є мир, то в країні буде спокій і злагода, впевненість у завтрашньому дні. Так буває і в сім'ї. Якщо сім'я живе в мирі, то там щастя, кохання, зростають здорові діти, вдосталь хліба на столі. Будь - який конфлікт треба вирішувати мирним шляхом, без зброї і суперечок Бо жорстокість іще ніколи не привела до хорошого. Я хочу, щоб був мир і злагода. Бережіть мир, бо війна-це погана справа.

*Андрій Корончук,
учень 7-А кл.,
Ярунської ЗОШ І-ІІІ ст.,
Житомирської обл.*

Мир – планеті, щастя - дітям

Мир планеті - щастя дітям. Кожен із нас мріє жити в мирній країні. Війна не потрібна нікому. Кожна людина повинна творити добро заради миру на землі. Як добре, коли є на столі хліб і до хліба. Як добре, коли в будинку тепло і затишно. Як добре, коли поруч з тобою є батько і мати, коли лагідно світить сонце, не чути вибухів бомб та розривів снарядів, коли тобі привітно посміхаються люди, щебечуть птахи і духмяно пахнуть квіти. Як добре, коли ти, щоранку поспішаючи до школи, не відчуваєш горя і небезпеки, а лише радість сповнює твої груди від того, що живеш під мирним небом у тісному і дружньому колі своїх ровесників, сусідів, односельчан. І хочеться жити на землі, радіти сонцю і людям, насолоджуватись красою життя, примножувати її і дарувати тепло та ласку людям.

Тому я щасливий, що живу в мирній країні.

Мир планеті - щастя дітям. А ми, діти, - маленькі ліхтарики миру.

Нам, молодому поколінню, потрібно зберегти мир, який так тяжко здобували наші дідуся

Людина народжується, щоб радіти, милуватися квітами, прислухатися до шелесту листя, щоб жити і

працювати. Все це можливе тільки в мирному житті. Мені дуже хочеться, щоб кожен задумався над цим і повсякчас примножував ідеї миру на Землі. Тому я голосую за мир!

*Осіпчук Ірина,
учениця 7-А кл.,
Ярунської ЗОШ І-ІІІ ст.,
Житомирської обл.*

Я голосую за мир

Одне з най дорожчих слів у світі - слово « мир ». Людям на всій планеті потрібен мир, щоб будувати нові міста, вирощувати золоті лани пшениці, щоб діти ходили до школи, щоб звучали веселі пісні, щоб люди навчилися жити довгі - довгі роки у мирі і дружбі. Війна - це лихо, це сльози і горе, які важко передати словами. Люди, які вижили після війни, розповідають нам про тяжкі втрати, які вони зазнали під час війни. Війна не щадить нікого. Ніколи не забудуть її ветерани. Вона ятрить у їх ранах, спалахує полум'ям у їх думках, болем вривається у пам'ять.

Багато прекрасних людей віддали своє життя, захищаючи рідну землю від ворога. Серед них - мої земляки. З їх іменами і фотографіями я познайомилась у шкільному музеї. Це - Чурсін Андрій Кіндратович, Чурсіна Паша Радіонівна та багато інших. Щоб зберегти мир, треба пам'ятати про війну. Нічого немає страшнішого від війни. Ми любимо слово мир. Воно звучить у піснях і поезіях, воно б'ється у наших серцях. Мир - це закон нашого життя, це взаємоповага, це найкраще, що в нас є.

Тому я голосую за мир.

*Юрій Соловей,
учень 7-А кл.,
Ярунської ЗОШ І-ІІІ ст.,
Житомирської обл.*

Я голосую за мир

Немає на Україні міста чи села, де б не стояв пам'ятник солдатам - визволителям, які захистили свою Батьківщину від фашистських загарбників.

Вони віддали своє життя за те, щоб не було нової війни, щоб не чорніли окопи на ниві, а цвіли і колосилися хліба, щоб сонце сяяло на чистому блакитному небі, щоб ми, веселі і щасливі, ходили до школи, щоб виростали і обирали мирні професії хліборобів, будівельників, вчених. Тому ми хочемо жити без воєн. Хай буде мир на всій землі.

Я голосую за мир!

*Вікторія Скаковська,
учениця 7-А кл.,
Ярунської ЗОШ І-ІІІ ст.,
Житомирської обл.*

Я голосую за мир

*Просинається земля від сну, квітує,
Сонечко промінчик теплий нам дарує,
Гомонять щасливі діти, йдуть до школи,
Друзі їм всміхаються довкола.
Добре жити на планеті нашій,
Не бувати тут війні жахливій, страшній,
Хай панують мир і радість всюди,
Хай щасливі будуть наші люди,
Щоб пташиним співам повнилась моя Україна,
Голосумо за мир, за щастя для людини.*

*Сергій Осипчук,
учень 7-Б кл.,
Ярунської ЗОШ І-ІІІ ст.,
Житомирської обл.*

Я голосую за мир

Мир необхідно здобувати

Латинське прислів'я

У світі є багато трагічного і комічного, прекрасного і потворного. Найбільш жахливим, трагічним у житті є війна. Вимовлю це слово і бачу людські сльози, біль і смерть. Найстрашнішою була для нашого народу Велика Вітчизняна війна 1941-1945 років. Вся Україна була окупована німецькими

загарбниками. Бої точилися не тільки на фронтах, але й у тилу ворога. Вже понад 60 років минуло з того часу, але ще живуть герої цієї війни, в кожному місті і селі стоять пам'ятники тим, хто загинув у боротьбі з ненависним ворогом. Воєнне лихоліття торкнулося кожної родини. Загарбники розстрілювали безвинних мирних жителів, арештовували, відправляли на каторжну працю у Німеччину молодь. У колишньому районному центрі Яруні про це нагадує братська могила на околиці селища. Тут розстріляно понад 300 мирних жителів. Серед них багато дітей. Але звірства ворога не залякали наш народ.

У музеї нашої школи є багато матеріалу про Велику Вітчизняну війну, про героїзм жителів села. Знайомлячись із ним, я все частіше замислююсь над тим, скільки крові треба було пролити, скільки горя треба було знести, щоб ми могли спокійно спати, навчатись і жити. За наше щастя віддали свою молодість і навіть життя багато відомих і невідомих солдатів.

Володимир Нечипорович Пелех в 1941 році щойно закінчив Ходорківську середню школу, що в Попільнянському районі на Житомирщині. Це велике село. Тут народився гетьман України Іван Самойлович, Пантелеймон Куліш писав тут свій знаменитий твір «Чорна рада».

З початком війни Володя Пелех та його однокласники створили підпільну організацію, щоб мстити ворогові. Зрадник виказав підпільників. Поліція оточила село. Поранений Володя дивом вирвався з оточення і втік до лісу. Далі продовжив боротьбу у партизанському загоні. Коли територія нашого краю була звільнена від фашистів, то продовжив битися з ворогом у діючій армії. Його нагородили багатьма орденами та медалями. Після війни закінчив Київський інститут фізкультури і працював вчителем фізкультури у Ярунській середній школі, продовжуючи славу педагогічну династію Пелехів.

У В. Н. Пелеха війна забрала дуже багато. Хлопець мріяв далі вчитися, займатися спортом, працювати, але довелося це відкласти на чотири роки. Наш народ переміг, бо він визвольну боротьбу.

Український народ завжди брав участь у визвольних війнах. Згадаймо Б. Хмельницького, І. Мазепу. Наша держава має військо, яке служить тільки для оборони. При потребі виконує

тільки миротворні функції. Мир завжди перемагає війну, я не хочу, щоб на нашій землі падали бомби і рвалися снаряди, діти ставали сиротами. Всі міждержавні конфлікти повинні вирішуватися тільки шляхом переговорів, компромісів. Людина створена для мирної праці, а не для війни. Я, як і мої ровесники, голосую за мир!

*Ольга Осипчук,
учениця 7–Б кл.,
Ярунської ЗОШ І–ІІІ ст.,
Житомирської обл.*

Я голосую за мир!

Мир – яке це гарне слово. Воно випромінює тепло, символізує волю, злагоду, доброту.

Через міста і села пролягла дорога з Ярунського краєзнавчого музею до Рівненського музею Миру, який започаткував колишній директор Ярунської школи Степан Якимович Дем'ячук.

Чому саме тема миру? Напевно тому, що у наші часи вона дуже актуальна і поширена. Адже під час воєн, які відбувались давно і які проходять у наш час, гинуть люди, вмирають невинні маленькі діти, жінки, немічні старики. Життя стає страшним і жорстоким. Нікого не помилювала жорстока машина війни.

Зараз іде війна в Іраку, де вже загинуло багато наших миротворців. Важко уявити, як страждають матері загиблих воїнів. Що у них на серці? Біль, образа... І німе запитання. Навіщо кров? Навіщо сльози? Навіщо смерть? За що гинуть їх сини?

А як хочеться людині жити у тихому і спокійному місті, радісно посміхатися людям, на повні груди вдихати духмяні пахощі квітів, ніжитися під теплим сонечком, яке світить нам із мирного голубого неба. Як добре бути впевненим у завтрашньому дні. Знати, що тобі не загрожує небезпека, що ніхто не скривдить ні тебе, ні твоїх рідних і друзів. Тому я голосую за мир, за щастя, за добро між людьми, бо це є найголовнішим для гармонійного розвитку людини. Мир на світі таки буде, цього хочуть усі люди.

*Юля Флярковська,
учениця 10 кл.,
Ярунської ЗОШ І – ІІІ ст.,
Житомирської обл.*

Я голосую за мир

Мир. Що ми розуміємо під цим словом, яке його значення? Мир – це поняття спокою, надійності, вірності, любові, добра, ширості. Мир – це поєднання тільки яскравих, барвистих фарб. Рожевий – мрії, зелений – омолодження, весна, червоний – радість, жовтий – колір тепла і ширості, блакитний – колір джерельної чистої води, мирного неба.

Кожна людина мріє про щастя, будує його. Але не від'ємною умовою щастя є злагода. Злагода вбирає в себе такі слова як розуміння, чуйність, підтримку, мир. Я хочу миру і злагоди, мирного неба, в якому мелодійно лунатиме пташиний спів, чистої річки, з якої все живе черпатиме енергію, налитого колоска пшениці, з якого мати до поту міситиме смачний коровай.

На сьогоднішній день мир – відсутність воєн, безпека суспільства, табу на утворення „ гарячих точок”, тероризму. Мир – це злагода в державі, взаєморозуміння в сім'ї, толерантність між країнами. Як відомо, країни, в яких про мир лише мріють, відчутно відстають у економічному і соціальному розвитку в порівнянні з країнами, які обрали мирну політику. Такими країнами ми можемо бачити Афганістан, Ірак, Іран та інші країни Близького Сходу.

Я хочу миру і злагоди! Мир і злагода держави є основою для щастя і плідної праці народу. Мир та злагода найбільше впливають на культурний та освітній розвиток. Я хочу миру і злагоди, щоб отримати вищу освіту, працювати з повною віддачею сил на благо країни. Я хочу мати можливість читати українську книжку, бачити фільм українського виробництва, відвідувати п'єси українських драматургів і дотримуватися традицій своїх предків.

Я хочу миру і злагоди ! Хочу бачити очі своїх рідних і близьких усміхненими, щоб в них можна було побачити спокій, надію, радість, щастя.

Я хочу миру і злагоди , щоб сизий голуб миру вільно злетів у небо. І з кожним змахом його трепетних крил український народ ставав щасливішим і спокійнішим за своє майбутнє.

Гарантами миру і злагоди має бути держава, наша влада. Саме вона повинна піклуватися про мир і щастя у наших оселях. Саме влада повинна вміти розв'язувати міжнародні конфлікти мирними шляхами. Я вважаю, що миротворцями нашої країни є не солдати, наша влада. Адже в руках наших політиків мільйони долів українців, які з вірою і надією дивляться їм у вічі.

Згадуючи розповіді наших дідусів про страшні роки війни, серце обливається кров'ю і почуттям жаху. Тоді кожен солдат був патріотом держави, він виборював їй свободу, тепло і затишок своїй родині. Напевно , словами не можна передати почуття і думки, які сповнюють людину, коли з усіх боків лунають постріли і вибухи, а чисте , безхмарне небо перетворилося у сіру пелену, в якій здійснюють різні маневри ворожі літаки. А скільки насильств відбулося під час війни. І хто за них відповів? Винною було визнано тоталітарну Німеччину.

Стає прикро, коли згадую теракти в Америці 11 вересня 2001 року, під час яких загинуло стільки невинних людей. Невже поклади нафти можуть мати таку ціну?! Найбільшою загрозою миру я вважаю - проведення терактів. А терористи – це люди , які в душі не мають навіть найменшої цінності. Наша держава протягом десятків століть вела боротьбу з різними загарбниками і завойовниками. Скільки слов'ян поклали свої голови за свою незалежність і свободу. І хіба навіть у XXI столітті талановита дівчина у калиновому вінку – Україна не має права на мир і злагоду? Має.

Зі свого боку я, як патріот своєї держави, буду робити все можливе для економічного і соціального розвитку, для мирного неба і вільної думки народу.

Я хочу миру і злагоди. Роблячи загальний підсумок п'ятнадцятиріччя незалежності України, можна твердо сказати, що Верховна Рада на чолі з Кабінетом Міністрів і Президентом виконують свій обов'язок щодо гарантії миру та злагоди чесно і вірно.

„ У мирній країні і люди щасливі», - сказав колись наш Президент Віктор Андрійович Ющенко, виводячи наші війська миротворців з Іраку.

Якщо розглянути теми літературних творів, то можна сказати, що тема миру займає одне з головних місць. Поети і письменники оспівували і звеличували мир, а війни, набіги – осуджували.

У висновку хочу зазначити , що напевно бажання миру і злагоди є однією із головних мрій і задумів кожної людини. Тож нехай голуб миру заповнить кожен куточок нашого серця тільки світлими і чистими почуттями.

Крок за кроком
(учнівські твори про мир)

*Шаратов Дмитро,
ЗОШ № 9, 2-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я живу на Україні. У нас в країні мир і спокій. Діти ходять до школи, в дитсадок, займаються спортом, в гуртках. Це вони роблять, щоб не було війни. І я хочу, щоб у світі ніколи не було війни. Я голосую за мир!

*Музичук Тетяна,
ЗОШ № 9, 2-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я дуже люблю нашу Україну. Хай живе наш рідний край. Наша Україна має жити у мирі і спокої.
Я голосую за мир і спокій!

*Бурченя Юрій,
ЗОШ № 9, 2-А кл.,
м. Рівне*

За мир

Я голосую за мир. Я не хочу, щоб була війна. Війна приносить людям горе. На війні гинуть люди. Діти стають сиротами. Я хочу, щоб був мир і всі жили дружно і щасливо.

*Николайчук Ірина,
ЗОШ № 9, 2-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Всі люди в світі мріють жити в мирі. Головне, щоб не було ворожнечі, війни між народами. Дружба та взаєморозуміння -

перші кроки до миру. Веселий сміх дітей, чарівне щебетання птахів, радісні обличчя дорослих – це мир.

*Білокриницький Валентин,
ЗОШ № 9, 2-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я бажаю, щоб був мир на Землі, щоб не було війни. Хочу, щоб наше дитинство було щасливим, адже війна – це жах. Під час війни люди гинуть від куль, від хвороб. Війна – страхіття. Тому я хочу, щоб на усій планеті був мир і злагода.

*Савчук Анастасія,
ЗОШ № 9, 2-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Слово “Мир” – одне з найдорожчих слів у всьому світі. Мир потрібен для кожної людини. Адже людина народжується, щоб радіти, милуватися навколишнім світом, щоб жити і працювати разом з іншими людьми. Нам потрібний мир, щоб вирощувати золоті поля пшениці, розбудовувати міста, щоб діти ходили до школи, щоб люди жили довгі роки. Але все це можливо тільки в мирному житті.

Я не хочу, щоб була війна. Я голосую за мир у всьому світі. Мир дітям, мир усім людям!

*Полюхович Віталій,
ЗОШ № 9, 2-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Усі діти хочуть, щоб на землі не було війни. На мою думку, коли буде панувати мир, тоді люди будуть жити краще. Я хочу, щоб цвіли сади і щоб світило сонечко. І коли це буде, то буде й мир. Всі діти України хочуть бути дружніми між собою, ввічливими до старших, хочуть жити мирним життям. Отже, я голосую за мир.

*Климець В'ячеслав,
ЗОШ № 9, 2-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я живу в своїй Батьківщині, яка називається Україна. Я її люблю. Люблю її ріки, озера, ліси, поля. Тому я завжди буду голосувати проти війни. за мир.

*Тучак Тарас,
ЗОШ № 9, 2-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир в усьому світі. Щоб ми жили і не боялися лягати спати. Я хочу жити у чудовій, процвітаючій країні, де світить сонце, граються сміючись діти. Щоб завжди були здорові та усміхнені, щасливі всі люди.

*Навоєва Анастасія,
ЗОШ № 9, 2-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я живу у вільній демократичній державі Україна. З давніх-давен на нашій землі велися загарбницькі війни. Одні люди нападали на інших, захоплювали їхні землі, брали в полон вільних людей і робили з них рабів. На нашу землю нападали татаро-монголи, турки, поляки. Під час Великої Вітчизняної війни наші прадіди проливали кров, виборюючи мир, щастя і свободу для всього народу.

І от зараз, коли ми живемо в мирі, у других куточках світу ведуться війни, ллється кров. Це Ірак, Ізраїль, Афганістан. Солдати Української Армії від Організації Об'єднаних Націй виконують місію миротворців в таких країнах, як Сербія, Хорватія, Придністров'я.

Всі люди прагнуть миру. Я голосую за мир, щастя, свободу і незалежність моєї України. Я за мир в усьому світі!

*Дудочкіна Олена,
ЗОШ № 9, 2-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я хочу, щоб завжди був мир і ніколи не було війни. Війна – це коли всі люди злі, вбивають один одного, діти не ходять до школи, все навкруги зруйновано. Я хочу, щоб були зі мною тато і мама, і ми ніколи не розлучались. А у майбутньому з'явилась рідна сестричка, я буду допомагати їй глядіти.

*Рачицька Маргарита,
ЗОШ № 9, 2-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир тому, що хочу, щоб всі люди у цілому світі не знали болю і страху внаслідок війни. Адже війна несе страждання і руйнацію. А також діти щоб не розлучалися з батьками, могли навчатися в школі і приносити радість батькам гарними оцінками, несли свої знання у світле і щасливе майбутнє на користь своїй державі. Ми повинні мати мир у своєму серці і нести його крізь все життя. Отож, я голосую за мир у всьому світі.

*Буян Олександр,
ЗОШ № 9, 2-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – скільки краси і доброти в цьому слові. Мир – це квітучі сади і луки, красиві міста і села, чарівний спів птахів. В мирний час спокійно навчаємося в школі, батьки працюють на фабриках і заводах, будуються нові будинки. Люди спокійно гуляють містом. Стає моторошно, коли дивимося по телевізору, як в інших країнах іде війна. Руйнуються міста, діти не ходять до школи, гинуть люди. Тому я голосую за мир.

*Аксютов Іван,
ЗОШ № 9, 2-А кл.,
м. Рівне*

Що таке мир?

Мир – це посмішка мами зранку. Коли сусіди кажуть: „Доброго ранку”. Садівник вирощує гарні квіти. Друзі у школі розповідають смішні історії. Тато ввечері грає зі мною у футбол. Мир – це супер.

*Маслянко Христина,
ЗОШ № 9, 2-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я відкриваю очі. Наді мною - усміхнене мамине обличчя. В квартирі смачно пахне свіжими пиріжками та какао. Сьогодні - останній будній день тижня. Завтра ми поїдемо до бабусі і дідуся. Можливо, підемо всі разом до озера, можливо – відпочинемо біля багаття. Саме головне, що є велика любляча родина, де ніхто ніколи нікого не образить. Адже мир у світі починається зі злагоди в родині. Немає нічого кращого, ніж мир та спокій в сім'ї. Я ще маленька, але від усієї душі бажаю всім людям того великого щастя, яке маю я – щаслива сім'я.

*Момотюк Юлія,
ЗОШ № 9, 2-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Напевно, всі люди хочуть, щоб на землі був мир. Було б дуже добре, якби завжди світило сонечко, небо було голубе, співали пташки. Якби всі діти були щасливі, а дорослі ніколи не сумували. Я голосую за мир.

*Дудківська Ольга,
ЗОШ № 9, 2-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир тому, що хочу, щоб на нашій Україні був мир. Я голосую за мир тому, що хочу, щоб на нашій Україні була злагода. Я голосую за мир тому, що не хочу війни, тому, що війна приносить людям велике горе, і ще тому, що якщо буде війна, то не буде миру і злагоди!

*Погольська Надія,
ЗОШ №9, 2-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Ми голосуємо за мир! Ми не хочемо, щоб була війна! Ми хочемо, щоб було мирно в Україні. Щоб над нашими сім'ями було ясне небо і щоб світило ясне сонце.

*Самчук Данило,
ЗОШ № 9, 2-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я щасливий, що живу в мирній країні, під мирним небом. І хочу, щоб всі люди на планеті Земля були щасливі, щоб ніколи не було війни. Я голосую за мир.

*Сидорчук Світлана,
НВК "Престиж", 2-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я хочу, щоб на всій землі був мир. Щоб не було війни. Щоб діти всіх країн жили мирно. Щоб кожного дня було чисте небо і світило ясне сонечко.

*Ралко Ангеліна,
НВК "Престиж", 2-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – це сонечко, найперша квіточка. Вона наймиліша, найяскравіша. Треба жити в мирі і злагоді. Бо якщо ми, люди, будемо на світі існувати без миру та злагоди, то виходить, що ми не голосуємо за справедливість. А ми голосуємо за справедливість. Хай завжди на цьому світі буде мир.

*Денесюк Евеліна,
НВК "Престиж", 2-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Бджілка на квіточці, пташечка цвірінькає в небі, мурашка долає далеку дорогу до свого дому...

Як усе прекрасно створено Богом! І все це для мене і для тебе, мій любий друже!

Я голосую за мир, щоб завжди було наді мною чисте, голубе небо і світило яскраве сонечко, своїм промінням обігриваючи нашу матінку Землю.

*Шиманська Христина,
НВК "Престиж", 2-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Хай буде на світі мир. Хай дім новий будується! Хай сад новий росте в рідному краї! Нова зростає вулиця.

Мир в моєму розумінні означає добро, серце, яке любить, душа, яка ласкає. Чим більше ми любимо наш край, тим більше хочемо знати про нього, розуміти його, переживати його радощі і горе. Друг – це той, хто любить і ділиться, робить добро. А те, що нас оточує, воно гарне і чисте. І все це треба берегти.

*Гордзесєвська Яна,
НВК "Престиж", 2-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – це слово чарівне, яскраве, ніжне. Бджілка мед у вулик носить. Позеленіло листя на деревах і сонечко яскраве. Квіти розквітають, діти бігають, стрибають. Я голосую за мир.

*Щавінська Богдана,
НВК "Престиж", 2-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир. Чому? Тому, що війна приносить лише тяжкі страждання, біль, смерть, хвороби, втрату рідних. І лише в мирі ми можемо щасливо жити і навчатися. Мир – це дружба від щирого серця.

*Мороз Оксана,
Шепетівський загальноосвітній
Пансіон I-III ст., 2 кл.,
Хмельницької обл.*

Я голосую за мир

Наша земля осяяна яскравим, ласкавим сонцем. Луки, поля, ліси, фабрики, заводи, шахти належать у нашій країні народів. Багаті ми землями, мріями. Над нами безкрає, чисте, прозоре небо. Діти зростають у дружбі й труді, люблять вчитись і творити. Мені хочеться, щоб завжди малята гралися, сміялися, бігали. Хай діти всіх країн усміхаються квітам, сонцю. Хай всі діти світу живуть без воєн, не знають, що таке сльози. Народу потрібен мир! Нехай на всій Землі зникнуть війни.

*Терновик Каріна,
ЗОШ №12, 2–3 кл.,
м.Рівне.*

Я голосую за мир

Коли я дивлюсь новини по телевізору, то бачу, що в деяких країнах іде війна. Як шкода людей, що живуть в тих країнах! Я не хочу, щоб в нашій країні була війна. Нехай у всьому світі буде мир і злагода. Нехай всі люди будуть щасливими. Я голосую за мир!

*Білінська Ірина,
Мізоцький ліцей
2-Б кл.,с. Мізоч,
Рівненської обл.*

Що таке мир?

Що таке мир? Я часто думала над тим, що означає це слово. Воно зовсім маленьке – складається лише з трьох літер, а так багато значить. Для мене мир – це щаслива сім'я, здорова і дружна уся родина. Мир – це коли не плачуть від горя люди, коли ми можемо учитись в школах, наші батьки можуть працювати. Мир – це коли люди не завдають один одному болю, не вбивають один одного, лишаючи дітей сиротами, забираючи у матерів синів, у дружин - чоловіків.

Люди усієї планети! Я закликаю вас! Не воюйте, не вбивайте один одного. Збережіть мир на планеті заради нашого майбутнього, адже без миру немає щасливого життя.

*Мельник Тетяна,
ЗОШ № 25, 3-Б кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир на землі – це щастя для всіх людей. На мирній планеті всі люди добрі і веселі. Діти дружать між собою і не сваряться. Я хочу, щоб діти спали спокійно і бачили кольорові сни. Мирна Земля зелена і квітуча, як вишневий сад на весні. Ось тому я голосую за мир.

*Мельник Микола,
ЗОШ № 25, 3-Б кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир потрібний усьому світові. Саме від мирного життя залежить майбутнє на Землі. А для миру потрібна любов і дружба. Я голосую за мир! Хай завжди над землею світить ясне сонце!

*Полюхович Владислав,
ЗОШ № 25, 3-Б кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир потрібен усім. І дорослим, і дітям. Мир і злагода насамперед починається з рідної оселі. Дуже добре, коли тато і мама поряд, коли вони піклуються про тебе. А якби була війна, то цього б не було. Було б страшно, холодно і самотньо. Тому я і діти усієї планети – голосуємо за мир!

*Гордійчук Олена,
ЗОШ № 25, 3-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Україна в нас єдина,
Україна, Україна!
Будь ти мирною завжди,
Україно!
Ми вже будемо хороші
Тільки для України!

*Рудич Вікторія,
ЗОШ № 25, 3-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Потрібно жити мирно. Мир відбувається поміж людьми. З людьми потрібно поводитися добре. З усіма дружити та ніколи не сваритися.

*Турицька Анна,
ЗОШ № 25, 3-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Потрібно жити дружно та мирно, допомагати один одному. Мир – це дружба. Я хочу, щоб наша Земля була щасливою та незалежною.

*Фалінська Ольга,
ЗОШ № 25, 3-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я хочу, щоб на землі було мирно. Не було революцій та війн. Тому що коли буде мир – буде й злагода, будуть всі люди щасливі. Бо ми можемо поїхати за кордон, в ту країну, з якою ми воювали. І ми не зможемо з ними дружити.

*Кирдей Юлія,
ЗОШ № 25, 3-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир, я проти війни. Я хочу, щоб всі були чесними, жили в мирі і злагоді. Я хочу, щоб країна з країною не воювала, щоб на нас не нападали фашисти. Щоб був мир!

*Бондар Оксана,
ЗОШ № 25, 3-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я хочу, щоб були всі мирні та добрі, щоб не було війни,
щоб люди не сварилися в Україні. Щоб все було мирно і гарно.
Я люблю мир.

*Швець Анна,
НВК "Престиж", 3-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир потрібен, щоб не вмирати, не втрачати родичів, не
голодувати. А як не буде миру, то виникне війна.

Війна несе за собою велике лихо, вона забирає життя у
людей, залишає дітей сиротами.

Людям добре жити, коли вони не голодують, живуть
сім'ями.

Любіть свою Батьківщину!

*Кусакіна Анна,
НВК "Престиж", 3-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Людям потрібен мир. Він їм просто необхідний. Коли мир
на землі – тоді спокій на душі.

Війна приносить велике лихо. Вона руйнує і знищує на
землі все те, що створила людина в мирний час.

Люди живуть, радіють, мріють, коли є мир. Скільки
прекрасних подій відбувається у мирний час!

*Горбачук Рита,
НВК "Престиж", 3-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Всі люди повинні жити в мирі. Працювати, радіти життю. Війна несе людям голод, розруху, сльози втрат і страждання. Не завжди люди живуть повноцінним життям. А деякі живуть добре: є дім, родина, брати, сестри, які близько біля них.

Живіть в мирі і любові!

*Корнієнко Тетяна,
НВК "Престиж", 3-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – це саме головне для людей! Якщо не мир, то я і мої подруги в класі не дружили б.

Війна – це дуже страшно! Коли була війна, всі люди голодували.

Щасливе життя людей у мирний час!

*Утікалова Наталія,
НВК "Престиж", 3-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Саме велике щастя для людей на Землі – це жити в мирі, без війни. Без нього не можливо будувати своє майбутнє, народжувати і виховувати дітей, вчитися і працювати.

Всі війни приносять багато лиха. Руйнують міста, села, фабрики, заводи, школи, гине все живе. Війна великим горем приходить в кожен дім. Люди втрачають своїх рідних, залишаються без домівок.

Кожна нормальна людина має можливість здійснити свої мрії.

Я бажаю миру всім людям на Землі!

*Коломис Віталіна,
НВК "Престиж", 3-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Людам мир для того, щоб спокійно спати, бути впевненому у завтрашньому дні. Війна – це лихо, яке руйнує будинки, знищує міста та села, гинуть люди. Щасливе життя тоді, коли світить сонце, цвірінькають пташки та посміхаються люди. Світ має бути спокійним, а люди - добрими. У дітей має бути щасливе дитинство. Якщо всі на світі люди будуть любити один одного, то на світі буде мир.

*Бояр Катерина,
НВК "Престиж", 3-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – це саме головне для людей!

Мир дуже потрібний людам для того, щоб спілкуватися, дружити. Правда, мир потрібен людам? Звичайно, потрібен!

А війна – це лихо, яке розділяє нас, ми не можемо спілкуватися, дружити. Справді, мир потрібен людам!

*Огородник Валерій,
НВК "Престиж", 3-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – потрібний людам для того, щоб не було ворожнечі між країнами. Щоб усі люди жили дружно. Діти ходили до школи та навчалися любити одне одного. Без миру не будуть щасливі сім'ї, не буде світити сонце.

Війна – це страшне лихо. Вона забирає у дітей батьків, хліб і все, що є на Землі. Війна – це голод, холод і багато інших нещасть.

Я хочу, щоб на Землі був мирний час. Щоб було чути

голос птахів, дитячий сміх, хочу бачити, як сходить і заходить сонце. Людям була їжа, було багато шкіл, книг. І я хочу сказати головне: я голосую за мир. Я хочу, щоб був мир на землі, а моя сім'я - щасливою.

*Клишко Олександр,
НВК "Престиж", 3-Б кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я хочу, щоб не було війни. Якщо буде війна, то все згорить і будуть вбивати людей. Я хочу, щоб люди не воювали, а жили, як один-єдиний народ.

*Редько Максим,
НВК "Престиж", 3-Б кл.,
м. Рівне*

Хочу миру

Я хочу великого миру. Я хочу, щоб не було війни. Я хочу, щоб всі люди жили добре, поважали один одного. Щоб наші солдати завжди вигравали.

*Сірко В.
НВК "Престиж", 3-Б кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я хочу миру тому, що люди будуть дружно жити. Бо я хочу полетіти в космос. Я хочу стати вченим. Я хочу, щоб старші захищали менших.

*Пачук Олександр,
НВК "Престиж", 3-Б кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я хочу, щоб не було війни і щоб всі люди жили у мирі та спокої. Щоб уміли поважати інших, щоб старші захищали менших. Мого дідуся тато воював з іншими і загинув. Я хочу, щоб Україна жила у щасті.

*Бризгалов Артур,
НВК "Престиж", 3-Б кл.,
м. Рівне*

Я проти війни

Я хочу, щоб на нашому світі не було жодної війни. Тому що коли буде війна, тоді буде багато загиблих людей. І тоді буде дуже багато зруйнованих будинків. Тоді ще буде багато танків, літаків. Я сподіваюся, що війни ніколи в житті не буде.

*Шупрудько Діана,
ЗОШ № 11, 3-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я хочу, щоб на землі існував мир. Щоб усі люди жили у мирі і злагоді, щоб завжди робили все те, що їм забажається, і щоб вони розуміли один одного. І ніколи не сварилися! На мою думку, мир є найважливішим, без миру не буде існувати земля і люди. Коли на землі мир, тоді і сонечко яскраво світить.

*Свінцицький Павло,
ЗОШ № 11, 3-Г кл.,
м. Рівне*

Я малюю мир

Мир – це найсвітліше слово!
В ньому і щебіт пташок, і шепіт вітру, і краса рідного краю.

Мир – це життя, це рух вперед, це впевненість у майбутньому.
Мир – це спокій і добро, це посмішка моїх рідних.
Я за мир!!!
Моя країна мирна, і я хочу щоб вона такою і була.

*Василюк Тарас,
ЗОШ № 11, 3-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я бажаю, щоб на нашій землі був мир.

Як приємно чути веселий сміх! Хочу, щоб ми завжди бачили золоті пшеничні лани України, високі гори, овіяний вітром мир на Україні, – це означає побачити її міста, села, Карпатські гори і спустатися у глибочинь Донецьких шахт, вдихнути пахощі просторих пшеничних ланів, покуштувати садових плодів, відчувати солоний вітер морського узбережжя.

За мир

За мир у всьому світі –
Це значить за народ,
За колоски наліті,
За шум весняних вод!
За мир у всьому світі –
Це значить за життя,
За руки працюючі,
За матір і дитя!!!

*Свінцицький Ігор
ЗОШ № 11, 3-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир
Мир в країні дуже треба!
Я малюю чисте небо,
Голубів прудких, красивих
І довкіль дітей щасливих.
Трави, квіти, нова хага,

Біля неї – рідна мати
В класах - вчителів веселих,
Нас за партами малих,
Спокій у містах і селах –
Ось майбутнє для нас всіх.

*Полюховиш Оксана,
ЗОШ № 11, 3-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир, тому що я хочу жити на землі, на якій люди живуть весело й щасливо. Щоб над нашими головами було чисте голубе небо, а не сипались бомби, як розказувала мені бабуся, яка пережила страшну війну. Я хочу, щоб люди не вбивали один одного, а навпаки - любили й поважали. Щоб всі були добрими й ввічливими. Отож, я прошу вас, давайте будемо жити в злагоді і мирі. І яким світлим воно буде - залежить тільки від нас.

*Євтушок Наталія,
ЗОШ № 11, 3-А кл.,
м. Рівне*

Мир на планеті – щастя дітям

Про мир мріють усі на землі. Я родилася на щастя, не знаючи ні війни, ні голоду.

Колись на Україні був штучний голодомор. Люди були дуже нещасні, в них не було що їсти. Тому діти і дорослі помирали від голоду. В той тяжкий час померло дуже багато українців. Я дуже співчуваю нашим землякам.

І я хочу, щоб в нашій країні завжди був мир і спокій, і ми ніколи не були голодними.

*Коваль Каріна,
ЗОШ № 11, 3-А кл.,
м. Рівне*

Мир на планеті – щастя дітям

Я народилась в мирний час в незалежній країні і тому дуже щаслива. Про війну я знаю тільки з книжок, кінофільмів і розповідей старших людей. Уявляю, яке горе приносить війна в кожну сім'ю, адже немає нічого гіршого, як втрата рідних людей, втрата надії.

Я навчаюсь в 3-му класі, і вже зараз думаю про своє майбутнє: закінчити школу, здобути професію, жити заможнo. Щоб ці мрії здійснились, я надіюсь на свої сили, допомогу батьків та на мир і спокій в всьому світі. Я впевнена, що буду щаслива лише тоді, коли буде мир і спокій.

*Островська Ірина,
ЗОШ № 11, 3-А кл.,
м. Рівне*

Мир на планеті – щастя дітям

Мир – це найголовніше, що може бути на нашій планеті. Це означає, що люди спокійно сплять, ходять на роботу, в школу, в дитячі садочки. Кожна людина прагне миру, тому що без миру не буде людського щастя.

Доки існує мир на землі – існує людина.

*Святенська Вікторія,
ЗОШ № 11, 3-А кл.,
м. Рівне*

Мир на планеті – щастя дітям

Мир – це саме головне слово на планеті Земля. Всі - і малі і дорослі, тата, мами, бабусі і дідусі хотіли б, щоб ніколи ніхто не брав зброї в руки.

Я дуже хотіла б, щоб наша планета була завжди зеленою,

сонячною, небо було завжди голубим. Щоб у всіх дітей на планеті були тато і мама – це велике щастя для кожної дитини.

Миру і щастя всім жителям планети Земля.

Яремчик

ЗОШ № 11, 3-А кл.,

м. Рівне

Мир на планеті – щастя дітям

Я дуже щаслива, що народилась і живу в Україні. В країні, де панує мир і спокій. Це країна, де діти можуть ходити до школи і в ній навчатися читати і писати, дізнаватись багато нового і цікавого.

Це там, де дорослі можуть спокійно ходити на роботу. В нашій країні є вдосталь їжі і одягу. Ми можемо весело відпочивати, ходити до церкви і просто насолоджуватись життям. Багато людей на світі не можуть цього мати, бо в них війна та голод. Багато з них не мають ні крихти хліба. Багато людей помирає від пострілів зброї, голоду. Найбільше діти страждають від того, що їхні батьки не хочуть миру і не прагнуть до нього. Я дякую Богові, що він провів країну через війну, голод і страждання і тепер дарує мир. Я пишаюсь своєю державою.

Перев'язко Андрій,

ЗОШ № 11, 3-А кл.,

м. Рівне

Мир на планеті – щастя дітям

Я хочу, щоб на землі був мир. Мир – це коли люди люблять, поважають один одного, допомагають, співчують і прощають образи. Якщо всі люди будуть так жити, то не буде причин воювати. Війна для мене дуже страшна. Я про неї дізнався з книжок та з телепередач, з розповідей старших людей. Війна – це немає де жити, спати, немає їжі, є страх, холод і смерть. На війні гинуть люди, дорослі і діти, все живе. У дітей немає дитинства. Коли дорослі їдуть захищати свою землю, то всю важку роботу виконують діти і старі люди. Я бажаю, щоб всі народи жили мирно і пам'ятали про війну. Люди, бережіть мир!

*Ішук Богдан,
ЗОШ № 11, 3-А кл.,
м. Рівне*

Мир на планеті – щастя дітям

Мені розповідали, що багато років назад було дві війни, загинуло дуже багато людей. Діти були голодні, гинули від стрілянини, залишались без батьків. Було дуже страшно.

Зараз в наш час також є країни, де іде війна, гинуть невинні люди, жінки та діти.

Я хочу, щоб на планеті Земля ніколи не було війни, для всіх людей і дітей, звірів і птахів було мирне небо, світило лагідне сонечко. Нехай буде чисте повітря і вода. Всі люди на світі живуть щасливо, будуть веселими, навкруги лунає дитячий сміх і всі усміхаються один одному, говорять тільки добрі слова.

Хай буде мир на всій землі.

*Балакіна Юліана,
ЗОШ № 11, 3-А кл.,
м. Рівне*

Мир на планеті – щастя дітям

Мир в цьому світі – це найголовніше для кожної людини.

Як добре жити в мирі!

Щасливі діти ходять до школи, татусі й мами поспішають на роботу. А ввечері всі українські сім'ї збираються в дружне коло. І в сім'ях, і в державі мир і злагода.

Цінуймо це!

*Бусигіна Анастасія,
ЗОШ № 22, 3-Б кл.,
м. Рівне*

Мир – найважливіша умова життя на Землі

Я дуже люблю гуляти по лісі, плескатися у морі, перевертатися у купках осіннього листя і кучугурах снігу. Але це можливо тільки тоді, коли в країні панує мир та злагода.

Нам, дітям, дуже боязно спостерігати по телевізору за насильством, війнами, терактами, які є у деяких країнах світу.

Який жах стався у місті Беслан у 2004 році! День першого дзвоника став днем загибелі багатьох дітей. Ми з мамою плакали, співчуваючи горю чужих людей. Страшно уявити, що це може статися з кожним із нас.

Отож, давайте пробачати один одному, миритися й закликати до миру всіх людей на всій Землі. Нехай мамине тепло нас зігріває, татова турбота оточує нас щодня, а Бог посилає мир і спокій нашій Україні і нам.

Я голосую за Мир.

*Кормилецька Наталія,
Шепетівський навчально-
виховний комплекс № 1, 3-А кл.,
Хмельницька обл.*

Хочу в мирі і злагоді жити

Хочу в мирі і злагоді жити,
Щоб усі учились дружити.
Щоб дружили поляк, українець,
Росіянин, японець і німець.
І якщо усі будуть дружити,
То у мирі вони будуть жити.
І не зможуть вони когось вбити -
Не наважаться цього зробити.
Хочу в мирі і злагоді жити,
Щоб усі учились дружити.

*Романюк Іванна,
Шепетівський навчально-
виховний комплекс № 1, 3-А кл.,
Хмельницька обл.*

Мрію про мир

Про мир мріють всі у світі:
І дорослі, й діти.

Про мир мрію я
І вся моя сім'я.
Я люблю мирні дні щасливі
І зоряні ночі красиві.
Мир - це квітучі сади
Та чудесні зелені лани.
Це сонечко прекрасне.
Гарне воно та ясне.
Це небо безхмарне,
Блакитне і гарне.
В мирі я жити бажаю.
Бережіть мир! Всіх закликаю.

*Борищук Іванна,
Шепетівський навчально-
виховний комплекс №1, 3-А кл.,
Хмельницька обл.*

Чому плачуть солдатські матері
Для мамусі сама цінна - її кровинка,
її малесенька дитинка.
Колискову їй матусенька співає
І великий клопіт з нею має.
А коли дитина вже доросла буде,
То про неньку свою рідну не забуде.
... У роки війни солдати гинуть ...
І пташині пісні вже їм не линуть.
Як же важко мамі, коли сина вбивають!
Матері за ними всі страждають,
Бо вже знають, що синочок не прийде
І до рідної оселі не ввійде ...
І ніколи не допоможе він старенькій
Своїй милій неньці дорогенькій.
Тому й плачуть осиротілі матері
Й походжають дуже сумно по дворі.

*Ясінська Катерина,
Шепетівський загальноосвітній
пансіон І-ІІІ ст., 3 кл.,
Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Одного разу вчителька задала додому завдання пояснити значення слів „мир» та „війна». Вдома Андрійко довго думав і намалював два малюнки.

На одному він зобразив веселий будиночок і веселу сім'ю біля нього. На синьому небі світило веселе сонечко і літали веселі пташки. Хлопчик використовував веселі й яскраві фарби, а внизу малюнка написав слово „Мир».

На цьому малюнку Андрійко намалював теж будинок, але сірий і сумний. І небо було сіре, бо на ньому не було сонечка. Не було ні людей, ні пташок, наче все живе вимерло. Тільки диміли дерева, горів підбитий танк та дах на будинку. „Війна», – написав хлопчик.

Наступного дня Андрійко показав малюнки вчительці та учням класу і сказав: „ Я не хочу війни, я голосую за мир у всьому світі!»

*Манько Ірина,
ЗОШ № 11, 3-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Як приємно бачити спокій у світі і щасливих людей. Птахів, які сидять на гілках дерев і щебечуть. Цей щебет дуже приємний тому, що на землі панує мир. Коли б не було спокою, то всі люди тільки плакали би, були б сумними.

Дивлячись на небо, приємно бачити літаки, які везуть людей у справах, на відпочинок, у гості. Як сумно слухати розповідь сусідки Марії Харлалепів про війну, про страшні випадки її дитинства під час війни, коли люди не могли спокійно йти вулицею, озирались на будь-який шум, поглядали в небо, чи не летять ворожі літаки.

Тому я голосую за мир. Щоб минулого ми не забували, а майбутнє було сонячним і радісним.

*Нетреба Дмитро,
ЗОШ № 11, 3-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Скільки існує світ – стільки й існують війни.

На жаль, війни роблять не народи, а лише окремі постаті. Скільки історій існує про те, як із-за дрібниці починалися кровопролиття. Так легко підбурити на національну ворожнечу і так важко зупинити кровопролиття.

А життя у людини лише одне, і воно не повторюється. Ніхто не має право забирати життя іншого, бо немає більшої цінності у світі ніж людське життя.

Держава у нас ніби є і ніби її немає. Зовсім відсутнє почуття захищеності, таке враження, що нікому не має справи до простого народу. Наш народ не любить сам розпочинати війни, він ніколи цього не робив. Але він і не вмів себе захистити. А це погано.

Моя Україна не любить війн, вона не кривава. Це дуже добре. Але і такою терплячою теж не можна бути. Адже ми зараз не живемо, ми існуємо, щоб не померти. Це дико, після стількох років цивілізації, при такому розвитку культури, при наявності такої історії. Так не може бути довго! Просто це протиприродно. Адже існують світові закономірності. Мабуть, ми переживаємо зараз важкі роки. І не може бути, що ніколи нічого не зміниться. Зміниться обов'язково! Шкода лише, що наше життя уже пройде.

Я голосую за мир.

*Полюхович Тарас,
ЗОШ № 11, 3-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – це коли світить яскраве сонце, не затьмарене димом від пожеж, не чути вибухів, не гинуть люди, не плачуть діти та матері, люди не голодують. Мир – це коли чути радісний дитячий сміх, дитячий сон спокійний та здоровий, влітку можна

досхочу купатися у річці, засмагати на чистому сонечку, взимку кататися на лижах та санчатах, ходити до школи, здобувати знання.

Я голосую за мир тому, що хочу, щоб діти ходили до школи, дорослі працювали, трава була зелена, сніг - білий, сонце - яскраве, вода - чиста, щоб був хліб у кожній родині. Я буду старанно навчатися і прикладу всіх зусиль для того, щоб не було війни. Я – за мир.

*Бідюк Владислав,
ЗОШ № 11, 3-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Що таке мир?

Мир – це щасливе життя людей на землі без війн, землетрусів, ураганів. Всі народи повинні єднатися, а не воювати один проти одного і допомагати один одному в біді. Мир повинен бути в кожній домівці, де мають виховуватися гарні, чуйні, розумні, виховані, добрі, роботящі, співчутливі діти.

Без миру на землі ми не будемо грітися під теплим сонячним промінням, не будемо бачити, як розпускаються листочки, як цвітуть квіти, і не буде чути веселого гудіння бджіл.

Я голосую за мир. Щоб у моїй оселі завжди було затишно, тепло, мирно і завжди було радісно.

*Ящук Вікторія,
ЗОШ № 11, 3-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я довго роздумувала про те, що таке мир. Я чула багато суперечок про мир. Але я думаю, мир – це коли навколо тиша, коли поважають і люблять, коли не чути вибухів гармат, коли ідем на навчання і не боїмося, що якісь дорослі люди посваряться і вирішать у твою школу підкласти вибухівку.

Все це я називаю миром. Мир не треба чекати, за нього

треба боротися. Потрібно дружньо стояти за мир, тоді ніколи на землі не буде війни. Всі народи тягнуться один до одного, як рослини до світла. На мою думку, це і є мир.

*Гудзь Назар,
ЗОШ № 11, 3-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Найдорожче для всіх людей - це мир на землі. Кожна людина має свою думку і дії про збереження миру. Щоб був мир на землі, діти мають ходити до школи, щоб здобути гарну професію. В майбутньому вони повинні робити хороші вчинки для своєї країни. Молоді хлопці мусять служити в армії для збереження спокою людей на землі. Народи не повинні між собою ворогувати, а жити в мирі і дружбі.

Я також голосую за мир і співдружність у своїй країні. Коли буде мир на землі, то люди будуть гарно жити. В країні не буде ніяких бід і терактів.

*Слободюк Яна,
ЗОШ № 11, 3-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Ми живемо у великій та незалежній Україні. Над нами безхмарне мирне небо, ми радіємо красі рідного доквілля, насолоджуємося пахощами чебрецю та м'яти. Нам весело та затишно біля батьків, друзів, родини. Але десь там у буремному світі діти здригаються від гучних спалахів війни, діляться останнім шматком хліба, рятуються від обстрілів в темних та сирих підземеллях. І у своїх дитячих снах вони посміхаються ранішньому сонечку, ніжній посмішці матері, радіють росянистій травичці, шовковистим пелюсткам квітів. І мені дуже хочеться запросити цих діток до нас в Україну, пригостити їх смачними яблуками з дідусявого саду та навчити грати у різні дитячі ігри. Я голосую за мир! Ні війни! Діти усього світу, єднаймося у боротьбі за мир!

*Горбатюк Ольга,
ЗОШ № 22, 3-Б кл.,
м. Рівне*

Мир

Я хочу, щоб на Землі завжди був мир. Щоб всі діти і дорослі завжди були друзями. Щоб люди малих і великих країн завжди посміхалися один одному.

Мир – це Небо і Земля!
Мир – це вчителька моя!
Мир – коли сміються діти,
І радіють всі на світі.
Мир – це сонце і квіти.
Мир – коли не плачуть діти.
Мир – коли хліба зростають,
А наші мами всі співають.

*Лущак Діана,
Берлінська ЗОШ І-ІІІ ст., 3 кл.,
Бродівського району,
Львівської області.*

Я за мир

Хай завжди буде сонце,
Хай завжди буде небо,
Хай завжди буде мама,
Хай завжди буде мир!

Про це мріють всі діти на світі. Адже це так прекрасно, коли світить веселе яскраве сонце, щасливо посміхаються мама і тато.

Як весело кожен день ходити до школи, навчатися чогось нового, дружити і гратися з товаришами, співати, малювати. Та не всі наші ровесники такі щасливі. У багатьох країнах війна і голод. Бідні дітки не мають змоги ходити в школу, вони прокидаються не від веселого співу птахів, а від вибухів бомб і снарядів. Їм дуже зараз важко і вони теж мріють про мир. Так хочеться, щоб завжди був мир на планеті, щоб цвіли квіти. світило сонечко і щасливо сміялися діти.

*Гончарук Оксана,
ЗОШ № 22, 3-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – мрія народів світу, тому що мир – це щастя кожного з нас.

На війні гинуть люди, а це дуже трагічно, коли багато дітей залишаються сиротами. А ще буває, що деякі з цих дітей помирають від голоду та холоду.

Війна – це страх і біль. На війні багато втрат.

Я бажаю всім народам миру і добра. Хай буде мир в усьому світі!

*Черешня Ірина,
ЗОШ № 22,3-Б кл.,
м. Рівне*

Бажаю Божої благодаті

Мені ще мало років, але я вже знаю, що на світі є Добро і Зло. Добре, коли усім людям мирно і щасливо живеться. Біда, коли люди гинуть під час війни, вмирають від голоду, холоду, хвороб. Я хочу, щоб не було злих людей, щоб перемогло Добро. Дуже хочу, і усім людям бажаю справжнього земного щастя і Божої благодаті.

*Федорова Каріна,
НВК «Гармонія», 3-А кл.,
м. Рівне*

Мир

Немає більшого щастя на землі, ніж мир серед народу. Сварки та війни несуть голод, горе та нещастя. Тому всі люди світу повинні берегти як зіницю ока мир на землі. І навіть маленькі діти повинні дружно та мирно жити між собою, це буде їх маленька часточка в підтриманні миру на землі.

*Бондарчук Аліна,
НВК «Гармонія», 3-А кл.,
м. Рівне*

Ми за мир

Колись в давнину, коли ще земля була зовсім молода, ніхто й не знав, що таке мир. Люди постійно воювали, гинули дорослі і діти.

Одного дня, коли війська готувались до жорстокого бою, прийшов чужинець. Він запитав: «Скільки ви ще будете воювати? Можливо, пора подумати про мир на землі?». Всі в один голос запитали: «Що таке мир на землі?», «А хіба ви не знаєте?» – здивовано запитав чужинець.

Але не довго думаючи сказав: „Якщо всі на світі будуть воювати, то земля загине!”

Одні подумали, порадилися і вирішили більше не воювати та іншим передавати слова чужинця. А інші не сприйняли ці слова і воювали, як і раніше.

От і зараз одні країни воюють, а інші прагнуть миру. І немає на землі такої країни, де б діти не боялися війни і не хотіли б миру і дружби.

Діти світу за мир!

*Верещук Марія,
НВК «Гармонія», 3-А кл.,
м. Рівне*

Мир

Мир – яке коротке, але дорогоцінне слово. Скільки життів віддані за те, щоб ми сьогодні жили в мирній країні. Адже ми спокійно спимо, гарно відпочиваємо, ходимо до школи, працюємо на роботах.

Нам навіть важко уявити, що десь в інших країнах іде війна. Війна – це породження людського зла, але на жаль – це сьогоднішня багатьох країн. Ллється кров в Палестині, Чечні, Ізраїлі, Іраку. І скрізь гинуть чийсь батьки, чоловіки, брати і сестри. Кожного дня ми маємо дякувати Богу за мир.

Всі ми, дорослі і діти, повинні докласти зусилля для збереження найдорожчого миру.

*Литвинець Ігор,
ЗОШ № 11, 3-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир
Хай буде мир на землі,
Хай буде воля усім.
Війні ми скажемо – ні
Мирові – так навіки.
Хай буде мир на землі,
Хай він панує завжди.
Я голосую за мир!!!
Він буде жити навіки.

Війна – це лихо, а мир - добро

Ми хочемо миру. Він завжди повинен бути на землі. Мир приносить щастя, радість, любов, дружбу. Але на світі є й погане – це війна, це лихо, це нещастя і смерть. Війни не повинно бути ніколи. Війна – це зло, страх і смерть на землі. Від неї гинуть дорослі й діти, тварини і рослини. Все навколо гине і помирає. Руйнуються будівлі. Тільки небагато людей виживає під час війни. Але коли вона закінчується, то все навколо оживає, народжується. І світ повертається до спокійного життя. Не можна ніколи допускати війни.

Завжди на світі має бути мир! Він ніколи не приносить зла, тільки добро. Через це я голосую за мир!!!

*Сисоєва Юлія,
ЗОШ №11, 3-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Одне із найдорожчих слів у нашій країні – слово «мир».
Нам потрібний мир, щоб будувати нові міста, вирощувати золоті поля пшениці, запускати в космос зоряні кораблі. Щоб діти ходили до школи, щоб звучали веселі пісні, щоб люди навчалися жити довгі-довгі роки.

Мир потрібен для кожної людини в різних країнах.
Людина народжується, щоб радіти, милуватися квітами,
прислухатися до шелесту листя, щоб жити і працювати разом
з усіма. Все це можливе тільки в мирному житті.

*Білінська Юлія,
Мізоцький ліцей 3-Б кл., с. Мізоч,
Рівненської обл.*

Я хочу миру

Я хочу миру на усій планеті –
Без нього є немислимим життя.
Щоб розсівало сонце промені в кімнаті,
Щоб весело всміхались ти і я.

Не хочу бачити заплакані жіночі очі,
Не хочу чути вибухи у темі.
Хай будуть тихими й спокійними всі ночі,
Хай буде мир на всій землі.

Молю, прошу вас, люди, закликаю:
Не треба мати злості у душі.
Скажіть усім на світі: „Пробачаю”,
І запанують мир та спокій на землі.

*Петрук Катерина,
ЗОШ № 25, 4-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Як радісно вставати зранку, коли на безхмарному небі сяє
веселе сонечко. Шелестить на деревах листячко. Співають
птахи, не налякані плачем дітей та матерів, стонами пораниених
і покалічених людей. Так радісно, взявшись за руки з батьками,
прогулятися світлими і чистими вулицями нашого рідного міста.

Я голосую за мир, спокій в наших оселях, в нашому місті,
в нашій країні, в цілому світі.

*Яцена Олена,
ЗОШ № 25, 4-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир, тому що я хочу миру.

Я хочу гуляти по місту спокійно, щоб у синьому небі літали птахи, а не літаки. І щоб у нас звучали давні мелодії, а не постріли. І щоб пахло квітами та свіжим дощем, а не димом і попелом.

*Музичук Людмила,
ЗОШ № 25, 4-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Україно мила, нам ніколи
У століттях легко не було.
На шляхах стиралися підкови,
Гартувала буря човни.

Пролито тобою стільки крові,
Що куди тим рікам і морям.
То невже ж в сьогоднішній основі
Ти допустиш смертоносний злом?!

Я голосую за мир, щоб Україна була українською. І люди не воювали, не хвилювалися за дружин і дітей.

*Азєва Ольга,
ЗОШ № 25, 4-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Найбільше щастя для кожної людини - жити в мирі. Адже саме мирні відносини між членами однієї родини, між людьми одного народу, суспільства є ключовим чинником благополуччя та щасливого життя.

Одна з негативних рис людства – війни. За останню тисячу років люди жили в мирі всього двісті дев'яносто два роки.

Мир потрібен для кожної людини в різних країнах. Людина народжується, щоб радіти, милуватися квітами, прислухатися до шелесту листя, щоб жити і працювати разом з усіма. Все це можливо тільки в мирному житті. Тому Україна стоїть на сторожі миру.

*Беседюк Володимир,
ЗОШ № 25, 4-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир! І не хочу більше бачити конфліктів, бійок і образ.

Різні конфлікти шкодять дружбі і душевному спокою. Часто вони відбуваються за якоїсь суперечки чи гри. Конфлікти мають погані наслідки.

Тому краще не сваритися, а завжди бути в мирі, щоб тебе любили й поважали.

*Орешняк Ірина,
ЗОШ № 25, 4-А кл.,
м. Рівне*

Мої роздуми про мирне життя

Живучи в наш складний час, спостерігаючи за життям свого народу і усього людства, я часто замислююся, що чекає на всіх нас у майбутньому? Інколи мені здається, що на людство чекає прекрасне майбутнє. На Землі не буде більше великих війн, завдяки досягненням науки й техніки людство назавжди очистить планету від усього сміття, яким воно заповнило її, ось уже протягом кількох століть. Усі люди будуть жити в гармонії з навколишнім світом і природою.

Проте через хвилину мені здається, що таке життя може настати тільки у тому випадку, якщо на землі буде панувати мир.

Але всі мої ілюзії розпадаються у ту саму мить, коли, вийшовши на вулицю, я бачу худі й зморенні обличчя літніх людей, що мусять увесь день стояти на морозі лише для того, щоб випрохати жменьку монет на хліб, або коли я бачу птахів у

калюжі нафти, або коли дивлюсь кримінальну хроніку. Ось тоді мені здається, що у людства немає майбутнього або на нього чекає таке майбутнє, що краще б його не було.

І все ж таки мені здається, що ми не настільки нерозважні, щоб допустити усе це. Майбутнє у людства повинно бути, і наше завдання - зробити його прекрасним; саме тому я голосую за мир.

*Мельник Максим,
ЗОШ № 25, 4-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Ми живемо в Україні. Тут співають солов'ї і виграють на сонці пшеничні лани, веселими хвилями котиться Дніпро. У нашій країні живе миролубний народ.

Всі українці прагнуть миру на всій землі. І я теж голосую за мир! За мир у рідному морі, у своєму місті, в нашій Україні та в усьому світі. Я хочу, щоб щедро світило ясне сонечко, дихав теплий вітерець, дзюрчали веселі струмочки, дзвенів спів пташок. І над нами щоб було мирне голубе небо.

Бережімо свій рід, свою рідну Україну!

*Чулій Аліна,
ЗОШ № 25, 4-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я дуже люблю нашу країну – Україну. Це є моя і моїх батьків, дідів та прадідів Батьківщина. Моя мама розповіла мені, що мій прадід по мамі та дід по батькові воювали колись на війні. Вони боролися за наше краще майбутнє. Майбутнє, в якому немає війн, де діти мають щасливе дитинство, мають змогу ходити до школи, здобувати знання і дбати про краще в цьому світі.

Я голосую за мир не тільки на моїй Батьківщині, а й за мир в усьому світі.

Коли я виросту, то буду дбати про те, щоб мир, спокій та злагода були в моїй родині, а кожна сім'я – це є малесенька «держава». Якщо кожен з нас зможе дбати про мир у своїй малесенькій «державі», то буде мир у нашій найдавнішій та міцній країні.

*Омурко Ольга,
ЗОШ № 25, 4-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир! Яке маленьке слово, а скільки в ньому доброго, чарівного, рідного... Воно звучить, як спів пташок, як мамина пісня, як бабусина казка. І не може бути нічого чарівнішого, адже мир – це впевненість не лише у сьогоднішньому дні, але й у майбутньому.

Тому я голосую за мир! І не важливо, що було в минулому. Я голосую за мир заради майбутнього!

Я голосую за мир

Що таке мир? Мир – це голубе небо над головою, спів пташок у лісі. Мир – це колискова моєї мами і лагідна казка бабусі. Я голосую за мир, щоб кожна дитина могла це відчутти, побачити красу життя. І лише якщо кожен з нас скаже ці слова, не тільки ми, а й наші майбутні покоління зможуть жити мирно на нашій планеті Земля.

То ж нехай буде мир на всій Землі. Я – за МИР!

*Слободенюк Андрій,
ЗОШ № 25, 4-Б кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я не люблю горя і сліз, я боюся кровопролиття, я люблю своїх батьків, тому хочу миру на цій землі. І коли виросту, зроблю все можливе, щоб у мирі жили усі люди.

*Міщук Артур,
ЗОШ № 25, 4-Б кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир. Я не хочу війни. Для цього я прикладаю всі свої сили. Я вчитимуся добре – це буде мій внесок. Я хочу, щоб країни всі об'єдналися для захисту миру, відстоювали свої права, складали угоди, знаходили спільну мову.

*Палащук Олена,
ЗОШ № 25, 4-Б кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

По телевізору я бачила, наскільки страшна війна, де гинуть безневинно багато людей. Я боюся війни, бо хочу, щоб усі мої близькі люди жили в мирі і залишалися щасливими і здоровими.

*Тхорук Вікторія,
ЗОШ № 25, 4-Б кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Хочу я, щоб мир панував на землі,
Щоб сонечко ясне світило,
Щоб земля була красива, мирна завжди.
Щоб пташка співала в степу,
Щоб усі жили мирно й щасливо.

*Зелемський Володимир,
ЗОШ № 25, 4-Б кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Всі люди на Землі повинні бути щасливими, жити в мирі та злагоді. Тому я хочу, щоб ніколи не було війни, щоб було чисте

небо над головою і завжди світило яскраве сонечко.
Хай завжди буде мир.

*Сірман Павло,
ЗОШ № 25, 4-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Потрібно, щоб був мир на землі. Якщо не буде миру, не буде й злагоди, почнеться війна. А якщо буде мир і злагода, то життя стане кращим. Я голосую за мир і злагоду. Мир – це людське свято, з миром краще живеться.

*Лац Артем,
ЗОШ № 25, 4-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир, я хочу, щоб був мир, щоб не було війн, бо на війні помирають люди, все руйнується і людям немає де жити.

Я хочу, щоб усе ціло, розквітало, сяяло сонце і щоб був мир на землі і Україні.

*Радчук Олександр,
ЗОШ № 25, 4-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

З давніх-давен на нашій планеті ведуться криваві війни, їх причиною є жадібність.

Війна – це безліч смертей невинних людей, багато дітей і сиріт. Війна – це бідність, розруха, горе людства.

Тому я хочу, щоб в нашій країні та на всій планеті не було війни, бо там, де мир, там спокій, добробут у суспільстві, благополучні сім'ї і щасливі діти.

*Янюк Анна,
ЗОШ № 25, 4-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Щоб щасливим було наше дитинство і майбутнє, потрібно, щоб був мир і спокій на землі. Для того, щоб не було війни, народи повинні жити у мирі і злагоді. Я голосую за мир і дружбу на планеті.

*Ковальчук Дмитро,
ЗОШ № 25, 4-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – це найголовніше, чого потребує суспільство. Коли немає миру, немає спокою - це призводить до війни. Війна – це вбивство, ріки крові, занепад держав. Я не хочу, щоб була війна або революція. Я хочу, щоб в моїй країні люди жили мирно, допомагали один одному, тоді наша країна розцвіте і стане наймогутнішою. Я голосую за мир і спокій для нашої держави. Люди, давайте жити мирно!

*Солончук Дмитро,
ЗОШ № 25, 4-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я хочу, щоб на моїй землі завжди був мир, щоб всі люди мали житло, їжу, ходили на роботу, народжували дітей; щоб сміялися діти, раділи сонечку, голубому небу, вчилися поважати людей.

*Шмаркова Алла,
ЗОШ № 25, 4-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я хочу, щоб не було війни і щоб в Україні і на всій землі був мир. Щоб люди жили мирно, щоб їм світило яскраве сонце, щоб вони раділи і посміхалися. Я голосую за мир.

*Поліщук Людмила,
ЗОШ № 25, 4-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я хочу, щоб на нашій землі був мир – це найважливіше для мене! Коли майбутнє наше буде з миром, тоді люди будуть щасливими, а коли війна, то це погано. Вона руйнує все на своєму шляху.

Мир – це коли цвітуть сади, ростуть дерева і розквітають квіти, а веселі діти ходять до школи.

Я голосую за мир!

*Корнійчук Жанна,
ЗОШ № 25, 4-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Наша земна куля дуже велика, вона має сушу, океани, моря. Люди повинні навчитися жити в мирі з природою і народом. З давніх-давен країни воюють між собою, війни продовжуються і до цього часу. В наш час люди стали цивілізованими та можуть навчитися берегти мир, починаючи з сім'ї, міста, країни. Я за мир на землі.

*Федорчук Ірина,
ЗОШ № 25, 4-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Сонце світило ласкаве і небо безхмарне було. Діти веселі і щасливі, коли мир на землі. Земля – багатство, серед якого ми живемо. Щоб доволі хліба було на столі. Хай буде мир на всій землі! Ми - всі діти землі - голосуємо за мир.

*Крутякова Діана,
ЗОШ № 25, 4-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир! Я народилась в Україні - це мирна, спокійна, волелюбна країна. Кожна дитина хоче жити спокійно, з надією на майбутнє, щоб ніколи не було нічого страшного, а завжди був мир. Отже, всі люди голосують за мир.

*Лук'янець Марія,
ЗОШ № 25, 4-В кл.,
м. Рівне*

Україна — рідний край

Україна — це рідний край, де ми народилися і живемо. Наша країна мирна і спокійна. У ній працюють заводи і фабрики. Наша країна дуже багата. В ній ми маємо хліб і цукор, сіль і вугілля, літаки і комп'ютери. А ще - тихі озера, калинові чаї і чудові пісні, які співає народ.

Найголовніше багатство — це людина. Кожна людина має можливість спокійно проводити своє життя. Ми не знаємо, що таке війна. Нас не переслідують страх і розпач. Кожний день ми бачимо над собою тихе небо і яскраве сонце. В небі літають птахи. Їхній спів чути навкруги, він звіщає про мирний час.

Наша Україна — це мирна країна. Це я бачу у співі птахів, у шелесті дерев, у тому, як посміхається дитина. Я люблю свій рідний край — мою Україну.

*Геринг Олексій,
ЗОШ № 25, 4-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир тому, що коли є мир - є і життя, і свобода. Мир дає людям жити щасливими. Щоб люди могли жити, я голосую за мир, тому що завдяки миру люди живуть у злагоді. Завдяки миру люди можуть сіяти і збирати врожай. Мир дає можливість всім народам на нашій землі миритися.

Ось чому я голосую за мир.

*Іванчук Діана,
ЗОШ № 25, 4-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – це прекрасне слово, воно звучить лагідно і ніжно. Кожен, хто почує це слово, відразу уявляє синє небо, ясне сонечко, веселих людей, коли є мир та немає війни; а війна – це боротьба. Під час війни може загинути багато людей. Тому всі так шанують мир. Коли все мирно, то люди живуть радіючи. Тому я голосую за мир!

*Таранець Анна,
ЗОШ № 25, 4-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я хочу, щоб на світі завжди був мир, ніколи не було війни. Щоб всі жили щасливо, ніколи не сварилися, допомагали один одному.

Я не ворог, ти не ворог,
Нам сваритись - просто сором!
Помирились, помирились,
Щоб ніколи не сварилися.
Будемо завжди дружити
І ніколи не сваритись!
Мир Вам!

*Овсійчук Світлана,
ЗОШ № 25, 4-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Кожна дитина прагне жити мирно. Якби не було миру, то не було б і країни. Адже саме мир, добро, правда пов'язує нас. Якби ми жили брехнею, злістю, нашої нації не існувало би. Такий випадок згадується під час Помаранчевої революції, коли правда сперечалася з брехнею за збереження добра, любові, тепла в Україні. І у вирішальний момент, коли зло було готове виграти, дається ще один шанс для перемоги. Тут ти згадуєш, скільки крові пролилося на землі через битви, і тоді тобі не хочеться

втратити ще більше душ, адже збереження миру – це найцінніше.

*Бурчєня Павло,
ЗОШ № 25, 4-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Яка прекрасна планета Земля! На ній розміщено багато держав і проживають різні народи. Я хочу, щоб всі люди планети жили мирно, щоб ніколи не було війни. Адже війна приносить нам та іншим людям горе. Я хочу, щоб усміхалися всі навколо, щоб завжди було голубе небо, лагідне сонце, розцвітали квіти. Щоб всі діти могли навчатися в школі. Отже, я голосую за мир.

*Тимошенко Анастасія,
ЗОШ № 25, 4-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я хочу, щоб на нашій землі був мир! Щоб над нашими домівками світило сонечко, завжди було мирне небо, пташечки співали всім на радість, не було ніколи війни у нашій та інших країнах.

Ми знаємо, що на нашій планеті йде багато війн, і вмирають тисячі невинних людей.

Ми бажаємо, щоб діти цих країн раділи, як ми, з надією на майбутнє!

*Калько Вікторія,
ЗОШ № 25, 4-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Ми ще малі діти, і тому не знаємо, що таке війна. Та по телевізору бачимо, що діється в інших країнах. Гинуть невинні люди, діти. Хіба ж погано, як світить ясне сонечко, люди ходять на роботу, діти в школу? Тому я голосую за мир.

*Бобрик Богдан,
ЗОШ № 9, 4-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир в моєму розумінні означає добро, серце, яке любить, душа, яка ласкає. Кожна мати свою дитину пригортає до серця, даруючи їй своє тепло. І з цією любов'ю діти ідуть у велике життя.

Чим більше ми любимо наш край, тим більше хочемо знати про нього, розуміти його, переживати його радощі і горе, знати, яку допомогу можемо йому подати.

*Шмиков Володимир,
ЗОШ № 14, 4 кл.,
м. Рівне*

Я хочу миру і злагоди

Я радий, що народився і живу у мирній державі. Мир потрібен людям в різних країнах. Людина народжується, щоб радіти, милуватися краєвидами, слухати спів пташок.

Нам мир потрібен, щоб будувати нові міста, села, вирощувати хліб. Щоб діти ходили до школи, співали веселі пісні, були щасливими, здоровими. І ніколи не знали, що таке війна.

Я не знаю, що таке війна, але трохи читав про неї.

Нам потрібно берегти і захищати мир на Землі. І одного я тільки хочу: щоб ніколи не було війни.

*Мартинюк Марія,
ЗОШ № 14, 4 кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Життя - це найцінніше, що є у кожної людини, і ніхто не має права відбирати його у неї. Тому ми перш за все бажаємо собі і всім миру на всій планеті. За своє існування Земля пережила багато війн, загинули мільярди людей. Та люди не схаменулись. І зараз продовжують свистіти кулі, рватися снаряди. Навіщо? Зупиніться, люди! Ми, діти планети Земля, хочемо, щоб у нас

було майбутнє, хочемо чути спів птахів, бачити синє небо. Ми за мир у всьому світі!!!

*Ктіторова Анастасія,
ЗОШ № 19, 4-Б кл.,
м. Рівне*

Ніхто не забутий, ніщо не забуде

Фашисти напали на Україну у 1941 році. На фронт забрали моїх прапрадідусів. Один з них не повернувся. Це Антонюк Потап Лук'янович. Він поліг за нашу Вітчизну. Про нього я мало знаю, але пам'ятаю, що в мене був такий прапрадідусь. Ще один прапрадідусь, Шматюк Федір Іванович, повернувся з війни поранений. Воював на першому Українському фронті танковим десантом. Нагороджений Орденом Слави III ступеня, медаллю «За відвагу», бойовим Орденом Великої Вітчизняної війни II ступеня, Орденом Червоної Зірки. А на 45-ти річчя Великої Вітчизняної війни був нагороджений Орденом Великої Вітчизняної війни I ступеня. Пам'ять про нього свято шанують у моїй родині. Мама згадує, що прапрадідусь не любив розповідати про війну, адже вона забрала мільйони людських життів.

Мабуть, не знайдеться жодної родини в Україні, якої б не торкнулася війна. І хоча минуло багато років, та ми повинні свято берегти пам'ять про тих, хто здобув нам Перемогу.

Ніхто не забутий, ніщо не забуде.

*Голота Олексій,
ЗОШ № 11, 4-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир в моїх очах – це безмежне і чисте блакитне небо над головою! І тоді мені легко на душі, тоді я щасливий. А щастя – це коли відчуваєш теплі і лагідні мамині руки. Це можливість майструвати щось разом із дідусем чи ходити з ним рибалити. Або ж як зачарованому слухати бабусині пісні, казки, розповіді про нечисту силу, про героїчні подвиги

невідомих лицарів, про обряди та звичаї своїх пращурів. Це віддані шкільні друзі, які розділяють з тобою і біду, і радість. Це коли правда і добро ідуть попереду. І тоді завтрашнього дня чекаєш з надією і радістю!

*Павлуш Ольга,
ЗОШ № 11, 4-В кл.,
м. Рівне*

Я хочу миру і злагоди

Немає нічого важливішого за мир на планеті. Тільки за мирного існування люди можуть спокійно працювати і виховувати дітей, плекати надії, вдосконалювати своє життя. Я хочу вирости у мирній державі, отримати освіту, бути корисною суспільству. Мир – це найцінніше надбання людства. Я вважаю що кольори на нашому прапорі несуть в собі уособлення мирного життя. Адже безкраї поля жита і пшениці можуть колоситися лише під чистим, безхмарним небом. Я пишаюся тим, що саме ці кольори представляють нашу державу. Я пишаюся тим, що я - громадянин України. Я переконана, що всі діти планети хочуть мати щасливе й світле дитинство. А дорослі повинні зробити все, щоб не допустити розбрату між народами і державами. Я хочу жити спокійним життям і бажаю миру і злагоди на планеті Земля!!!

*Каленюк Володимир,
ЗОШ №11, 4-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир. Як багато значить це слово! А що ж воно означає для мене? Мабуть, для кожної дитини, для кожної людини у світі найголовніше, щоб було мирне небо над головою, щоб своїм теплом зігрівало яскраве сонечко, щоб світло у кожне віконце, щоб на білій скатертині завжди були хліб і сіль, щоб у кожному домі, у кожній оселі були злагода і затишок, щоб скрізь лунав дзвінкий дитячий сміх.

Це все в моєму розумінні і є мир. Тому я і всі діти на землі – ми голосуємо за мир!
Мир – це коли колоситься пшениця у полі,
Мир – це коли щасливі діти ідуть до школи,
Мир – це мама і тато,
Мир – це коли веселістю повниться хата.

*Ференчук Анастасія,
ЗОШ № 11, 4-В кл.,
м. Рівне*

Мир планеті – щастя дітям

Мир планеті – щастя дітям! Я хочу миру планеті, щоб наші «Зелені скарби України» були не забрудненими, а чистими і прекрасними. Відомо, що ліс приносить велику користь людині. Ліс не шкодує своїх багатств і краси для нашої планети. Я хочу миру планеті, щоб всі люди були здорові, добре харчувалися, берегли своїх дітей, добре забезпечували свою сім'ю, працювали.

Я хочу щастя дітям, щоб вони були здорові, добре харчувалися, ходили до школи і добре вчилися, щоб діти завжди були щасливими з своїми батьками, охороняли природу.

Мир нашій планеті і щастя нашим дітям!

*Дубровський Олександр
ЗОШ № 11, 4-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я щасливий, що народився у мирній країні, але з телебачення і з розповідей старших я знаю про війну. Війна – це кров, смерть і дитячі сльози. Я не розумію, для чого люди витрачають свої сили на війну? Я хочу, щоб було мирне небо, весело сміялися діти, цвіли сади, щебетали пташки, я хочу бачити щасливі обличчя дітей.

Мир і злагода – ось заради чого варто жити. Якби я міг, то зробив би так, щоб люди забули про війну.

Саме головне в наш час – це мир на планеті. Мир повинен бути не лише в сім'ї, з рідними, друзями, а й у народів.

Я звертався до всіх людей і кажу: «Я хочу миру і злагоди!»

*Глушук Ольга,
ЗОШ № 11, 4-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – чисте небо, щасливі люди. В нас на планеті живуть різні народи. На мою думку, всі національності хочуть жити мирно, без війни, виховувати дітей, вчитися, працювати.

Ми знаємо з книг, журналів, газет і різних фільмів про війну. Що таке війна, голод, розруха? У війну гинуло дуже багато людей, захищаючи нашу країну. Також вони вмирили від голоду і холоду. Кожна війна завершується миром. Мир між державами встановлюється після підписання мирного договору. Подібні угоди підписують зацікавлені сторони.

Кожна людина повинна задуматися над тим, що вона може зробити для того, щоб був мир на землі. Кожна людина має право на щасливе життя, чисте небо на землі, на навчання, на роботу, на лікування.

Я, як і всі люди, голосую за мир на планеті. Щоб завжди був мир. Щоб ми були завжди щасливі. Я голосую за мир!

*Осташук Іванна,
ЗОШ № 11, 4-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Добре, коли є мир. Мирні люди ходять по землі. Ніде немає ворожих танків, не чути вибухів снарядів.

Всі люди голосують за мир. Я теж не хочу, щоб українці боролися і вмирили. Хочу, щоб на землі панував мир, щоб ми милувалися красою.

А війни, що відбуваються у різних країнах, не тільки

забирають життя людей, вони наносять непоправної шкоди природі всієї планети, а не лише однієї країни.

Надіюся, що наша Земля буде завжди мирною. Хочеться бачити постійно щасливих, усміхнених людей. Дерев, що зеленіють навесні. Птахів, що щебечуть у мирному, голубому небі над золотими нивами.

Я дуже щаслива дитина, бо народилася на мирній прекрасній Землі.

І дуже хотіла б, щоб мир був завжди на всій планеті! І щоб ніколи не було війни!

*Дячук Віталій,
ЗОШ № 11, 4-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Жити в мирі – бажання всіх чесних людей землі. Мир – це щастя для народу і його треба берегти, як зіницю ока. Але мало хотіти миру, треба боротися за нього. Боротьба за мир – це боротьба за майбутнє для нас і наших поколінь. Наше майбутнє - не смерть, а нове, ще краще життя.

Останньою війною, яку пережив наш народ, була Велика Вітчизняна війна. Мені не подобається війна, бо в ній гинуть люди, цвіт нації.

Війна руйнує як матеріальні, так і духовні цінності, відкидає людей, народ, світ далеко назад. Тому я голосую за мир!

*Назарук Ірина,
ЗОШ № 11, 4-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Сьогодні ми живемо в мирній країні і не знаємо війни. На жаль, сьогодні у світі відбуваються війни. Гинуть люди, страждають від хвороб та холоду.

Як приємно, прокидаючись зранку під блакитним небом, чути спів птахів, а не вибухи бомб та снарядів. Нема більшого щастя, як перемога над ворогами.

Ми маємо всі усвідомлювати, що мир на Землі – то є великий дар. Лише талановиті й чесні політики спроможні досягти загального миру, знаходити способи домовлятися між собою, адже сучасна зброя може знищити все людство за лічені години. Кожен з нас має змогу докласти власних зусиль, щоб був спокій на землі.

Пам'ятаймо, якою ціною здобула перемогу наша ненька-Україна, адже пам'ять про минуле – велика сила. Нехай же над світом чуються тільки залпи салютів миру, а не бойових гармат.

*Кучма Александра,
ЗОШ № 11, 4-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир! Я хочу, щоб на Україні ніколи не було війн та ворожнечі між людьми. Нехай люди вирощують гарні квіти, зелені сади і ліси, оберігають тварин та рослин, бережуть один одного. Якщо люди будуть берегти природу та цінувати взаємостосунки між собою, то ніколи не буде проливатися кров на землі, не буде вимушених смертей. Буде мир і лад як в Україні, так і в усьому світі.

*Онищук Діана,
ЗОШ № 11, 4-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Скільки існує світ – стільки існують війни. Кожен день хтось десь воює, помирає. А життя у людини одне лише, і воно не повториться. Ніхто не має права забирати життя іншого, бо немає більшої цінності у світі, ніж людське життя. Нещодавно ми святкували річницю перемоги. Який незвичайний цей день! На всіх він накладає печатку доброти, милосердя. З гордістю ми дивимось на ветеранів, які проявили безмежний патріотизм, відстоюючи мир на землі.

Моя Україна не любить війн, вона не кривава. Це дуже добре, що ми можемо спокійно спати, ходити по мирній землі. Мені хочеться звернутися до всіх землян словами відомої пісні. «Убийте війну, прокляніте війну, люди землі».

*Громик Ірина,
ЗОШ № 11, 4-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я хочу, щоб на нашій планеті завжди був мир. Війна приносить людям лише страждання і багато сліз. Найбільше від війни страждають діти. Кілька сотень дітей втрачають тата, маму, свій рідний дім. А як їм хочеться мати іграшки, ходити до школи, малювати. Я хочу, щоб завжди був мир. Щоб діти могли спокійно гуляти на вулиці, щоб нічого не загрожувало ні їхньому життю, ні їхнім батькам. Адже як приємно, коли вранці прокидаєшся, і тебе з усмішкою зустрічає мама. І ми разом радіємо сонцю, квітам, теплому дощику, пухнастим сніжинкам...

Можна ходити до школи, зустрічатися з друзями, відпочивати на природі. У нас такі чудові ліси, озера, моря. І так хочеться радіти кожному новому дню, прожитому у мирі.

*Гірак Яна,
ЗОШ № 11, 4-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я, учениця 4-Г класу школи № 11 міста Рівного, Гірак Яна Олександрівна, голосую за мир і прошу всіх людей в Україні боротися за нього, а також боротися за щастя, за дружбу. Щоб інше покоління дітей, учнів не знали страхіття війни, голоду й розрухи. Щоб життя наше було заможніше. Щоб не було голодних дітей, сиріт і безпритульних. Я бажаю, щоб ніколи не було таких страждань, які принесла війна, коли загинула велика кількість людей, серед яких були діти. Після

війни багато дітей залишилося сиротами, які ніколи не знали батьківської опіки.

У 1986 році сталася трагедія на Чорнобильській атомній електростанції, від випадку радіоактивних матеріалів постраждало багато громадян України і до цього часу велика кількість яких страждає від хвороб. І тому я хочу, щоб наш президент піклувався про нашу країну і робив усе, щоб зберегти мир в Україні.

*Зданевич Світлана,
ЗОШ №11, 4-В кл.,
м. Рівне*

Війна – це лихо і ганьба народів

Багато воєнних лихоліть витримав наш народ. Найбільш страшною була Велика Вітчизняна війна.

22 червня 1941 року, на світанку, коли в колисках спокійно спали діти, посипалися з неба бомби. Літаки принесли смерть тисячам і тисячам мирних людей. Горіли міста і села, падали розбиті будинки, огорталася чорним димом земля.

Та народ не здався підступним завойовникам. Протягом чотирьох довгих років тривала війна. Хоробро билися з гітлерівцями наші бійці, народні месники. Багато патріотів воювали у партизанських загонах. Найбільший партизанський загін очолив Сидір Ковпак.

Часто поряд з дорослими були і підлітки. Вони розповсюджували листівки, ходили в розвідку, ставали між колеса ворожих ешелонів.

За роки війни Україна зазнала великих втрат і збитків. Більше п'яти мільйонів українців загинули. Були зруйновані заводи, фабрики, шахти, пам'ятники культури.

І все ж ми перемогли. Не могла фашистська Німеччина збороти таку країну, де й діти піднялися на боротьбу за свою свободу і незалежність.

*Балагур Валентин,
Навчально-виховне об'єднання №2
4-Б клас, м. Шепетівка
Хмельницької обл.*

Я хочу миру і злагоди

Одне з найдорожчих слів в нашій країні – слово «мир». Нам потрібний мир, щоб будувати нові міста, вирощувати золоті поля пшениці, запускати в космос міжзор'яні кораблі. Щоб діти ходили до школи, щоб звучали веселі пісні, щоб люди навчилися жити довгі-довгі роки.

Чому ж ми так часто згадуємо про війну? Для того, щоб більше любити і цінувати мир. Я ніколи не знав війни. Мої тато і мама, дідусь і бабуся теж не були на ній. А ось спогади мого прадідуся назавжди залишилися в моїй пам'яті. Я пам'ятаю, як часто він гортав тремтячою рукою аркуші старого альбому, згадуючи своїх загиблих однополчан.

Скільки прекрасних людей загинуло на війні! Скільки згоріло міст, скільки полів розтоптали гусениці фашистських танків! Немає сім'ї, яку обминула трагедія війни. Немає школи, де б діти не розшукували полеглих і живих героїв. Немає міста чи села без пам'ятника. Не всі імена написані на обелісках, але давній біль не припав порохом забуття. Від глибоких протитанкових ровів не лишилося й сліду. А от в думках людей – війна довговічна. При кожному доторку пам'ять обпікає і болить.

Щоб зберегти мир, треба пам'ятати про війну. На світі немає нічого страшнішого від неї.

Я люблю слово «мир». Воно б'ється в моєму серці. Тому звертаюсь до всіх людей нашої планети: „Отямся, спинися, людино! Ти ж бо – Людина! Умийся росою чистої совісті і поглянь на світ своїми очима. Візьми нашу землю усю в свої трудові руки і зігрій теплом серця свого, і вона заколоситься тоді ще чуйнішими врожайми. Всю природу візьми, а вона невичерпна скарбами, – розкривай їх, втішайся ними, живи і свято бережи від зловісних хмар сонце миру!”

Я пишаюся своєю рідною Україною, яка високо несе прапор миру. Я люблю її за силу народного духу, за палке слово Тараса Шевченка та Лесі Українки, за те, що український народ завжди понад усе ставить правду й справедливість і не прощає нікому кривди.

То ж рости і розвивайся, будь могутньою і щасливою, рідна моя Україно!

*Плахта Аліна,
ЗОШ № 8, 4-Б кл.,
м.Рівне*

Хай добро і щастя буде
Я живу в Україні,
Милій Батьківщині.
Тут кругом сади цвітуть,
Мирно діти всі живуть.
І нема війни у нас –
Хай так буде увесь час.
Будем жити в мирі, люди,
Хай добро і щастя буде!

*Жоган Ольга,
ЗОШ № 8, 4-Б кл.,
м.Рівне*

Ми живем у мирі
Живу я в ріднім краї,
Де все кругом цвіте,
І поле в нім безкрає, і небо голубе.
Як сонце світить ясно —
Радіють люди всі,
Що весело живеться
На цій святій землі.
Та все це Батьківщина –
Піклується про нас.
І ми живем у мирі,
Нема війни у нас!

*Лукс Ірина,
ЗОШ № 8, 4-Б кл.,
м.Рівне*

Мир потрібен всім людям

Землю населяє багато різних народів. У кожного є свої звичаї, мова, історія. Але всі люди повинні жити в мирі і злагоді. Коли між країнами виникає якась суперечка, то її потрібно вирішувати мирним шляхом – за столом переговорів.

Але в наш час все-таки виникають війни. Найбільшими жертвами стають діти. Тому дорослим треба пам'ятати, що маленькі жителі мають жити в радості. Турботу і ніжність отримувати від своїх батьків. Дітям потрібно ходити до навчальних закладів, частіше спілкуватися зі своїми однолітками.

Все це можливе, коли на Землі панує мир. Він потрібен всім людям, а особливо – дітям.

*Герус Юлія
ЗОШ № 8, 4-Б кл.,
м. Рівне*

Мир потрібен всім людям

Мир зберігає життя і спокій людей у всіх країнах. У мирний час діти відвідують школи, дорослі ходять на роботу: одні - на фабрики, інші - на заводи, а селяни працюють на полі.

Коли прокидаєшся вранці, то бачиш, як сходить яскраве сонечко, немовби вітає тебе з початком нового дня. Бачиш усмінене обличчя своєї матері. Вийшовши на подвір'я, зустрічаєш щасливих батьків з дітками. Навкруги весело співають пташки. Із великим задоволенням люди милуються барвистою веселкою після теплого літнього дощу. Яке це щастя!

Людина народжується, щоб вклонитися квітці й прислухатися до шелесту листя, щоб жити й працювати разом з усіма. Все це можливе тільки в мирному житті. Тому наша країна стоїть на варті миру. Бо немає в нас важливішої справи, ніж захист миру.

*Газель Олександра,
Навчально-виховне об'єднання №2
4-Б клас, м. Шепетівка,
Хмельницької обл.*

Чому плачуть солдатські матері

Щодня у світі ллються сльози, материнські сльози. У кожного солдата є сама близька людина, яка переживає і відчуває його біль, як свій. Материнське серце ніколи не зможе зрозуміти, чому саме загинула її дитина. Жодна мета не виправдовує смерті сина. Страшніше за все, коли життя стає іграшкою у чужих руках. Не дарма говорять, що немає нічого страшнішого, як пережити свою дитину.

Може, від того материнські сльози особливо гіркі.

*Прохорчук Катерина,
Навчально-виховне об'єднання №2
4-Б клас, м. Шепетівка
Хмельницької обл.*

Я хочу миру й злагоди

Кожна людина повинна залишити свій слід на землі.

Майстри залишають після себе витвори, що живуть віки: художники - картини, композитори - пісні, письменники - книги. Люди користуються їх творами з вдячністю.

Народна мудрість говорить, що людина за своє життя зобов'язана посадити дерево, збудувати дім, виростити сина. Деревя живуть багато років і приносять користь людям. Будівлі довгий час служать нам. Діти допомагають батькам, виростаючи, одружуються, народжують дітей і продовжують рід.

Але мало просто народитися на світ. Треба жити так, щоб приносити радість і добро людям. Працювати чесно, щоб і після смерті згадували про вас.

А тому я хочу, щоб на землі завжди був мир. Щоб матері не оплакували своїх дітей, що загинули у боях. Щоб у всіх сім'ях панував мир і злагода, спокій і достаток. Щоб наші президенти завжди діставалися спільної мети і мирно вирішували проблеми.

*Ващук Юлія,
Шепетівський загальноосвітній
пансіон I-III ст., 4 кл.,
Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Як добре, що я живу на світі. Добре, що є мама і тато, тепле сонечко, чисте голубе небо. Щоранку я з радістю прокидаюся, посміхаюся усім. Приємно мені почути спів соловейка у пшеничному полі, милуватися красою рідної природи, мати друзів. Слово „мир» здається мені весняним сонечком, таким теплим, як посмішка моєї неньки. Яке страшне слово „війна»! Скільки горя, сліз воно несе з собою! Я радію, коли мій тато, дідусь завжди біля мене. А під час війни чоловіки вимушені захищати свої сім'ї, свою Батьківщину від ворогів. Вони віддають своє життя за мир і щастя на Землі. Під час війни гинуть не тільки солдати-захисники, а й мирне населення. Коли війна - скрізь горе людське, на обличчі матерів сльози, діти голодують. Я хочу, щоб жодна країна, жоден народ не знав горя війни. Щоб діти нашої планети були здоровими, щасливими, усміхненими.

Нехай буде мир у всьому світі, щастя усім людям! Я голосую за мир!

*Курачинський Валентин,
Шепетівський загальноосвітній
пансіон I-III ст., 4 кл.,
Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Сьогодні вранці розбудив мене гамір біля годівнички. Це пташки розбудили мене. Вони злетілися на сніданок. Я виглянув у вікно. За вікном - чудовий зимовий ранок. Сонечко ніби вітається зі мною і бажає доброго ранку. Я щасливий тим, що можу прокидатися кожен ранок в країні, де нема війни. Кожен вечір, переглядаючи новини з усього світу, я бачу багато сліз і горя. Адже в багатьох країнах зараз ще війна. Кожен день гинуть дорослі і діти. А стільки людей залишається знедоленими і скаліченими!

Моя Україна теж зазнала багато горя і знущань. За час свого існування мої земляки борються за свободу своєї землі і незалежність.

А яку трагедію ми перенесли в 1932-1933 роках? Штучний голод забрав життя мільйонів людей. Роки минають, але ця рана не загоїться ніколи.

Тому я голосую за мир. Я хочу, щоб діти ходили до школи, мали житло. Щоб мої ровесники були одягнені і не голодні. Щоб кожен день я прокидався у вільній країні!

*Сапельнікова Анастасія,
НВК «Гармонія», 4-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – це радість, лад та сміх,
Мир – це дружба малюків,
Мир – це дружба всіх віків,
Мир – це небо голубе.
Що приваблює тебе.
Мир – це сонце ясне.
Мир – це все прекрасне.

*Колоденська Анна,
НВК «Гармонія», 4-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир,
Щоб сонечко ясно сіяло,
Щоб не було ніде війни,
Щоб пташки весело літали,
Щоб звірі і птахи мирились,
Щоб люди ніколи не сварились,
Щоб все було добре навкруг
І щоб кожен казав комусь:
«Ти мій друг».

*Кіструш Софія,
НВК «Гармонія», 4-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Війна – це найстрашніше, що є у світі. Це – лихо, яке несе з собою голод, розруху, страждання багатьох людей. Несчасливі ті люди, які бачили, як летять кулі, зриваються бомби, гинуть ні в чому невинні діти.

Тому я ніколи не хочу війни, тому я голосую за мир в усьому світі. Щоб на нашій землі сяяло сонце, завжди було голубе небо і линув дитячий сміх. Я голосую за мир!

*Галанюк Зіна і Богдана,
НВК «Гармонія», 4-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – коли немає війни.
Мир – це спокій на Землі.
Мир – коли сміються діти.
Мир – коли квітують квіти.
Мир – це колосисте поле.
Мир – це лагіднеє море.
Мир – це друзів так багато.
Мир – це врівноважений тато.
Мир – це коли щаслива родина.
Мир – це коли багата Україна!

*Гунько Олеся,
НВК «Гармонія», 4-А кл.,
м. Рівне*

Що таке мир?

Мир – це тоді, коли сонечко в небі
І тануть хмаринки вгорі.
Мир – це тоді, коли квітнуть джмелі.
Мир – це тоді, коли високо в небі
Летять голуби.

Мир – це тоді, коли миряться всі
Й немає війни.

*Левчук Олена,
ЗОШ № 12, 4-Е кл.,
м.Рівне.*

Я голосую за мир

Мир – всього три літери, а яке велике має значення! Коли дивимось на усміхнені обличчя дорослих і дітей, то на серці і на душі у нас легко. А коли ми чуємо, що у деяких країнах ідуть війни, стає дуже сумно і боляче. Люди втрачають життя. Це несправедливо.

Мені хочеться, щоб в усьому світі був мир, світило ясне сонечко і лунав дзвінкий сміх дітей. Я голосую за мир!

*Споданчук Олена,
ЗОШ № 8, 5-В кл.,
м. Рівне*

Я хочу миру і злагоди

Що таке мир?

Мир – це коли на землі злагода. Нам, людям, треба задуматись над нашими вчинками. Одні бажають миру і злагоди, а інші навмисне підбурюють народи до війни. Під час війни ллється багато крові, гине багато людей, руйнуються міста і села. Добре, що вони хочуть миру на землі.

Тож робімо все для того, щоб на нашій землі був мир!

*Дрозд Олександр,
ЗОШ № 23, 5-Є кл.,
м. Рівне*

Мир твоєму дому

Сонечка – рослиниці,
Деревцю – водиці,
І мені б попити
З чистої криниці.
Щоб полин ніякий
Нам не знищив цвіту,
Щоб раділи миру
Всі на світі діти.
Мир потрібен дуже
Не мені одному,
Ти задумайсь, друже, -
Мир твоєму дому.

*Гречковська Анастасія,
ЗОШ № 20, 5-А кл.,
м. Рівне.*

Ми – за мир на всій планеті

Гарного й погожого ранку я йду до школи. Дивлюсь на чисте й голубе небо, зелені парки, гарні високі будинки. Я слухаю прекрасний спів пташок і думаю: «На землі панує мир...»

Але так було не завжди. 1941 рік... Велика Вітчизняна війна... Війна – страшне слово. Воно містить у собі дуже багато лиха. Кров, смерть, обман, насильство, страх, жорстокість – усе це та багато іншого пов'язане зі словом війна. Велика Вітчизняна війна забрала дуже багато життів. Батьки втрачали дітей, а діти – батьків.

Сумно слухати розповіді моєї прабабусі про ті часи, її тодішнє життя, як вона втратила мого прадідуся. Він загинув у перші дні війни. Ця страшна подія назавжди залишила слід у її житті, у її серці. Мій прадідусь, як і мільйони інших людей, віддав своє життя за наше світле, без диму, пороху і прострелів майбутнє.

Мир... яке мале слово, а стільки містить у собі добра!

Злагода, щастя, любов, голубе небо, яскраве сонце. Усі ці слова можна замінити одним єдиним словом – мир!

Ми, діти України, хочемо жити у мирі з усіма державами, з людьми різних національностей. Ми не хочемо ні війни, ні революцій. Ми - маленькі українці, ми - дочки й сини могутньої держави, заявляємо: «Ми – за мир на всій планеті!»

*Іщенко Ніна,
ЗОШ № 20, 5-А кл.,
м. Рівне.*

Я голосую за мир

Яке ж це щастя - жити в країні, у якій панує мир, спокій та злагода, і військові якої виступають лише у ролі миротворців в інших гарячих точках планети.

Я усвідомлюю, що тільки в мирний час можу вирости, отримати освіту, займатися улюбленою справою. Радіти сонячному променю, блакитному небу і тому, що живу у колі рідних людей, зігріта їхньою любов'ю.

XX сторіччя було свідком не тільки двох світових війн, але й безлічі збройних конфліктів в різних частинах світу. Війни ведуться і в наш час. Чи з'явилися підстави на мирне майбутнє зараз, на початку XXI сторіччя? У світі, де «Боїнг – 767» може стати керованою ракетою, можливе саме жадливе.

Я маю надію, що мир у всьому світі стане реальністю, а не тільки мрією. Що люди змінять своє мислення та поведінку і навчатися жити у мирі один з одним, «Перекують мечі свої на рала й списи свої – на серпи». Я щиро цього бажаю усім серцем.

*Анікіна Катерина,
ЗОШ № 20, 5-А кл.,
м. Рівне.*

Я голосую за мир

Я голосую за мир! Я не хочу, щоб була війна. Війна – це найгірше лихо на землі, бо страждають і гинуть безневинні люди. Я рада, що живу на мирній Україні. Я хочу, щоб діти усієї планети ніколи не знали смутку, завжди лунав дитячий сміх. Я голосую за мир.

Салійчук Зоряна
ЗОШ № 20, 5-А кл.,
м. Рівне.

Я голосую за мир

Я голосую за мир, я не хочу щоб була війна. Мені дуже подобається, коли всі живуть мирно, дружно. Я люблю свою сім'ю і теж хочу, щоб моя сім'я була в безпеці. Також хочеться щоб люди ніколи не воювали між собою, тому що коли вони будуть між собою воювати, це буде відобразитися на інших людях, які голосують за мир і не хочуть, щоб це сталося.

Кожна людина повинна мати свою рідну сім'ю, вона її любить і хоче, щоб все було якнайкраще, щоб жили в мирі і в злагоді. Але ж коли вже таки це сталося, потрібно воювати, але старатися, щоб не нашкодити навколишньому середовищу.

Я голосую за мир; і я ніколи не передумую, тому що найголовніше в житті людини - це мир. Мир – це слово добра на всьому світі, я думаю, що всі зі мною згодні, я люблю жити з миром в сім'ї. Всі це розуміють, але чомусь не хочуть це сприймати всерйоз. Сподіваюся, тепер люди зрозуміють, що в мирі жити набагато краще, ніж жити в сварці.

Я голосую за мир, тому що якщо не буде миру між людьми, світ навколо стане тьмяним.

Хлбнікова Юлія,
ЗОШ № 10, 5-Б кл.,
м. Стрий, Львівської обл.

Я голосую за мир

Якби я була президентом України, то відмінила б всі війни на землі. Тоді не було б голоду, усі діти ходили б до школи, не було б дітей-сиріт. Перш за все я відмінила б усю зброю на землі, а всі гроші спрямувала на розвиток спортивних майданчиків, стадіонів, кінотеатрів та парків. У кінотеатрах транслювалися б тільки добрі та мирні фільми, тоді б люди жили в мирі, допомагали один одному, а не думали б про зло та різні теракти. Ось чому я голосую за мир та спокій.

*Білоган Ірина,
ЗОШ № 10, 5-Б кл.,
м. Стрий, Львівської обл.*

Я голосую за мир

Ми переживаємо важкий період. Діти – наше майбутнє. На місці президента я б підняла плату по догляду за дитиною. Наші батьки заробляють малу зарплату, чого не вистачає на комунальні послуги та на прожиття їх дітей. У теперішній час діти погребують хорошого харчування та вітамінів. І потрібно переглянути правильне відношення лікарів до дітей і дорослих.

Я дуже хочу, щоб це здійснилося.

*Дяків Анна,
ЗОШ № 10, 5-Б кл.,
м. Стрий, Львівської обл.*

Я голосую за мир

Якби я була президентом, то покращила б життя людей. Підняла вчителям, лікарям і всім людям нашої України зарплати і пенсії. Всі студенти вчилися б у державних закладах. Лікування людей було б безкоштовне. Щоб менше було дітей-сиріт. Щоб наші люди жили на рівні європейських країн. Щоб всі країни між собою жили в мирі і любові.

*Борщук Лілія,
ЗОШ № 10, 5-Б кл.,
м. Стрий, Львівської обл.*

Я голосую за мир

Мир – це спокій, тиша, злагода. Ці слова я хочу повторювати вічно. Я дуже хочу, щоб були відсутні війни, ворожнечі, суперечки. Кожна людина, особливо дитина, хоче чути привітне, лагідне слово від батьків, друзів, знайомих. Дуже прикро, коли в інших країнах ідуть війни. Там бідні діти і люди залишаються без домівок, вони голодують, хворіють. І тому таким людям потрібна допомога. Я дуже люблю слово мир. На мою думку, мир у державі починається з миру у сім'ях.

Я завжди буду голосувати за мир.

*Борщук Богдана,
ЗОШ № 10, 5-Б кл.,
м. Стрий, Львівської обл.*

Я голосую за мир

Мир – маленьке слово великого змісту. Це слово, яке звучить з вуст кожної людини, яка хоче бути завжди з нами. Минув рік з того часу, коли ми всі переживали часи помаранчевої революції, коли всі прагнули змін на краще. Я хочу жити в країні, де будуть всі рівні, де не буде бідних людей, які не мають за що купити необхідні речі для життя.

Мені дуже сумно, коли я бачу по телевізору країни, де йде війна. Там все зруйноване, люди не мають де жити – це нещасні люди. Я завжди думаю і буду думати про краще майбутнє, про те, щоб люди були дружні, допомагали одне одному у біді. Я люблю велике слово мир, я люблю людей, які прагнуть миру.

Давайте завжди будемо голосувати за мир у всьому світі!

*Завадецька Діана,
ЗОШ № 10, 5-Б кл.,
м. Стрий, Львівської обл.*

Мир у нашій державі

Я голосую за мир тому, що наша держава потребує його. Якби не було миру, ми б загинули через війни. Якби я була президентом, то ніколи б не було війн у нашій державі. Бути президентом - це дуже велика відповідальність. Потрібно дбати про країну і про її людей. Найперше потрібно дбати про сиріт України. Вони не мають ні мами, ні тата. На мою думку, треба, щоб зменшили ціни на хліб, м'ясо, а ціни все піднімаються і піднімаються. І подбати про пенсіонерів – підвищити пенсії і зробити всім однакові. І тому, що ми маємо таку гарну державу, як наша Україна. потрібно пишатися нею і говорити, що в мене така гарна країна.

Україна

Україна – це рідній мій край.
Виросла я там в степу широкому і гаю чудовому.
У країні милій незамінній своїй
Там річка тече,
І гори високі там с,
Птахи там літають
Над полем широким,
Аж до небокраю.
Люблю я свою Україну!!!

*Шайнога Уляна,
ЗОШ № 10, 5-Б кл.,
м. Стрий, Львівської обл.*

Я голосую за мир

Голосувати за мир, не значить голосувати за конкретну якусь особу, яка б могла щось змінити в державі. З самого початку я хочу, щоб в державі панував мир.

З самого початку я хочу, щоб в державі панував мир. Щоб ціни не були дуже високі, а зарплати і пенсії - більші. А ще в Україні має бути правосуддя та чесність. Щоб справді дітям до 18 років не продавали цигарки та алкоголь. Щоб на Україні розмовляли тільки українською мовою. Також я хочу, щоб діти, у яких є до чогось талант, могли себе показати на усю державу. І щоб не потрібно було б платити величезні гроші за вступ до вищого навчального закладу. Я також за те, щоб дітей заохочували на різні конкурси, за які переможці отримували б подарунки.

А ще я хочу, щоб на вулицях не було безпритульних людей. дітей. Ще мені дуже жаль бездомних собак і котів. Тому я б хотіла створити якийсь притулок для них.

Я думаю, що в майбутньому мої мрії здійсняться.

*Гаврилюк Ірина,
ЗОШ № 10, 5-Б кл.,
м. Стрий, Львівської обл.*

Я голосую за мир

Я б хотіла, щоб у майбутньому все було зовсім по-іншому. Щоб держава більше забезпечувала школи і інші державні заклади. Щоб людям і пенсіонерам видавали більшу кількість грошей, але ціни на продукти були такі ж самі, як два роки тому, тобто дешевші. А ще я б хотіла, щоб сироти, які не мають притулку, мали житло і були забезпечені усім необхідним: житлом, їжею, одягом.

Якщо сьогодні люди вбивають один одного, то що буде у майбутньому? А ще б я хотіла, щоб усі люди жили дружно і любили один одного!!!

*Гаврильців Марта,
ЗОШ № 10, 5-Б кл.,
м. Стрий, Львівської обл.*

Якби я була президентом

- 1.Робила б все, щоб у нашій країні не було війни, а завжди був мир.
- 2.Усі країни були у дружніх стосунках з нашою.
- 3.Підняла б зарплату.
- 4.Дала б більшу допомогу батькам для дітей.
- 5.Знизила ціни на продукти харчування, комунальні послуги, проїзд.
- 6.Зменшила б вимоги у школах.
- 7.Зробила навчання у вузах безкоштовним.
- 8.Медицину якісну і дешевшу.

*Прядко Таня,
ЗОШ № 10, 5-Б кл.,
м. Стрий, Львівської обл.*

Я голосую за мир

Голосувати можна за все. А я голосую за те, щоб людям підвищили зарплати, пенсії. Бездомні діти мали що їсти і де жити. Ще я хочу, щоб собаки і кішки мали житло, або створили притулок для тварин. Я ще я хочу, щоб людей, які не мають коштів на лікування, лікували безкоштовно. Усім жителям нашої країни виділяли певну кількість грошей на місяць, щоб вони могли придбати овочі та фрукти. У школах щоб діти харчувалися безкоштовно, хоча б раз на день, я так вважаю.

*Пікунець Софія,
ЗОШ № 10, 5-Б кл.,
м. Стрий, Львівської обл.*

Я голосую за мир

Я бажаю, щоб на світі завжди панував мир. Я не хочу війн, катастроф. Бо люди залишають свої домівки, гинуть, потерпають за інших людей.

І ще я не хочу, щоб на землі існували злі, безсердечні люди, а перетворились на добрих, щирих, які завжди могли б прийти на допомогу іншим.

Ось такий, на мою думку, має бути мир.

*Сташко Василь,
ЗОШ № 10, 5-Б кл.,
м. Стрий, Львівської обл.*

Я голосую за мир

Якби я став президентом, то зробив би багато для своєї держави. Насамперед я б покінчив з голодом. Для бідних і безробітних потрібно зробити робочі місця. Вони теж мешканці нашої держави і заслуговують на нормальне життя. На ремонти потрібно виділити кошти. Старі будинки обвалюються і через

це гинуть люди. Для бездомних людей потрібно побудувати будинки. Людям, які не мають грошей, але дуже хворі, потрібно допомагати. Бандитів, які гуляють на волі, потрібно покарати за злочин. За те, що люди дуже сміяться в громадських місцях, потрібно, щоб вони платили штраф. Я б підвищив зарплатню і пенсію. Адже люди скаржаться на те, що грошей ні на що не вистачає. Ціни дуже стрімко піднімаються вгору, а їх потрібно знизити. Хімічні заводи забруднюють повітря і через це тяжко хворіють люди. Через відходи, які виливають у річки, озера, моря, гинуть тварини і рослини. Потрібно будувати очисні споруди, і заборонити виливати хімічні речовини в навколишнє середовище. У деяких будинках не опалюється і люди мерзнуть. Потрібно полагодити системи опалення. Ось що б я зробив для своєї держави.

*Уграк Софія,
ЗОШ № 10, 5-Б кл.,
м. Стрий, Львівської обл.*

Я голосую за мир

Я вважаю, що мир — це найбільша цінність на нашій планеті Земля. Дуже добре, коли між країнами панує мир, злагода добрі взаємовідносини. Прикро чути, що десь на світі йде війна, гинуть люди, діти. Український народ пережив усі ці страхіття, війни і добре знає, що таке голод, холод, смерть. Нашому народу прийшлося захищатися від різних нападників, від монголо-татар, від фашистів, але ніколи він сам не був нападником. В тому українці добре знають високу ціну миру. Вони це довели в минулорічних подіях в Києві на Майдані Незалежності. Люди мирно відстоювали свої права. ніхто не хотів брати в руки зброю, єдиною зброєю було слово: добре і щире.

Українці дуже миролюбні люди, завжди переживають за тих людей, які живуть в країнах, де йде війна. Ось, наприклад, війна в Іраку. Наші солдати виконували місію миротворців в цій країні. І якщо між країнами виникають якісь суперечки, то ми завжди голосуємо за мирне розв'язання конфлікту. Я хочу, щоб на нашій планеті завжди був мир, щоб ніколи не повторювалися ці страхіття, про які я знаю з розповідей моєї прабабусі, яка це

все пережила. Я голосую за мир на всій планеті за спокійне і щасливе дитинство і мирне життя.

*Шевчук Владислав,
ЗОШ № 8, 5-В кл.,
м. Рівне*

Мир на планеті – щастя дітям

Які ми щасливі, що живемо в мирі!

Все сприймаємо, як належне, і навіть не замислюємося над тим, що може бути інакше. Починаємо на все дивитись по-іншому, коли згадуємо розповіді ветеранів про війну. Коли мій прадідусь почав розповідати про жахи війни, в його очах було стільки болю і страждань. А коли слухаєш новини, а в них - повідомлення про війни в різних куточках світу, стає сумно і боляче, що люди не мають миру.

Люди, цінуйте мир, бо мир – це життя!

*Леоновець Віктор,
ЗОШ № 8, 5-В кл.,
м. Рівне*

Я хочу миру і злагоди

Я хочу миру й злагоди. Чому? Тому що коли буде мир – не буде воєн. А війна – це лихо. Знову постає запитання: чому? Бо війна - це кровопролиття. На війні загинуло дуже багато людей, зокрема - наші діди чи прадіди. От і виходить: війна – це лихо, а мир – це спасіння. Бережімо мир на землі!

*Останчук Петро,
Варковицька гімназія, 5 кл.,
Рівненської обл.*

Я голосую за мир

Я часто дивлюсь на небо і мрію... По-своєму, подитячому, але допоки ця загадкова мрія живе у моєму серці. доти я щасливий. Напевно, кожен хлопчак у моєму віці мріє про супер-іграшку, про чудового друга, бачить себе у польоті

серед яскравих магічних зірок, прагне усе життя відчувати ніжне тепло лагідних маминих очей...

У своїх думках я посміхаюсь і раптом, немов блискавкою, у моїй уяві спалахує страхітливо протилежна картина: біль і вічне запитання – ЧОМУ ? – в очах малих дітей, розпач і безпорадність на обличчі їхніх матерів. І я поволі починаю усвідомлювати, що мої мрії, мої сподівання можуть здійснитись тільки тоді, коли пануватиме мир над моєю головою, у моїй країні, у всьому світі. Я починаю розуміти, що там, де війна, там – нещастя, розруха, сльози, страждання і вічний страх, там немає надії, немає мрій, а отже, немає дитинства...

Дивно, що людина, яка живе у мирі, не замислюється над ним, сприймає його як щось буденне, звичайне. А справді, яке це багатство!

Мир – це п'яний запах польових квітів у світанкову пору, це білосніжна хмаринка, що пливе човником у блакитному небі, мир – це веселий і безтурботний сміх немовляти, ласкава мамина посмішка, тихе дзюрчання лісового струмочка, бджолина пісенька над вишнею у моєму саду і пахучі мальви за вікном, мир – це благодать, яку дарує Господь, суть Божого задуму, мир – це таємнича гармонія у моєму серці...

Тому я голосую за мир! За красу і любов! За мрію, що, немов птах, на крилах забуття лине в небо...

*Лешкевич Ігор,
ЗОШ № 8, 5-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир на планеті – щастя дітям.

Адже війна – це кров, смерть, сльози та горе. Через війну багато дітей залишилися без батька чи матері або зовсім сиротами. Війна забрала життя дуже великої кількості людей. Якщо це буде продовжуватися, то буде ще більше смертей, крові та заплаканих дитячих очей. Навіщо війна, коли можна все вирішити за допомогою миру? Найсильніша зброя – це не

автомат чи танки, це – мир! Якщо війни припиняться, мільярди дітей на всій планеті стануть щасливими.

Я вважаю, що саме мир запорука щастя, злагоди та добробуту. Бережімо спокій на Землі, борімося за мир на всій планеті!

*Буката Ілона,
ЗОШ № 8, 5-В кл.,
м. Рівне*

Я хочу миру та злагоди

«Хай мир і злагода панують у Вашому домі», – це привітання часто лунає в наших оселях. Воно відображає найбільші цінності для людей. На мою думку, мир – це коли немає воєн, коли в країні все мирно. Адже війна вбиває людей, руйнує житло, сім'ї, міста. Я хочу, щоб на нашій рідній Україні не було воєн, не було суперечок. Я бажаю своїй країні миру і злагоди, щоб люди були щасливі і посміхалися одне одному, не хочу жити у зруйнованій країні.

*Кліщ Максим,
ЗОШ № 8, 5-В кл.,
м. Рівне*

Я хочу миру і злагоди

Ви знаєте, що таке мир?

У моєму розумінні мир – це казка чарівна, сонечко ясне, сміх і радість. Мир, коли щодня спокійно встаю і йду до школи. Мир в нашій сім'ї – щасливі мама й тато.

Я хочу жити на Україні мирно, вчитися, а згодом і працювати на благо своєї Держави. Ніколи не бачити війни, розрухи і терористів.

Я уявляю мир, в образі голубів у чистому небі, адже саме вони є символом миру.

*Денега Тетяна,
ЗОШ № 8, 5-В кл.,
м. Рівне*

Я хочу миру і злагоди

Мир – це злагода між людьми. Якщо ми житимемо мирно, то зможемо подолати усі труднощі.

Коли кожен громадянин буде домагатися жити мирно та мирити інших, ми зможемо досягти злагоди. Нам потрібно уміти у великій родині миритися. Без цього у нас не вийде зберегти мир у державі.

На мою думку, потрібно берегти мир, але лише їти мирним шляхом. Я вважаю так: якщо ми захочемо жити мирно, то це бажання здійсниться.

Люди, живіть мирно!

*Плавчан Олена,
ЗОШ № 8, 5-В кл.,
м. Рівне*

Я хочу миру і злагоди

Деякі люди воюють через щось, але якщо гинуть люди, то для чого створений світ?

Війна – це горе, сльози. І тому вона нікому не потрібна, тому, що на ній гинуть люди – чийсь батьки, брати і сестри.

Навіщо країнам ділити території? Краще, щоб усі жили у мирі і злагоді. Адже, наприклад, коли у сім'ї ніхто не свариться, коли є неприсмності, але проблеми вирішують без крику, спокійно, то у тій сім'ї завжди мир і порозуміння. Так і повинно бути у світі; усі повинні жити у мирі і злагоді, і допомагати один одному.

Я дуже хочу жити у мирі і злагоди, щоб інші жили так само. Я хочу миру!

*Басюк Борис,
ЗОШ № 8, 5-В кл.,
м. Рівне*

Ніхто не забутий, ніщо не забуте

Усі знають, що війна була дуже жорстокою, ветеранів залишилися мало. Загинув і мій прапрадідусь. Я хотів і хочу, щоб у світі був мир, як і при княгині Ользі.

Я хочу, щоб ніхто не був забутий і ніщо не було забуте, щоб усі пам'ятали, якою була війна. Це залежить тільки від нас, ми не повинні забувати тих, хто віддав своє життя за нас. Ми повинні піклуватися про інших, щоб не було воєн і усі жили мирно.

*Хуснуллін Вадим,
ЗОШ № 8, 5-В кл.,
м. Рівне*

Я хочу миру і злагоди

Я думаю, що мир і злагода дуже важливі для людини. Тому, що коли за радянські час була війна, то багато людей загинуло.

Ми щасливі, що живемо у мирний час, що над нами чисте голубе небо, яскраве сонце, що ми ніколи не чули страшних звуків війни.

Я хочу, щоб на нашій Українській землі в кожній родині панували завжди мир і злагода. Щоб розквітали сади, щедро родила нива, а у школу ходили щасливі та усміхнені діти!

*Жогло Ольга,
ЗОШ № 8, 5-В кл.,
м. Рівне*

Я хочу миру і злагоди

На мою думку, мир – це велика сила, без якої не було б щастя на землі. Кожна дитина мріє бути щасливою, жити в спокої, тиші, злагоді. Ми хочемо, щоб не було ворожнечі, воєнних зіткнень між державами і народами. Адже війни приносять дуже багато горя, крові, сліз людям.

Ми завжди будемо пам'ятати, як за звільнення рідної землі народ заплатив найвищу ціну – віддав своє життя. Тому ми повинні цінувати кожну хвилину, прожити її в мирі і намагатися зберегти мир на Землі!

*Мосійчук Олександр,
ЗОШ № 8, 5-В кл.,
м. Рівне*

Ніхто не забутий, ніщо не забуде

Чи існує на світі мир і чи не забули ми про війни та про душі, які захищали наших предків? У кожного з нас болить серце, а особливо в мене, лише від згадки про Другу Світову війну. Під час цих спогадів ми згадуємо людей, які захищали наше сьогодення. Вони віддавали своє життя заради чужих життів. До того, як люди винайшли зброю, на землі панував мир і спокій. Люди могли покластися один на одного. Але, на жаль, зараз люди живуть за правилом: «Око за око, зуб за зуб».

І знову я повертаюся до Другої Світової війни. Багато крові пролилося, а найбільше – крові українців.

Отже, не треба допускати воєн, а потрібно, щоб на землі панував мир! Передаваймо його з покоління в покоління!

*Котюк Павло,
Здовбицька ЗОШ І-ІІІ ст., 5-В кл.,
Рівненська обл.*

Мир в моїх очах

Наше покоління мало знає про те, що таке війна. Навіть наші батьки тільки чули про неї.

Однак, коли по телевізору показують художній або документальний фільм про війну, – це страшне видовище. Скільки загиблих, скільки понівечених, скільки обездолених! Тому я виступаю за те, щоб в усьому світі панували мир і злагода.

Якою б не була війна, найбільше від неї страждають діти. Тому у всі часи діти всіх народів проти війни.

Головне для нас зараз – це навчання, а для цього треба, щоб був мир, ми були впевнені у завтрашньому дні.

*Давидюк Віталій,
Здовбицька ЗОШ І-ІІІ ст., 5-В кл.,
Рівненська обл.*

Я хочу миру та злагоди

Ми живемо в прекрасній Україні.

З давніх-давен наш народ прагне миру та злагоди. Я також хочу, щоб на Землі панували мир та злагода, бо я - дуже маленька частинка нашого народу, українського народу. І цим я пишаюся.

Неодноразово я чув про теракти в інших країнах. Мені до сліз боляче, що вмирають невинні люди, малі діти. Вони також хочуть вчитися у школах, а не боятися, що школа може бути замінованою, що можуть загинути по дорозі до неї. Хочуть дружити та грати в різні ігри з іншими дітьми - ровесниками.

І я намагатимуся жити гідно, робити все для того, щоб злий чобіт війни ніколи не топтав моєї рідної Землі.

*Тимошук Світлана,
Здовбицька ЗОШ І-ІІІ ст., 5-В кл.,
Рівненська обл.*

Я хочу миру та злагоди

Зі спогадів старших людей, з уроків історії постають перед очима страхіття війни – полум'я, кров, страждання людей...

Я хочу, щоб на всій планеті вщухли війни, щоб помирилися між собою всі, навіть самі запеклі вороги. Добре було б, щоб діти у всіх країнах могли навчатися, щоб на підвір'ї шкіл не лунали вибухи бомб. Щоб діти мали змогу гарно відпочивати, подорожувати, їздити один до одного в гості, бути справжніми друзями.

І дорослим і дітям хочеться милуватися сонцем і зорями, дихати ароматами квітів, насолоджуватися краєвидами своєї рідної землі: лісами і морями, горами і луками.

Потрібно, щоб люди не боялися за життя своїх рідних.
Я виступаю за мир і злагоду на всій планеті Земля.

Стельмах Андрій
СЗОШ № 2, 5-В кл.
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.

Мир – мрія всіх народів світу

В краю батьків, в краю мажорних сосен,
Де терпко пахне медозбір,
Де по землі люблю ходити босим,
Усе моє: від сосен і до зір.

Мабуть, немає на світі людини, яка б не знайшла ширих, теплих слів про свій рідний край та землю, на якій вона народилась. В рідній стороні все здається милішим, кращим та своїм. Ми любимо свою Україну. Серед багатьох інших країн вона, дійсно, має багато переваг: чудову родючу землю, милозвучну мову, неосяжні простори. Та найголовніше те, що в цій країні панує мир. А де мир - там життя, сповнене надіями, добром, гордістю та людським щастям. Мир - мрія всіх народів світу. Багато країн приділяють безліч зусиль для того, щоб ця мрія була здійсненою, адже мирне співіснування - це радість спілкування, мирна співпраця, вільне пересування просторами Землі та обмін досвідом, а також створення прекрасного на благо людства. Все залежить від нас, людей, від нашого вміння бути чесними, добрими, справедливими, вираженими у своїх вчинках.

Із року в рік навколо Сонця, мов корабель, пливе Земля.
Ми – юнги, юні охоронці, матроси цього корабля.

Дмитрієв Ігор
СЗОШ № 2, 5 – кл.,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.

Збережімо мир!

Дорослі, збережіть нам мир, а ми , коли підростемо, збережемо його для своїх дітей та онуків. Після таких роздумів у моїй свідомості народжуються рядки:

Ми щасливі в цьому світі
Найщасливіших батьків,
Бо над нами сонце світить,
Чуємо пташиний спів.
Мирно учимось у школі,
Мирно граємось в дворі,
Мирно дивимось на зорі,
Бачимо спокійні сни.
Щоб могли ми в щасті жити
Та не бачити біди –
Треба нам усе зробити,
Щоб мир назавжди зберегти!

*Терновик Олександр,
ЗОШ № 12, 5-Е кл.,
м.Рівне*

Я голосую за мир

Наша Батьківщина – велика і чудова. Де б ти не народився та де б ти не жив, вся наша країна належить тобі. І ти маєш право з гордістю сказати: „Це моя Батьківщина”.

Слово „Батьківщина” і слово „сім’я” – спорідненні за значенням. А в сім’ї всі повинні любити один одного, допомагати один одному.

Коли я пригадую події помаранчевої революції, то пам’ятаю, як я і мої рідні хвилювались, щоб не було війни, не було кровопролиття. Та наші люди на майдані ще раз довели, що всі ми – одна сім’я і вміємо мирно вирішувати складні завдання. А головне наше завдання – зберегти мир на землі.

Нехай нове тисячоліття буде тисячоліттям миру. Ми прагнемо до цього. Мир – закон нашого життя. Батьківщина починається з миру. Я голосую за мир!

*Тарабань Ірина,
СЗШ I-III ст., 5 кл.
с. Грушів
Львівська обл.*

Я голосую за мир

«...Всім серцем любіть
Україну свою –
І вічні ми будемо з нею»
В. Сосюра

Живучи в наш складний час, спостерігаючи за життям і подіями, що останніми днями відбуваються в державі, я задумуюсь, що нас, юних, чекає у дорослому житті.

Головною мрією мого життя є мир на всій планеті Земля, щоб всі керівники держав порозумілись, щоб моему татусеві не прийшлося їхати з миротворчою місією в Ірак чи в іншу державу, де лунають вибухи і гинуть люди.

У кожній українській родині ростуть діти. І від того, якими вони стануть, залежить майбутнє держави.

Дітям необхідно добре знати історію своєї Батьківщини, сім'ї, щоб пишатися успіхами і не повторювати помилок. Діти повинні любити свій рідний край, не завдавати шкоди природі.

Для кожної людини найдорожче те місце, де вона народилась. Для мене – це рідне село.

Моє село - краплиночка на карті, село з багатою і дуже цікавою історією. На жаль, природа села потребує допомоги: засмічена річка, зарослі береги. Великої шкоди лісам принесла людина, коли біля села видобували сірку.

Але настане час, коли людина буде другом природи. Кожен господар прибере біля свого дому і село засяє чистотою, потопатиме у квітах. Біля кожного магазину будуть стояти смітники, щоб обгортки з цукерок та морозива вітер не розносив по всьому селу.

Мрію, що нарешті збудують митний перехід і ми зможемо спілкуватись з своїми ровесниками із східної держави Польщі, вільно ходити один до одного в гості. Тоді в селі зроблять дороги і збудують тротуари для пішоходів, а ввечері ліхтарі

освітлюватимуть село. Кожна дитина буде забезпечена у школі комп'ютером та харчуванням.

Ми, діти, повинні берегти те, що створено для нас. І основне наше завдання – це сумлінне навчання, бо лише освічені люди зможуть будувати чудове, мирне життя.

Я впевнена, що мої мрії в майбутньому стануть реальністю.

*Пересада Анастасія,
ЗОШ № 2 I-III ст.,
гімназія навчально-виховног комплексу,
5-А кл., м. Шепетівка,
Хмельницьки обл.*

Я голосую за мир

У всьому світі майже в кожній сім'ї ростуть діти. І від того, якими вони стануть, залежить майбутнє землі. Діти будуватимуть міста і заводи, нові магістралі.

Треба, щоб батьки і всі дорослі бачили в кожній дитині людину майбутнього. А для цього вони мусять у перше чергу поважати дитину, турбуватися про неї. Повчати дітей так, щоб вони вирішували всі свої проблеми мирним шляхом, а не війною.

Дітям необхідно знати історію своєї батьківщини, сім'ї, мають оберігати те, що створено і створюється людьми старшого покоління, поважати їх.

Розуміючи свою роль у житті всієї землі, діти повинні добре навчатися, будувати чудове мирне життя для себе і своїх дітей.

*Сурник Наталія,
ЗОШ № 2 I-III ст.-
гімназія навчально-
виховного комплексу,
5-А кл., м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Мир – найцінніше, що є на планеті земля. Адже щасливі і здорові люди ті, що живуть у мирній державі.

Я – маленька українка, і пишаюся тим, що живу у вільній і незалежній країні. Моя Україна – мирна держава, яка не вступає у війни з іншими країнами. Тому я маю гарну можливість ходити до школи, де зі мною навчаються сотні таких же щасливих дітей як я. Я живу у хорошій сім'ї, де панує любов і повага до батьків. А ще підрастає маленький братик, якого я безмежно люблю. Мама каже, що ми - її втіха і радість, а татові - гордість і розвага.

Над нами височіє безхмаре чисте небо, не чути лихоліття війни й голоду, яких зазнали наші бабусі й дідусі. І саме їм ми завдячуємо за наше безтурботне життя. Дорогою ціною вони відвоювали нам мир.

Тож давайте, діти всієї планети, візьмемось за руки, огорнемо нашу землю теплом і щирими посмішками та збережемо мир. Ми, як маленькі ліхтарики миру, світитимемо вам – дорослим – у побудові мирного майбутнього. Ми обіцяємо старанно навчатися і сумлінно трудитися. Ми обіцяємо берегти мир!!!

*Литвинець Ігор
учень 5 кл.,
Варковицька гімназія,
Рівненська обл.*

**Я голосую за мир
Хай буде мир на землі,
Хай буде воля усім.
Війні ми скажемо - ні**

Мирові - так навіки.
Хай буде мир на землі,
Хай він панує завжди.
Я голосую за мир!
Він буде жити віки.

Війна – це лихо, а мир – добро

Ми хочемо миру. Він завжди повинен бути на землі. Мир приносить щастя, радість, любов, дружбу. Але на світі є й погане - це війна, це лихо, це нещастя і смерть. Війни не повинно бути ніколи. Війна - це зло, страх і смерть на землі. Від неї гинуть дорослі і діти, тварини і рослини. Все навколо гине і помирає. Руйнуються будівлі. Тільки небагато людей виживає під час війни. Але коли вона закінчується, то все навколо оживає, народжується. І світ повертається до спокійного життя. Не можна ніколи допускати війни.

Завжди на світі має бути мир! Він ніколи не приносить і не принесе зла, тільки добро. Через це я голосую за мир!

*Демчук Іванна,
ЗОШ № 20, 6 кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир, моя родина голосує за мир, кожна людина голосує за мир. Мир – це злагода в сім'ї, це дружба народів, співпраця. Якщо в світі між країнами не буде дружби, то люди почнуть воювати, як в давні часи, і почнеться ХАОС.

Людина хоче встати і побачити мирну націю України. Якщо не буде миру, діти не матимуть нагоди вчитися і здобувати освіту, не можна буде спокійно прогулятися.

На мою думку, всі зробили висновок, що без миру тяжко жити.

*Калюжинський Олександр,
ЗОШ № 20, 6 кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Є різні народи на світі. Є народ німецький, італійський, англійський та інші. Кожний народ має свою назву. А наш народ зветься – український.

Я живу в Україні і дуже радий цьому. Я голосую за мир, і хочу, щоб люди не знали ніяких бід. Щоб ніхто не воював, щоб у скрутний час до нас прийшли на допомогу. Я не хочу боятися завтрашнього дня, щоб не повторювалися жажливі події війни.

Я хочу, щоб Україна була сама мирна та квітуча країна у світі!

*Печончик Катерина,
ЗОШ № 20, 6 кл.,
м. Рівне*

Хай буде мир

Всі люди нашої планети за мир на землі, за життя, за зелені квітучі дерева у садах, за дітей здорових і веселих.

Наші предки розповідали нам багато про війну, яка принесла людям біль, горе. В той час дуже багато загинуло дорослих і дітей. Предки згадують той час зі слізьми на очах.

Ми, діти нашої землі, хочемо, щоб був мир. Ми хочемо ходити до школи, різному навчатись. По закінченню школи я б хотіла отримати освіту і принести користь для людей.

Хай панує в нашій країні мир!

*Поліщук Ірина,
ЗОШ № 20, 6 кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Найдорожче на землі — це мир. Яке прекрасне і милозвучне слово! Мир - це голубе небо над нашими головами, це тепле і яскраве сонце. А ще мир — це злагода у сім'ях, спокій і добробут, дарований людині.

Війна — це смерть, це горе, біль, ненависть. Вона несе лише страждання, розпач, злість та сльози. Чому винаходять різні види зброї, щоб масово вбивати людей? Скільки коштів витрачається на придбання зброї, хоча за ці кошти можна було б творити добро, приносити людям радість? Схаменіться, люди, поки не пізно. Давайте покладемо кінець кровопролиттям і всі разом проголосуємо за мир!

Отже, я за мир і злагоду! За синє безхмарне небо над головами людей, за веселий, безтурботний дитячий сміх, за сильну державу і здорову націю.

*Волошина Юлія,
ЗОШ № 20, 6 кл.,
м. Рівне*

Моя мрія — мир

У мене, як і у кожної людини, є мрія, але вона не стосується грошей чи подарунків; моя мрія - щоб на землі був мир і спокій. Я вважаю, що наша Україна і люди, які живуть в ній, достойні миру, щастя і спокою. Що ми достойні слави від країн, які нас оточують.

Але для того, щоб ми не бачили холоду, війн, голоду, бійок, ми повинні дотримуватись всіх законів Конституції України. Але цього не досить, ми повинні ще вірити, що наш світ зміниться у кращу сторону, і що до нас обов'язково завітає мир.

Але не всі знають, що таке мир, а мир - це блакитне небо, щирі і добрі люди, усмішки дітей, спокійна країна, пахучі лани пшениці, а ще мир - це ніби квітка; коли ти доглядаєш за квіткою, думаєш про неї, вона розпускається; мир також: якщо старатися виконувати правила, допомагати комусь, то до оселі приходять мир. Мир розпускає свої листочки і зігріває нас теплом і ласкою.

Я б дуже хотіла, щоб кожен з нас намагався щось зробити для того, щоб на нашій планеті панував мир. Мені здається, що мир - як пташка: коли мир пролітає над нашою будівлею, то залишає великий, добрий і корисний для нас слід, добро, мир, злагоду. Давайте станемо патріотами України і допоможемо їй стати мирною країною.

Я голосую за мир

Для мене мир — це ясне сонце,
Це ніжні квіти польові,
Це річка, падаюча з кручі,
Це люди в мирі і добрі.
Для мене мир — це теплий промінь,
Який зігріє всіх завжди,
Для мене мир — це добрий спогад,
Який зі мною назавжди!
Мир — це наше життя!

*Кузьмич Сергій,
ЗОШ № 20, 6 кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир — це співдружність людей, народів.
Я не хочу, щоб на землі були війни і навіть брат проти брата.
Не так вже й давно була Перша, а за нею і Друга Світова війна. Згадаймо, скільки було крові пролито на війнах. Також згадаймо війни Київської Русі проти татар. Згадаймо національно-визвольну війну Київської Русі проти Польської держави. А ще давніше - війни без участі українських народів — слов'ян, які відбулися до нашої ери, бої між войовничими імперіями та колоніями.
Я не хочу більше війн, я не хочу більше кровопролиття. Я голосую за мир! Щоб на землі між усіма народами були згода, мир, взаєморозуміння.

*Омельченко Ірина,
ЗОШ № 20, 6 кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Віками й тисячоліттями наші діди й прадіди віддавали життя за Україну. Вони воювали, щоб ми були вільними. І їхні зусилля не марні, адже наш народ щасливий, що має право вибору. Та чи не час покінчити з цим усім? Чи не час жити мирно? Заради чого усі ці війни? Бог створив нас всіх братами й сестрами. Ми живемо на одній планеті. Чому ж ми ворогуємо? Яка причина? Я голосую за мир! Тому, що порятунок це — мир! Мир та злагода. Я пропоную отямитися і стати однією великою та дружною сім'єю!

*Ревю І. М.,
ЗОШ № 11, 6-Б кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

В останні часи на Землі зросла кількість війн та військових конфліктів. А причина цьому – непорозуміння міжлюдьми. Та ми не повинні зважати на це, адже кожна жива істота прагне жити.

Війни, як правило, починаються з метою завоювань. Формуються армії, розпочинаються бойові дії, які ні до чого не призводять, крім кровопролиття. Проходить рік, два... Гинуть тисячі людей. Жадоба до завоювань призвела лише до крові.

Люди, чому це відбувається?! Ми повинні докласти усіх зусиль, щоб запобігти війнам. Адже коли війна - тоді і голод. Коли голод - тоді й розруха. Коли розруха - тоді горе. І тому, щоб цього не було, я голосую за мир. Хочу, щоб не було голоду, смерті. А натомість – дитячі усмішки, радісні обличчя.

Я люблю древній Київ, сиве Дніпро, синє Чорне море, високі Карпати, своє рідне місто Рівне. І хочу, щоб мої українці були щасливі, здорові та милувалися безхмарним мирним небом, слухали спів пташок і раділи вранішньому сонцю.

Мир – це радість, щастя, життя... Я закликаю усіх: голосуйте за мир!

*Кравець Руслана,
СЗШ І-ІІІ ст., 6 кл.,
с. Грушів,
Львівська обл.*

Я голосую за мир

Хотілося не до Європи, а Європу наблизити до України, піднести свою націю, увесь народ на височину європейської культури. Хотілося... піднести рідну мову і культуру до світового рівня і примусити європейський світ ту мову і культуру знати і націю ту визнавати й поважати, яка бореться за мир в своїй державі і в усьому світі. Початки історії голосять, що в давнину український та й інші народи воювали за свободу, але історія пам'ятає й такі моменти, нам люди сплачували «гроші за мир». З цього можна визнати, що наші предки цінували мир та мирні співвідносини, і їм краще було заплатити викуп, ніж втратити

тисячі людей через загарбницькі напади. А чому ж ми зараз не цінуємо цей мир? По телебаченню ми часто бачимо різні теракти в Іраку та в його сусідніх землях, але до добра вони не призводять. Від руки однієї людини гинуть сотні, так можна продовжувати далі. Я кажу «стоп» такому нікчемному вчинку і намагаюся інших переконати, що краще жити в мирі і злагоді, ніж воювати з іншими державами. Задумайтеся хоч на хвилинку, це воює не держава з державою чи країна з країною, це воює народ, який ладен покласти душу й тіло, аби відбити загарбницькі напади і не допустити загибелі своїх співгромадян. Ми, українці, - мирний народ і не бажаємо, щоб інші країни ворогували, це ж такі ж самі люди як ми, це теж живі істоти.

Згадаймо випадок, який відбувся 23 листопад 2004 року. У той час проходили вибори Президента України, а у цей осінній день на Майдані Незалежності вийшли київляни і стали боротися за правду. У цей день ввечері приїхали громадяни України з інших куточків нашої рідної землі. Вони об'єдналися і не боялися іншої влади, вони боролися за краще життя, за мир в Україні. Це ще один доказ, що мирним шляхом можна домогтися більше, ніж силою. От чому я голосую за мир!

*Лахман Наталія,
Мізоцький ліцей, 6 кл.,
Рівненська обл.*

Я голосую за мир

Війна і мир...

Ці два короткі слова містять у собі дуже велике значення. Війна – це страшне слово, що несе у собі страх, смерть, горе. Під час війни гинуть люди, руйнуються міста.

Мир – це зовсім протилежне слово. Воно містить у собі радість, щастя, спокій.

Я хочу, щоб у всіх країнах, а особливо на моїй Україні, був мир. Коли буде мир, буде щастя на Землі. Я голосую за мир, бо хочу, щоб наша країна була вільною і захищеною від небезпечних людей.

На мою думку, мир – це найголовніше у світі. Я хочу, щоб на світі панував мир, злагода і спокій. Саме тому я голосую за мир!

*Пшеницька Тетяна,
Варковицька гімназія 7-А кл.,
Рівненська обл.*

Я голосую за мир

В усьому світі майже в кожній сім'ї ростуть діти і, на мою думку, всі вони голосують за мир. І від того, якими вони стануть, залежить майбутнє землі. Діти будуватимуть міста і заводи, нові магістралі, вирощуватимуть хліб, розвиватимуть культуру, і при цьому вони не хотітимуть війни, а тільки миру.

Я приєднуюсь до великої кількості дітей, які голосують за мир і спокій на планеті Земля. Я ще не вирішила, ким стану, але тільки в мирі, спокої я надійно зможу обрати свою стежку у велике життя.

Я вивчаю історію мого краю, своєї Батьківщини, сім'ї, щоб пишатися успіхами і не повторювати помилок. Діти мають берегти те, що створено й створюється людьми старшого віку, поважати їх.

Розуміючи свою роль у житті своєї землі, я і всі діти повинні добре навчатися, постійно дбати про своє здоров'я, підвищувати загальну культуру, тому що тільки здорові і освічені люди зможуть будувати чудове мирне життя для себе і своїх дітей.

*Ільчук Анна,
Варковицька гімназія, 7-А кл.,
Рівненська обл.*

Я голосую за мир

«Мир Вам», – казав Ісус, подорожуючи світом, розповідаючи людям про вічне життя з Богом.

«Мир Вам», – вітає нас президент України.

Що означають ці слова?

А означають вони – згода і порозуміння, дружба і любов.

Якби панував мир, чи були б між людьми ворожнеча, кривда і зло? Я думаю, що ні. Коли б панував мир – люди були б щасливими, дружними, багатими. Між ними не

виникало б непорозуміння, світ був би іншим, кращим, ніж зараз. Якби люди слухалися Бога і виконували Його заповіді, яка є любов, в якій ми можемо пізнати мир.

А тому поспішаймо робити все можливе, щоб у світі панували мир і добро. Щоб наша земля квітувала, буяла радістю і щоб завжди на наших вустах сіяла посмішка.

Отже, я голосую за мир!

*Суднік Ірина,
СШ № 1, 7-А кл.,
м. Ковель, Волинської обл.*

Засвітіся, моя мрія

Велика це біда, коли на світі гримить війна і вбиває, губить, нищить усе. На жаль, не лише під час війни бідують, гинуть люди. Горе людині, коли їй нема де жити, нема що їсти, нема у що одягнутися.

Я прошу Бога, щоб відвернув біду від моєї сім'ї, від нашої України, щоб не було у нас більше ніколи ні війни, ні голодомору. Хочу щоб над нашою планетою завжди було мирне голубе небо, щоб у злагоді жили люди усіх країн.

Мрію, щоб моя Україна стала багатою, квітучою державою, щоб заможно, щасливо жили українці, щоб у нас усе було, не було лише ворогів, а тільки друзі.

Вірю, що саме так невдовзі станеться, і тоді я буду найщасливішою людиною у світі.

*Дутка Марія,
Берлинська ЗОШ І-ІІІ ст., 7 кл.,
Львівська обл.*

Я за мир

Я – українка, батьки і прашури мої – українці, і земля моя рідна квітуча – Україна. Україно! Ніхто не зможе описати твоєї краси, навіть найкращий художник не зможе зобразити твої мальовничі землі. Адже чого тільки варті засіяні житом

безкраї лани, голубе небо, у якому одна за одною пливуть біленькі хмаринки. Коли вдивлятися у цю красу, то можна зразу відчутися сенс життя: жити заради цієї краси, заради України.

Та коли читати історію свого краю, то можна сказати, що наші предки відчайдушно боролися за свободу, незалежність, за краще майбутнє своїх дітей. Перегортаючи сторінки історії України, читаючи про українське козацтво, я хочу зауважити, що кров жодного з цих козаків не пролилася марно, ні один з них не упав на полі бою даремно, жодна з битв не забута, ні одна перемога і ні одна поразка не зможе бути викреслена з історії нашого краю.

Але зараз я живу вже у незалежній Україні, коли нема ні відважних полководців, ні легендарних козаків, але є ті герої, які відстоюють своє право - право жити у вільній державі. Доказом цього була Помаранчева революція. Коли сила народу вийшла на Майдан, щоб відстояти свою волю, свій вибір. І хоча були прибічники різних течій, прості люди все ж знайшли ключик до порозуміння, вони миром розв'язували питання, яке на той час постало найважливішим у всій державі.

І знову ж таки: ці події не забуті, ці люди, що не побоялися морозів, теж не забуті – це наша історія, історія, якою ми можемо пишатися, бо люди вибрали мирний шлях, і я, як і вони, голосую за мир, я голосую за мирне небо над Україною.

*Колесник Віталій,
ЗОШ № 2 I-III ст.
гімназія навчально-
виховного комплексу,
7-А кл., м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Тривожні дзвони війни. Війна... Нинішнє молоде покоління переосмислює історію останньої війни. А в серці старшого

покоління - незагоєна рана. Війна – це обірвані на самому початку мрії про майбутні професії, сподівання на довге і щасливе життя.

Війна увірвалася в серця нашого народу, як гострий уламок. Затьмарила сонячне небо порохом пожеж, стала болем. Скільки крові пролито! Скільки сліз виплакано!

Рідна земля стала суцільним згарищем: плакали росами трави, падали чорні дерева.

Кованими чобітьми, гусеницями танків нівечили й душі людей. І здавалося, що не буде кінця цьому жаху.

Але піднявся на бій титан – народ, який відчув величезну відповідальність перед людством. Не про знищення він думав, а про мирну працю.

Ми – нащадки великого народу, повинні цінувати перемогу, яку здобули наші діди і прадіди кров'ю і потом, сподіваючись, що їхні онуки збережуть мир на всій землі.

*Луцюк Марія,
ЗОШ I-II ст.,
8 кл., с. Суйми,
Рівненська обл.*

За мир

Війна – це лихо і ганьба народів,
Великий біль в усіх серцях.
Не лийте крові в чисті сині води,
Оріть землю; сійте на полях.

О люди! Щастя свого пишний цвіт,
Своє життя квітуче, юність літ,
Мов кетяг вишень милих серед віт,
Плекайте, як кохання вічний квіт.

Згадайте предків тугу і журбу!
Невже вона нічого не навчила?
Вловіть ви думку цю просту:
Війна – це наша слабкість, а не сила.

Благаю: не ганьбіть ім'я своє,

Навчіться всіх цінити і любити.
Не заздріть людям і добро чуже
Не смійте красти, чи когось убити.

Хай поле нам несе свої дари,
Бо миру хочуть усі наші діти,
Народи хай живуть, немов брати,
І будем долі широко ми радіти.
Війна – це лихо і ганьба народів,
Не камінь, ще у нас палкі серця.
Ми прагнем миру, хочем всі свободи
І для чужого і свого життя.

*Шевчук Лілія,
ЗОШ № 20, 8-Б кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – це найцінніший скарб людства. Якщо не буде миру, люди не зможуть жити. Я думаю, що мир краще, ніж війна. Слово «мир» складається всього з трьох літер, але воно багато значить для людства. «Війна» – це підступне слово, яке призводить до вбивств.

Я голосую за мир, і щоб батьки і діти, лягаючи спати, не думали, що там робиться на дворі, чи підуть завтра гуляти їхні діти.

Я голосую за мир!

*Жолнач Наталія,
ЗОШ № 20, 8-Б кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Кожна людина у світі хоче жити мирно, я також хочу своє життя пройти мирно. Чи буде мир у світі? На тему цього запитання можна поставити дуже багато питань, але чи дасть нам хтось відповіді, які кожен хотів почути.

Мирно жити – це прекрасно, а прекрасно жити – мирно жити. Я не розумію чому хтось хоче воювати? Ось візьмімо, наприклад, до уваги декілька сотень років тому: князі, королі воювали, аби захопити нові землі. А для чого воювати в наш час? Я навіть уявити собі не можу.

Я голосую проти війни. я голосую за мир.

*Молодик Дмитро,
ЗОШ № 20, 8-Б кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Наш народ зазнав багато горя і лиха в Великій Вітчизняній війні. На війні загинуло багато наших дідів і прадідів. Все менше залишається очевидців з тих страшних років. Молоде покоління знає про війну лише зі спогадів ветеранів.

Але час, в який ми живемо, не можна назвати спокійним. В різних країнах нашої планети ідуть війни. Проливається кров безневинних людей, жінок, дітей. В військових діях беруть участь молоді солдати, які не мають військового досвіду, а тому вони часто гинуть в нерівних боях. На місцях бойових дій залишаються зруйновані будинки, попелища, люди залишаються без житла і їжі, без медичного обслуговування і будь-яких засобів існування. З'являється багато вдів і сиріт. І все це тому, що багаті люди не можуть поділити між собою сфери діяльності, вигідні території, нафту, газ та інші природні ресурси.

Здається, в наш час, коли виріс рівень цивілізації, можна було б улагоджувати конфлікти і непорозуміння мирним шляхом, а не шляхом застосування зброї. Якби ті кошти, що ідуть на придбання зброї та іншої військової техніки, використали на будівництво житла, лікарень, на потреби бідних і знедолених, то тоді б на нашій планеті було більше щасливих і радісних людей, і завжди над усіма було сонячне і мирне небо.

І тому я голосую за мир, за світле майбутнє.

*Лобакін Юрій,
ЗОШ № 20, 8-Б кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – це саме краще, що є на світі. Дружба є основою миру. Не було б дружби, не було б миру. Я пропоную мирний спосіб життя і закликаю всіх до цього. Світ кращий, коли люди це роблять від душі, а не за гроші. Я хочу, щоб жодна країна не була войовничою. Миріться люди!!!

*Лопух Наталія,
ЗОШ № 8, 8-Б кл.,
м. Рівне*

Про мир

Війна...Це слово завдає всім болю,
Воно звучить, немов кінець всьому.
Криваві війни, втрата волі,
Війна – це горе будь-кому.
Всі мріють про щасливі дні,
у всій країні,
Потрібен він тобі й мені,
І нашій Україні.
Щоб мирним в нас було життя,
Стабільним і багатим,
Потрібно людям каяття
І глузд здоровий мати.

*Худоба Наталія,
ЗОШ № 8, 8- В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир! Кожна людина бажає жити в мирі і злагоді, але для цього потрібен МИР. Ми хочемо, щоб над нашими головами світило яскраве сонце, щоб був мир, не було війни!

А що таке війна? Я сама не можу дати визначення цьому слову, але я знаю, що це щось лихе. На війні загинули мої прадід Василь і прабабуся Марія. З розповідей іншої бабусі я зрозуміла, що війна – це велике горе! Це страждання, крик душі від побаченого, коли на твоїх очах помирають сотні тисяч людей. Лихо! І тому я не хочу знати і не бажаю бачити страхіття війни у нашій країні!

Я голосую за мир!

*Самонік Валентина,
ЗОШ № 8, 8-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Війна... Вимов це слово – і побачиш, як у наших вкритих сивиною бабусь і дідусів відразу ж зникає усмішка з обличчя, а на чоло лягають глибокі зморшки, а в очах з'являється невимовний смуток. У цьому слові – біль і розпач матерів, стогін поранених, плач сиріт. Війна... Це чорна ганебна сторінка в історії людства, події, від яких мимоволі затремтиш і тихенько помолишся, щоб такого більше ніколи не сталося:

Захисти нас, Боже, від війни,
Подаруй барвисті дітям сни,
Пожалій батьків і матерів,
І добром Своім зігрій...

Людина не вибирає собі Батьківщину, як не вибирає матір, родину. Ми народжуємося, одержуючи разом із життям, як безцінний дар, Вітчизну, материнську ласку, рідну мову. Крізь роки проносимо любов до того куточка землі, де побачили світ, де все нам знайоме, звичне й рідне.

Помиляється той, хто вважає, ніби підлітковий вік – то тільки підготовка до справжнього життя, яке почнеться потім, колись пізніше... Ні, життя вже почалося! Про це свідчать пам'ятники дітям-героям. Підліткам, які, не шкодуючи свого життя, боролися за Волю, Щастя і Мир своєї Батьківщини. Вони пліч-о-пліч зі старшими йшли в бій, широко відчиняючи двері в майбутнє. Ці маленькі борці не були одягнені в модний одяг. Частіше напівголодні й обідрані, вони жили упевненістю, що прийдуть прекрасні часи, коли настане мир. А скільки їх загинуло

в роки Другої світової війни! Про це нам нагадують пам'ятники, які є у багатьох містах. Ці священні місця викликають почуття болю. Хлопці й дівчата загинули, будучи ще підлітками. Вони майже не знали життя. Але ми ніколи не забудемо їхні подвиги.

Пам'ять про них буде жити вічно, поки живуть люди на Землі.

А щоб не було війн, страждань і печалі, потрібно жити мирно, тому я голосую за мир!

*Роцук Євгенія,
ЗОШ № 8, 8-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир
Мир - це радості крило,
Подвиг нашої країни,
Мир – це мамине тепло,
Щастя кожної людини.
Мир - щасливе майбуття,
Хата повниться піснями,
Це прекраснеє життя
І для діток, і для мами.
Мир - це сонце у блакиті,
Спокій завжди на кордоні,
Вороги ущент розбиті,
Голуб миру на долоні.

*Мельничук Ольга
ЗОШ № 8, 8-В кл.,
м. Рівне*

Найкраще у світі
Немає кращого у світі, ніж мир!
Чудовий, багатий добром еліксир.
Сваритись щоденно – життя руйнувати,
Повинна дитина й дорослий це знати.
А ви, посварившись з товаришем знову,
Покинули радість і щастя раптово,

Поваги й любові до друга немає,
Ніхто про примирення з вас не подбає...
Із миром ми будь-які мури проб'ємо
Зі щастя з коханням віночок зів'ємо!
Тож знайте: чим більше прощатимуть люди,
Тим кращим й добрішим світ увесь буде.

*Теслюкевич Андрій,
ЗОШ № 8, 8-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

На долю людства випало пережити багато війн. Вони були міждержавні і громадські, локальні і світові, справедливі і загарбницькі. Війна – найбільше зло на Землі. Вона приносить смерть і страждання, плач матерів і вдів, сирітство дітей. Війна 1941–1945 років – це 1418 днів і ночей біди, понад 20 мільйонів загиблих.

У серцях нащадків залишилася пам'ять про звірство фашистів, про окроплену кров'ю землю. Але народ – непереможний, зло війни не може побороти доброго миру. Багатовікова історія кривди та війни довела, що і український народ не можна поставити навколішки. Війни й сьогодні і призводять до нових страждань, тому людству потрібен мир.

І найбільший скарб – мирний труд і щастя в мирнім домі.

Я голосую за мир.

*Ткаліна Ірина,
ЗОШ № 8, 8-В кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – це радість і спокій дітей, кохання і співчуття дорослих. Мир це найцінніший скарб всього людства.

Я голосую за мир, тому хочу жити в країні, де панують добро, спокій, злагода. Хочу без кінця дивитися на розквітлу черемху, вдихати п'янкий запах бузку,

милуватися яскравою веселкою, яка виграє у небі після теплого дощичку. Вільно ходити до школи, не боятись, що зараз щось десь вибухне.

Минають роки, а для нас найболючішою раною залишається й Чорнобиль. І без війни ми відчуваємо себе в зоні соціального й екологічного лиха. Жахливо навіть через багато років ступати стежками страшної трагедії, яка сталася на благословенній квітучій землі. Ця трагедія принесла у мирні сім'ї страшне лихо, невиліковні хвороби.

Зараз у світі йде боротьба двох протилежних сил – добра і зла.

Обидві ці сили дуже потужні, тільки одна з них животворяща, а інша - жорстока, руйнівна, страшна. Отже, щоб зла сила не брала

верх над доброю, всі ми повинні взятися міцно за руки і сказати:

«Ми за мир! Ні війні!»

“Годі б зникли війни, сварки, вбивства, злочини, ворожнеча, помста - всі атрибути зла, які несуть людям знищення.

Поспішаймо творити добро, щоб наша земля квітнула садами, повнилася дитячим сміхом, буяла радістю!

*Желих Марія,
Берлинська ЗОШ І-ІІІ ст., 8 кл.,
Львівська обл.*

Я за мир

Славна і велична моя Україна. Казкова країна мальовничих гір, морів безкраїх, нестримних вітрів і небесної блакиті. Навіть не віриться, що кілька сотень років тому на Україні були повстання під проводом гетьмана Богдана Хмельницького. Ні, навіть не сотень, а якщо зануритися в історію на кілька десятків років назад, згадуючи Другу Світову війну, то можна сказати, що вона принесла великої шкоди не тільки Україні, а й усім державам, що брали участь в цій війні.

Війна... Скільки горя і недолі принесла вона людям по всьому світу. Не одна посивіла від горя мати, проплакала смерть свого сина, не одна дружина зросила слізьми свою подушку, не одна дитина, не пам'ятаючи свого батька, бігла на зустріч незнайомому чоловіку, вигукуючи: «Тату!». Таких були мільйони.

Війна – це нещастя, це лихо і ганьба народів, це доказ того, що не прості люди не можуть порозумітися між собою, а чиновники. Горе вам, людиновбивці, що примушували іти під кулі невинних людей, аби лише збагатити себе. Ці люди - сором для всього світу.

Україно! Хіба мало ти вистраждала у ці невимовні болючі часи? Аджє таку подібну ситуацію можна було спостерігати і у 2004 році. Коли кожен з кандидатів хотів за рахунок людей вийти на вершину слави. Та Бог вислухав моління українців, допоміг їм мирно перебути ті часи. Саме завдяки цим простим людям, що сказали: «Ні, війні». Ми маємо мир і злагоду. Саме завдяки їм і Богу ми спокійно можемо вийти на вулицю, помилуватися красою України, звернути увагу на мирне зоряне небо.

Ми вбереглися від жахливої помилки. Аджє не тільки я чи мої друзі, не тільки українці хочуть миру і злагоди, а всі народи.

*Лахман Леонід,
Мізоцький ліцей, 8 кл.
Рівненська обл.*

Я голосую за мир

Країна, в якій я народився – це Україна. І я пишаюся тим, що в нашій країні до цього часу панує мир і спокій, немає війни.

Давно відгриміли останні залпи гармат, зарубцювалися рани на українській землі. Та рокам не стерти в пам'яті народній подвиги героїв.

Як добре мріяти про майбутнє! Людина без мрій – птах безкрилий. І бачить мало, і полинути у височінь не може. Однак

тільки та мрія реальна, яка тісно пов'язана з життям, з працею в ім'я Батьківщини.

Якби не було миру, вся планета була б знищена. Адже мир – це повага, культура та взаєморозуміння між людьми. І тому я голосую за мир на Землі!

*Погорцова Дар'я,
ЗОШ № 2 І-ІІІ ст.
гімназія навчально-
виховного комплексу, 8-Б кл.,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я за мир у всьому світі

Який чудовий сьогодні день! Все покрите снігом, білим і сліпучим. Сонечко весело, ніби граючись, ховається за хмарами. А небо трохи сірувате, проте гарне. Чисте. Мирне. Під таким небом я народилась і живу.

Війна...яке страшне слово. Скільки у ньому зла, жорстокості. Часто фортуна посміхалася хоробрим і безстрашним, але кожен десь помилявся, зупинявся, і тоді настав кінець. Вся людська історія списана із війнами. Немає такої країни у світі, що хоча б раз за період свого існування не воювала!

Скільки бід приносить війна, крім того, що забирає мільйони людських життів, вона приносить голод. Вона вбиває найцінніше – людські душі. Вона забирає надію на щастя, вона гірше хвороб, бо хвороби можна вилікувати, а війну - ні. Війна – це зло. А зло, за словами Довженка, походить від людської дурості. Таку дурість не можна виправити. Таку провину не можна заглибити, Не можна воскресити померлих, мертві душі живих. Чому вмерла душа? Людина втратила дорогу їй людину і не змогла пережити цього, або сама ж понівечила, як не фізично, то морально.

Війна залишає слід у душі на все життя. Моя бабуся пережила Другу світову війну. І протягом усього життя літаки в небі викликали в її душі якусь тривогу, страх.

Мир – це чудове слово. Воно гарно звучить.
Ми не знали війни. Живемо і, надіюсь, будемо жити
під мирним небом і ніколи не дозволимо затьмарити його чорним
крилам війни.

*Мандзюка Дмитро,
Здобвицька ЗОШ І-ІІІ ст.,
9-А кл.,
Рівненська обл.*

Тривожні дзвони війни

Нинішнє молоде покоління переосмислює історію, історію останньої війни – Великої Вітчизняної. А в серці старшого покоління це слово – незагойна рана. Це – обірвані на самому початку мрії про майбутню професію, сподівання на довге і щасливе життя.

Війна увірвалась в серце нашого народу як осколок. Затьмарила сонячне небо димом пожеж, стала болем нестерпним від похоронок, що тисячами приходили щодня. Скільки крові пролито! Скільки сліз виплакано.

Рідна серцю земля стала суцільним згарищем. Кованими чобітьми, гусеницями танків нівечили тіла і душі людські чужинські орди. І здавалося, що не буде кінця цьому жаху, цим мукам.

Згадаймо наших земляків – студентів Харківського державного університету імені О.М.Горького – героїв роману О.Гончара «Людина і зброя». Не про знищення вони думали, а про мирну працю. Отже, саме добро і перемогло. Які б жахливі плани не виношували фашисти, все ж зло було покаране. Фашисти мали намір знищити весь наш народ. Сім мільйонів українців віддали свої життя за свободу й незалежність країни. Хіба про це можна забути? Не можемо ми зганьбити пам'яті наших дідів, прадідів. Вони витримали найжахливіші випробування 1418 днів і ночей страшної війни, яка забрала найкращих, найбагатродніших, найулюбленіших багьків, сестер, братів і синів.

Людство має пам'ятати тих, хто захистив майбутні

покоління ціною найбільшою, найдорожчою – ціною власного життя. Обеліски, пам'ятники, братські могили, вулиці, площі названі на честь безсмертних.

*Галах Іванна,
Здобвицька ЗОШ І-ІІІ ст.,
9-А кл.,
Рівненська обл.*

Тривожні дзвони війни

На світанку 22 червня 1941 року, коли активне життя країни ще не почалося, мирний сон перервали вибухи німецьких авіабомб. Без оголошення війни фашисти перейшли кордон Радянського Союзу і заповнили першу сторінку в кривавому літописі війни.

Війна... Це жахливе слово лякає весь світ. Про це дуже важко і сумно згадувати. Та все одно, хоча це і трагічні події, кожен українець повинен їх знати. Ми повинні пам'ятати, що в ім'я нашого майбутнього прадіди віддали життя. Вони боролися до останнього, аби лише Україна була вільною.

Війна... Скільки вона наробила горя, скільки життів забрала в небуття, скільки страждань примусила винести! Але наші люди, наші ветерани, колишні воїни – все витерпіли. Що їм прийшлося пережити? І голод, і холод, і страх, і злидні. Вони мужньо пройшли цей етап в історії, ніколи не опускаючи очей, ніколи не падали духом.

Багато людей не повернулося з кровопролитних боїв, загинуло, виконуючи свій святий обов'язок: захищати рідну землю. Величезна кількість цих воїнів-визволителів, їхні могили розкидано по всій території України.

Воїнів вело в горнило боїв почуття патріотизму й сьогодні вся країна схиляється перед їхніми вікопомними подвигами. Слава всім тим, хто зробив наше життя мирним і щасливим!

Ми, молодь, повинні передати своїм нащадкам ту священну пам'ять про загиблих воїнів-визволителів, які врятували цей світ від „фашистської чуми”. Вічна пам'ять їм, переможцям!

*Йордан Юлія,
Здовбицька ЗОШ I-III ст.,
9-А кл.,
Рівненська обл.*

Тривожні дзвони війни

Народе мій! Скільки сліз і крові випало на твою долю!
Виплеканий під яскравим сонцем України, ти, мій народе,
заслужував на кращу долю. Мирний труд, добробут – ось
основа твого життя. Та воювати, на жаль, довелося.

Війна... Це – обірвані мрії, сподівання на довге й щасливе
життя. Це – останній потиск руки, останній погляд, останній
поцілунок. Війна обірвала мирне життя нашого народу. Скільки
крові пролито! Як багато сліз довелося виплакати нашим
українським дівчатам у неволі, навіть тоді, коли ставали коханими
жінками ханів чи султанів. Скільки гіркоти й суму довелося
пережати нашим прадідам. Народ не корився чужинцям, завжди
вставав на битву за волю і незалежність.

Минули лихі часи! Багато часу пройшло після Перемоги над
фашистами. Та незважаючи на це, ще й досі болять рани у серцях
тих, хто пережив цей страшний час. Все менше стає людей, які
пам'ятають війну. Ми повинні знати, яких великих жертв зазнав
наш народ. Це обов'язок перед тими, кого вже нема з нами. І
особливо перед тими, чие життя тільки починається. Бо вони –
наше продовження, наша моральна висота.

Дуже багато музеїв відкрито, присвячених подіям Великої
Вітчизняної війни. Обеліски, пам'ятники, вулиці названі на честь
безсмертних. Людство повинно пам'ятати тих, хто захищав
майбутні покоління, і доля народу буде щаслива.

Не щезне з пам'яті людської,
Не піде в небуття великий подвиг,
і велика трагедія нашого народу —
його битва, його перемога над фашизмом.

*Лесовець Олександр,
ЗОШ № 8, 9-Б кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир
Як добре жити в мирі,
Коли нема війни.
Як небо сяє сонцем –
Щасливі я і ти.
Коли квітують квіти
І радість на вустах –
Сміються щиро діти,
А в небі – голуб, миру птах.
Річки течуть блакитні,
Де чисті береги,
Поля жовтіють житні,
Скрізь зникли вороги.
Тож як нам добре, друже,
Коли все процвітає,
Ми прагнем миру дуже –
Хай кожен про це знає.

*Бурячинська Наталія,
ЗОШ № 8, 9-А кл.,
м. Рівне*

Що для мене мир

Коли звучить слово «мир», я уявляю безхмарне голубе небо, золоте пшеничне поле і мамині руки, які лагідно обіймають маленьку дитину.

В усьому світі прості люди прагнуть миру. Для цього треба і багато, і мало. Мало потрібно, бо можна зберегти мир спільними зусиллями, просто навчитись вирішувати спірні питання за столом переговорів, бо спокій на землі залежить від кожного з нас. Багато - тому, що в світі існують тисячі різноманітних країн, володарів, характерів, релігійних переконань, політичних амбіцій, економічних негараздів. Всі разом вони

вступають у суперечку між собою і не дають нашій планеті розквітнути. Незлагода і розбрат породжують війну.

Боротися за мир не означає для мене браги в руки зброю і знищувати тих, хто проти миру, а переконувати в необхідності миру словами.

Прагнення миру - це внутрішній стан людини, і тільки спільними зусиллями ми зможемо по краплині додати до загальної справи миру берегти планету, свій дім, свій сад, свою родину, зберегти людяність і доброзичливість, виховати терпимість, взаєморозуміння, принести радість і щастя у кожен дім.

Здавалося б, усі люди з відкритою душею, незважаючи на національність і релігійну належність, можуть вийти на вулицю і поглянути у вічі одне одному, взятись за руки і разом берегти і захищати нашу прекрасну квітучу Планету. І птах миру має жити в серці кожного, надихати людей творити добро, справедливість, хороші справи. І тільки тоді мир буде панувати не лише на планеті, а й у душах усіх людей.

І буде син, і буде мати,
І будуть люди на Землі.
Т. Шевченко

*Закалата Марія,
Навчально-виховне об'єднання № 2, 9-А кл.,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Мир у моїх очах

Мир необхідно здобувати. Земля - наш великий дім, беззахисна кулька, яка з шаленою швидкістю мчить навколо Сонця. Якщо придивлятися, на ній видно континенти й океани. Ще ближче - країни, гори, моря. Дуже просто на цій маленькій Землі відшукати свій дім, який стоїть під небом десь у центрі Європи. Тут живуть найрідніші мені люди, тут усе до болю близьке і миле. Але чому раптом постає переді мною жахлива картина з одного фантастичного роману, де гнані ядерною війною земляни повинні були шукати притулку в космосі? А за

їхніми плечима повільно згасало блакитне світло рідної планети. Насправді дуже страшно навіки кидати свій дім - планету під назвою Земля й ту оселю, на яку навряд чи існуватиме схожа десь і колись.

Я думаю, що, пролітаючи безповітряним простором, Земля відчуває на собі кроки кожного з нас. Куди ми йдемо? Цього, мабуть, не знаємо ні ми, ні вона. Якщо придивитися до нашої планети, можна побачити, як на тлі загального спокою, синяви та зелені спалахують червоні вогники. Вони розширюються, пульсують і заливають полум'ям цілі континенти. Там точаться війни, там людина вбиває іншу людину лише за те, що та має іншу віру, інший колір шкіри. Існувала колись така теорія, що війни регулюють чисельність людства. Насправді нічого вони не регулюють. Дійсно, як може давати лад світові організоване вбивство?

Що станеться, якщо чиясь фантастично велика й безжальна рука схопить нашу планету, струсне її в чорному космосі? Зникне все, що знайоме кожному з першого подиху: світло сонця, синява неба, шеліт вечорового листя. Хтось скаже, що нам, підліткам, не варто обтяжувати себе такими думками. Якщо станеться лихо, то весь його тягар ляже на плечі дорослих. А ми ще діти. Помиляється той, хто вважає, ніби підлітковий вік - то тільки підготовка до справжнього життя, яке почнеться потім, колись, пізніше. Ні, життя вже почалося! Про це свідчать пам'ятники дітям-героям, моїм ровесникам, які, не шкодуючи свого життя, боролися за волю й щастя своєї Вітчизни. Вони пліч-о-пліч зі старшими йшли в бій, широко відчиняючи двері в мирне майбутнє. їм було стільки, скільки зараз мені, їхня юність згоріла у полум'ї війни. Вони не звідали першого кохання, не здобули професію, про яку мріяли. Тому я ненавиджу війну. Вона несе горе, смерть, вона все фарбує у чорний колір. А я люблю світ, радість.

Немає нічого милішого за рідну землю. Особливими чарами віє від неї. Лагідно світить сонце, голубіє небо. А десь високо в небі літають птахи, падають стрімголов на землю, ніби цілують її, і знову підносяться у височінь. А там калина у лузі, тополя на околиці, лелече гніздо, криничка на перехресті доріг, терпкий запах лісових квітів - усе це наша земля, наш

духовний світ, з яким ми маємо вирушати в життя. І тому я голосую за це. Я голосую за мир на Землі!

*Криворчук Ілона,
Навчально-виховне
об'єднання № 2, 9-А кл.,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

За мир, за колоски наліті

Як прекрасно... Я йду тоненькою стрічкою стежини і, забуваючи про все, розчиняюся у величній красі лісу! Тиша огортає мене. Я стою нерухомо, немов чекаю чогось. Але ось налітає вітер, і все одразу прокидається. Прокидаються дерева, скидають із себе сонячне листя. Я теж немов прокидаюся від цієї мрійливості і, дивлячись вдалечінь, згадую своє дитинство, розповіді мого дідуся про війну, страшне лихо сорокових років, ці жахливі фрагменти тогочасного життя. Війна уявлялася мені зовсім не страшною і, може, навіть по-своєму романтичною. Дідусь любив згадувати своїх фронтових друзів, перемоги в боях (про відступи говорити не любив) і часто, коли я просила, розповідав про те, як наші війська ввійшли в Берлін і які почуття переповнювали його в той незабутній ранок 9 травня, коли він довідався, що настав День Перемоги. Подорослішавши, я зрозуміла, що багато про що дідусь умовчував. Умовчував про страх, про голод, про біль, про розпач, що заповнили півсвіту, про море крові, якою була полита рідна земля. Не розповів він мені про табори військовополонених, про жорстокість німецьких солдатів, про катування, про страти. Я довідалась про все з фільмів, з підручників історії. Довідалась, щоб ніколи не забути. Такі речі врізаються в пам'ять назавжди. З того часу я по-іншому почала розуміти, чим є для людини мирне життя.

Як чудово, коли в країні панує мир і злагода. Зараз у нашій країні мирне життя, а десь на іншій півкулі точаться війни, проливається кров мирних людей.

«За горами гори хмарою повиті, засіяні горем, кров'ю політі,» – як актуально, на жаль, звучать сьогодні рядки

Т.Г.Шевченка з поеми «Кавказ». Палестина, Ірак, Чехія...
Скільки горя! А в ім'я чого?

І винні ми самі. Бо це наша безвідповідальність, кар'єризм, варварське ставлення до себе і своїх обов'язків. Що ж потрібно для мирного життя? Люди повинні, перш за все, бути чесними, добрими, безкорисливими, а найголовніше - з душевним теплом. Ось чому я голосую за мир. Адже стільки крові, стільки зради. Я голосую за мир, тому що не хочу, щоб я та мої нащадки опинилися в такому лихолітті. Не хочу, щоб вони страждали та нівечили своє життя через чорне горе, що його приносять війни. Щоб жити мирно, потрібно виховувати правдивих дітей, щоб покоління за поколінням навчалися одне в одного підтримувати лад в країні.

Багато сучасних людей ладні піти на злочин, на будь-що, аби отримати гроші. Це все приводить до злоби, чвар, міжусобиць. Такі невеличкі життєві негаразди переростають у більш серйозні неприємності. А все через людську заздрість, гординю. Невже люди не можуть жити мирно та любити один одного? Можуть, але не хочуть. Як же я хочу, щоб на Землі панував мир!

...Я не зогледілась, як повечоріло. Тією ж стежиною я повертаюсь додому і думаю, що проживу гідно своє життя в мирі та спокої. Стонлена земля лягає спочивати, вкриваючись сугінками. Сонце опускає свої повіки. Ніч охоплює світ. Мирна лагідна ніч. Хай так буде вічно!

*Бондар Тетяна,
ЗОШ № 8, 9-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Війна... Всього п'ять букв, а скільки горя несе це слово у світ, людські оселі, дитячі душі! Скільки юних життів забрала вона, скільки сліз було пролито матерями, жінками, дітьми. Війна - це страшний ворог всього людства, вона проходить по землі, мов смерч, залишаючи після себе руїни, море сліз.

Ті сльози розтроюють рани,
Загоїться їм не дадуть,
Заржавіють від сліз кайдани,
Самі ж ніколи не спадуть!

(Леся Українка)

Багато воєн пройшло на Землі, і чимало людей загинуло на полі битви. А в моїй пам'яті завжди воскресатимуть ті хвилини, коли в дитинстві бабуся чи дідусь розповідали мені про Велику Вітчизняну війну, про партизанські загони, які хоробро боролися за свободу, повідомляли про патріотизм і відважність польових лікарів.

Я завжди буду пам'ятати про ту ціну, яку заплатили наші діди й прадіди за мир, нашу незалежність. Не хочу, щоб знову і розпочалася війна, щоб лилися жіночі і дитячі сльози, щоб на місці прекрасних міст і мальовничих сіл лежали страшні руїни, щоб у небі з сумом пролітали журавлі. Я не хочу, щоб зло, ненависть та ворожнеча знову вселялися у людські серця.

Мир... Всього три букви, а як його потребує людство! Із давніх-давен люди шукали способу життя, дій, щоб на Землі завжди панував мир. Сьогодні ми живемо у спокійний час і живемо краще, ніж наші попередники. І наш святий обов'язок зберегти мир на планеті, навчитися любити кожного, жити за Божими законами. Хай завжди буде мир! Я голосую за мир!

*Степанова Анна,
ЗОШ № 8, 9-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Що таке війна? «Ой, війна!.. – не відчуваючи страху, не задумуючись, відповідає молодь. Адже війну ми бачимо лише по телебаченню, а уявлення не маємо, що ж воно таке. А це кров, насильство, вбивство людей, а не казкове життя.

Чому ж серед народів немає миру? Для чого ми живемо? Щоб вбивати одне одного, красти? Пі, це не

правильно. Ми повинні подати руку товаришеві, відчувати його плече, щоб не пустити ворога на свою землю, щоб зберегти мир, бо для чого інакше наші бабусі і дідусі страждали? Щоб батьки і діти жили мирно, раділи життю.

Здається, що ми можемо? А можемо багато: поперше, мирно жити в класі, школі, державі, а потім домогтися миру між державами. Це все залежить від нас, молодих.

Хіба коли люд буде мирно жиги, ми будемо в хаосі, хіба все піде гірше, ніж було?..

Кожен знає, що тепер більшість живе матеріальним, а не духовним життям. Коли це усвідомлюєш, то робиться страшно, адже тепер за «копійку» можуть убити, знищити, продати. Потрібно все зважити і запам'ятати, що краще мати чисту душу, гарних товаришів, допомагати одне одному, ніж продати душу гонитві за озброєнням, наживою. Я ще раз повторюю; «Нам відвоювали мир, та чи ми оцінюємо його».

Мир - це життя духовне. Це любов Господа, кохання між подружжям, повага до батьків... Мир - це свіже повітря, гарна природа, життя без крові та сліз. Все, що важливе для людини, являє собою мир.

Україна є однією з країн, які не воюють, але що ж робиться у самій державі? Ми йдемо по вулиці і серед білого дня можемо побачити, як два чоловіки б'ються. Невже проблеми є такими серйозними, що без кулаків їх не можна вирішити? Людина, яка «розпускає руки», просто-напросто є нерозумною, а таких сьогодні все більше і більше.

Отож, давайте зробимо висновки, чи потрібен нам мир, чи навпаки - нам без нього краще. Мені здається, що кожен обере свій варіант, а мій вибір такий: «Я голосую за мир!» І можу сказати наперед: ми досягнемо успіху. Не дамо пролити сльози матерям! Не дамо повернутись війні! Не дамо... Ми будемо за мир стояти І виграєм від цього всі! Щасливі стануть син і мати, Насправді будуть – не вві сні.

*Борейчук Олеся,
ЗОШ № 8, 9-В кл.,
м. Рівне*

Що для мене мир
Мир – це я й моя матуся,
Тато вдома кожен день,
Дружний клас, в якому вчуся.
Спів улюблених пісень.
Мир – це голуб в високості,
Неба чистого блакить,
Це хороші в хаті гості –
І щаслива кожна мить.
Мир це тиша на планеті,
Не засмічена земля,
Добрі вісті у газеті,
Поруч подруга моя.

*Донух Тетяна
ЗОШ № 8, 9 – А кл.,
м. Рівне*

Війна - це лихо

Зараз я лише підліток, та саме слово «війна» лякає мене. Як і кожна людина, я прагну лише миру, світлого, безхмарного неба та яскравого сонця над головою. Хочу прокидатися з чарівним пташиним співом, радіти кожному дню.

Війна приносить лише горе та сльози, сум та біль. Але, на жаль, багато інформації в газетах, по радіо, телебаченню про війни, які відбуваються у світі.

Прикро, що іноді влада, яка посилає на війну, не задумується над своїми діями, при цьому гинуть сотні, тисячі безвинних людей. Таким прикладом, як ми знаємо, стала війна в Афганістані, Чечні, звідки тисячі юнаків повернулися на рідну землю в цинкових домовинах, сотні потрапили в полон. Горе їхніх матерів не зрівняти ні з чим, ніхто не виграв від цього, один біль посіяли ці війни.

Саме тому я закликаю, щоб не повторилася

біда: «Люди, борімося за мир у всьому світі, борімося за щасливе майбутнє, за розвиток нашої країни та української прекрасної нації!»

*Слободенюк Олена,
ЗОШ № 8, 9-А кл.,
м. Рівне*

Мир

Блакитне небо
І тепло навкруг,
А поруч тебе -
Надійний Друг.
Іде весна,
Цариця – мати,
Іде красна
Усе квітчати;
А птахи миру
Вже в блакиті.
І для добра
Серця відкриті.
Люблю я мир,
Як щебет солов'я
Люблю я мир,
Як матір немовля.

*Рудик Людмила,
ЗОШ № 8, 9-А кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я безтурботною якось була,
Більше співала, сміятись могла,
Бачу ж тепер часто бійки, погроми,
Поруч з нещастям панує утома.
Бажаний мир. Де ж він тепер?
Має неспокій у серці й наш мер.
Війни не люблять дорослі і діти

Треба навчитись усім нам дружити.
Мабуть, вже більше ласки немає,
В проблемах по вуха весь світ засинає.
Хочу все ж бачити радості вир,
Тож знайте усі: «Я голосую за мир».

*Сучок Тетяна,
ЗОШ № 4 ім. Валі Котика,
9-Б кл.,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Ми живемо в незалежній Україні. І кожного з нас права рівні. Адже Україна - демократична держава, в якій панує свобода слова.

Але, не зважаючи на це, - у нашій державі несправедливість, ми маємо нерівний соціальний стан: люди, які мають владу, мають усе, а інші - нічого. Насправді наш народ є ненаситним, навіть з приказкою: „Скільки не дай - все одно мало». Тому й починаються суперечки, недовіра, які спричиняють безлад у суспільстві. Це й є причиною війн на нашій території Великої Вітчизняної, першої світової та громадянської війн. Адже ці всі війни були за землі за права. Головними причинами їх стали боротьба за права, автономію і збільшення територій. А Україна - світ чорноземів, поклади кам'яного вугілля та інші корисні копалини.

А я голосую за мир! У нашій країні і в світі також. Тому, що потрібно відстоювати свої права, тільки мирним шляхом, а там де є мир - є і справедливість. Але влада також повинна бути чесною і справедливою до народу. А коли ми будемо поважати один одного, то й буде панувати мир.

Зараз для розвитку складний час, бо перехід до нового тисячоліття супроводжується стрімкими переворотами у правлінні. Прикладом чого є Помаранчева революція. Україна йде вперед, але повосенна відбудова пригальмувала її розвиток. А тому моя мрія - жити у мирному суспільстві і йти у краще майбутнє.

Я голосую за мир

Чи задумавсь ти, для чого ми живем
У великому, незвіданому світі,
Швидко час летить, його не зупинити.
Ми уже дорослі, але ми ще діти,
Сонце світить над землею кожен день,
І проміння гріє наші руки,
Швидко час летить, його не зупинити
І не зупинити людські муки.
Світ складний цей, в руки не візьмеш
І не зміниш його відстані і рухи,
Швидко час летить, його не зупинити,
Й гинуть в цьому світі люди, як ті мухи
Гинуть від війни і від хвороб,
Гинуть від пожеж і землетрусів
Швидко час летить, його не зупинити
Й випито до дна гірке вино спокути.
Залишилось зовсім мало днів,
Коли впадемо на коліна.
Швидко час летить, його не зупинити,
Бо на серці так багато наболіло.
Я в житті своєму маю мрію,
Що крутить моє серце, мов той вир.
Швидко час летить, його не зупинити.
Люди! Голосуйте всі за мир,
Сонце й ніжність, хліб і водиця
Герб і троянда, сіль і тисниця,
Чиста душа, гарна Людина,
Безмежні простори, рідна Україна
Живи як живеться, радій, як сміється,
Горе розділюй і кидай в криницю,
Живи і народжуй, люби і виховуй
Діток десь троє, єдиную трійцю,
Не плач, якщо смуток,
Бо плач не допоможе,
Будь вдячний, як бачиш небо погоже.

*Охремчук Тетяна,
ЗОШ № 4 ім. Валі Котика,
9-Б кл.,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Чому б нам не жити у мирі?
Марон Публій Вергілій

Дійсно, це, на перший погляд, просте запитання, змушує нас довго шукати правильну відповідь. Адже якби ми її знали, на світі не було б ні війн, ні репресій, ні протистоянь і навіть протиріч у думках і інтересах. Але, я гадаю, що людство спершу повинне знайти „яблуко розбрату», яке є головним винуватцем усіх бід на землі.

Я за мир! І не тільки за той мир, що ґрунтується на теплих стосунках між державами, а за мир безпосередньо між людьми. Адже якщо хочеш змінити світ, зміни в першу чергу себе! (Коран, точна версія: „Не зміниш людей, не змінивши себе!»). Нам потрібно налагодити стосунки між близькими людьми і постійно підтримувати їх. У молитві святого Франциска є багато доцільних порад щодо підтримання миру на землі:

„ О Боже, учини нас знаряддям твого миру, щоб ми сіяли
любов – там, де панує ненависть;
вибачення – там, де панує кривда;
єдність – там, де панує сумнів;
надію – там, де панує розпач;
світло – там, де панує тьма;
радість – там, де панує смуток”.

Дійсно, причина розбрату лежить десь далеко в глибині людських сердець...

Законодавство України робить все можливе для забезпечення миру. Наша держава, як зазначається в законі, не визнає війну як засіб вирішення міжнародних суперечок, прагне до нейтралітету, ніколи першою не розпочне бойових дій проти будь-якої країни. В цьому законі закріплені без'ядерні принципи, не набувати ядерної зброї. Україна стала першою в світі державою, яка за власним рішенням відмовилася від

володіння ядерною зброєю, що залишилась їй у спадок від Збройних Сил Радянського Союзу.

Я вважаю, що це перший і головний крок нашої держави на шляху до мирних відносин з іншими країнами. Але скільки ще держав знаходиться без миру. Ними володіє війна! Але кожній проблемі є доцільне вирішення, навіть якщо воно заховане під товстим шаром пільми людських сердець. І цим вирішенням є слово. Адже воно найтонше торкається до серця; воно повертає віру в добро... Мудре і добре слово дає радість і мир, нерозумне і зле, необдумане і нетактовне - приносить біду.

Я голосую за мир. Любов і терпіння до ближнього - ключ до досконалості!

Дмитришин Зореслав,

ЗОШ № 2 I-III ст.,

гімназія навчально-

виховного комплексу, 9-А кл.,

м. Шепетівка,

Хмельницька обл.

Я голосую за мир

Війна – це лихо й ганьба народів. Війна – це страждання, тяжкі муки і смерть. Війна – це самотні чорні могили в степу, це плач і розпач матерів, дітей. Війна – це всесвітнє лихо, ганьба усіх націй і народів. Вона несе за собою згарища, зруйновані міста і села, сплюндровану землю і понівеченні тіла синів. В одну мить вона нищить усі плани, сподівання і надії. Війна становить величезну загрозу для життя і розвитку усього суспільства. Але що породило цю темну силу, що призвело до нескінченних потоків крові? Відповідь на це питання можна знайти у кожному з нас. Адже саме чорна ненависть, заздрість, черствість душі є першою причиною вбивств. Зло, яке завжди підступно підкрадається до нашого серця. Тому саме деградація душі людини, прояв негативних рис і є основою для безжалюсної братовбивчої війни.

Невідомо, коли відбулася перша, проте точно Вірно, що призвела вона до нещастя і розчарувань.

Нелегкий шлях довелося пройти і знайти в Батьківщині – Україні. На її землях лишилося чимало слідів війни. Протягом багатьох століть багатства нашої природи, народу приваблюють іноземних загарбників. Та ми ніколи не здавалися і завжди відстоювали свою свободу, права і незалежність.

Проте в останнє десятиріччя людина почала усвідомлювати своє єство, свою сутність.

Можливо, в подальшому щастя і мир будуть панувати навіть у найвіддаленіших куточках землі. Адже найвища місія людини – зберегти мир на землі!

*Грицик Ольга,
НВО № 12, 9-Б кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир тому, що не хочу бачити людей, які страждають від втрати близьких. Не хочу чути плач дітей, матерів, вдів. Не хочу бачити смуток в очах людей, не хочу бачити розпач. Не хочу чути звуки бомб, які будуть пролітати коло нашої чи сусідської хати. Не хочу бачити порожні села, міста, хати.

Тож голосуйте за мир!
І світ стане кращим!

*Воробель Люба,
Мізоцький ліцей, 10 – Б кл.,
Рівненська обл.*

Дзвони пам'яті

Дзвонами пам'яті плаче Полісся –
Туга небесна і туга земна.
Ніби мільйони з могил піднялися,
Ті, кого знищила люта війна.
Мешкали з нами на землях поліських
Чех і єврей, білорус і поляк...
Наша земля їм була за колыску,
Мирно росли ми хліб на полях.
Ворог напав, щоб поля в нас відняти,
Разом з фашистом стріляв поліцай...
Хижо здригались в руках автомати,
Падав, підкошений кулями край.

Там, де катюги, мов смерч, пронеслися,
Шлях простелився із крові та лук.
Закам'яніли й навіки сплелися
В мертвих обіймах дідусь та онук.
Вбиті лежать на узліссі дівчата,
Гарні, як зрізаних квітів вінок,
Їх згвалтували чужинці-солдати...
Їх згвалтували чужинці-солдати...
Їм не кохати, не йти у танок.
Визволив землю мою і родину
Воїн радянський, фашистів розбив...
Дякує серцем йому Україна,
Буйним цвітінням ланів і садів.
Знову по світу розпалюють війни
І мої очі охоплює жах.
Я крізь роки бачу, – як безневинні
Гинуть в оточених катом хатах.
Бачу – в підпаленій церкві згорає
Мати, з притислим дитям до грудей...
Пам'ять моя їх усіх воскресає –
Спалених, різаних, вбитих людей.
Світлі їх душі, святі їх обличчя,
Згарища знищених сіл і дібров.
Нас проти воєн боротися кличуть,
Сіяти мир на землі і добро.
Пам'ять людська нездоланна, нетлінна,
Як незбориме і вічне буття!
Житимуть їх імена в поколіннях
І не повинно їм бути забуття!

Війна це лихо яке забрало мільйони людей. Війна забирала усіх, не дивлячись чи мають вони дітей, чи ждуть їх батьки, кохані...

Ні, вона просто забирала. Але кому потрібна та, проклята війна? Нікому. Тоді за що помирають діти, батьки і просто люди? За що?

Вони помирали за те щоб ми – майбутнє покоління, могли вільно, весело та гідно жити на землі за яку вони померли. А вони ж могли ще довго і щасливо жити, ростити дітей, внуків...

І що ми зараз маємо – їх, майже усіх забули, забули як сон на світанку... їх забули...

Волення мертвих до живих

Пам'ятайте: ми загинули, щоб ви жили вільними, а не рабами;

Ми віддали своє життя задля Вас і України;

А були ж ми молоді, хотіли жити, орати поле, ростити дітей, внуків...

Зберігайте пам'ять про нас

Заради своїх близьких, заради безсмертя України!

Пам'ятайте про них,

Про тих, хто вже ніколи не прийде

І пам'ятайте нас у своїх молитвах!

Стасюк Інна

ЗОШ № 8, 10 – В кл,

м. Рівне

Мир

Для мене мир - це затишок хати,

Це вірний друг й незрадлива подруга,

Це батько надійний і любляча мати,

Родинне тепло, хоч на вулиці в'юга.

Спокійні і добрі поруч сусіди

Тобі допоможуть у будь-яку мить,

Час, коли шезнуть усі наші біди

Й канонада війни відгримить.

Це квіти у полі, у лузі - калина,

І мальви яскраві у нашім садку,

Щаслива моя синьоока Вкраїна,

Мов дівчина гарна, в квітучім вінку.

*Коришук Тетяна,
Шепетівський навчально-
виховний комплекс № 1, 10 кл.,
Хмельницька обл.*

Війна - це лихо і ганьба народів

В дитинстві я часто запитувала дорослих, чому існує війна. Мене дивувало, як люди можуть вбивати один одного, тому що життя - безцінне і найдорожче у світі. І взагалі, як сміє хтось відбирати право на існування, якого він не давав?

Це питання хвилює мене і зараз, проте на відміну від минулого я вже розумію причини війн. Перша і, мабуть, найголовніша - це влада. Загарбання чужих територій, а також відчуття своєї сили та можливість керувати людьми, бути вищими за них також є важливими факторами. Звичайно, в сучасному світі не останню роль відіграють перспективи розвитку економіки та наявність природних ресурсів на територіях, що є «апетитними» для тиранів та диктаторів.

Мені слово «війна» асоціюється зі смертю та вбивствами. Це неймовірне горе змінює світ в гіршу сторону, незалежно від того, хто переміг.

Війна - це лихо і ганьба народів... Чесно кажучи, безглузде твердження. Те, що будь-яка війна - це лихо, я погоджуюсь. Варто пригадати кількість жертв, наприклад, Другої світової війни. і одразу з пам'яті виринають спогади про вдів і сиріт, матерів, що не діждались синів з фронту, братські могили і мільйони-мільйони жертв, про весь той біль і страх, тугу, паніку і відчуття безвиході та відчаю, що охоплюють, коли реально розумієш, що це ще не все. Неможливо передати словами всі ті страждання, що їх зазнали люди і народи у цей період, коли втрачали своїх близьких і рідних.

А якщо відкинути почуття і подивитись на війну, як на джерело хвороб та епіdemій, занепаду культури, розвитку і життя в цілому, то це ще раз підтверджує безглуздість будь-яких завоювань.

А ось щодо «...ганьби народів» - цього я не розумію. Як можна вину якогось ненормального переносити на всіх людей країни-загарбника? Рішення про напад на будь-яку територію

приймається владною верхівкою держави, і все, що може народ, - це сказати своє «ні». Проте не можна бути впевненим, що хтось прислухається до цього. Прикладом є війна в Іраку і народ США. Я не вірю, що всі жителі цієї величезної високо розвинутої країни хотіли цієї війни. Були і протести, і байдужі відгуки про таке важливе рішення, прийняте президентом. Мабуть, були і ті, що хотіли помсти за теракти 11 вересня 2001, однак невже у американців немає людяності і гуманності? Є. Я впевнена, що є.

Якщо ж казати про участь юнаків чи чоловіків у збройних нападах, то тут також неможливо сказати однозначно. З одного боку, вони вбивають, приїшовши у чужий край та не маючи на це права. З іншого, їх змушують це робити, спонукаючи великою платою за тяжкий гріх позбавлення людини життя. А потім, в більшості випадків, ці солдати відсилають частину зарплатні своїй сім'ї. Вони також турбуються про своїх рідних і хочуть їх захистити. Ось ті гроші, зароблені на безневинних жертвах, не варті нічого, за них купили совість і гуманність. Тому я не хочу навіть думати, як можуть люди користуватись ними. Звичайно, розумію, що в житті буває усяке, проте оті «зелені» принижують душу людини, і це так бридко і неправильно - отримувати їх за насильство і загарбництво.

На мою думку, звинувачувати потрібно тих, хто приймає такі рішення. Основні риси людей, що намагались захопити світ і призвели до мільйонів жертв, - це егоїзм і самолюбство, погорда, зажерливість і бажання володіти. Варто згадати Гітлера або ж Наполеона, які мріяли про всесвітнє панування. На їх руках - кров і смерть неймовірної кількості людей.

Якби питання про напад чи оголошення війни ставилось у всенародному референдумі, і цей вибір залежав би від народу, тоді всі страждання, вбивства і нещастя, спричинені такими рішеннями, були б на його совісті. Але я не вважаю це реальним, тому що кожна людина, якою б вона не була, розуміє ціну життя, як не чужого, то свого. І тому проголосувати «за» може лише абсолютно бездушна істота.

Повторюючи тему «Глобальні проблеми людства», я нашоствхнула на таке припущення: «Ядерної зброї, що є зараз в арсеналі декількох країн світу, досить, щоб кілька разів знищити все живе на Землі, або й саму планету». Оптимістично, чи не

так? Невже нас чекає Третя світова? Якщо так, то це вже, мабуть, буде остання війна в історії людства.

То не вже війна - це не лише лихо, а ще й недалеке майбутнє?.. Вибір за нами. Цю катастрофу необхідно попередити, щоб забезпечити своїх нащадків безпечним існуванням.

Я хочу миру і злагоди

Я хочу щастя... Це водночас мало і, на жаль, надто багато. І, що найгірніше, це неможливо. Для мене щастя - це поняття конкретно визначене. Воно означає мир, злагоду, спокій. Ні одна із цих вимог ніколи не буде повністю задоволеною. Я це розумію, проте... Хочеться вірити. Поки що хочеться.

Колись мені подобалось дивитись телевізор, тому що майже кожного дня по ньому транслюється якийсь цікавий фільм із щасливим кінцем, передача про нові досягнення у медицині чи відкриття чудодійних ліків. А потім я зрозуміла, що ось ті крихітні частинки добра і щастя - лише ложка меду у бочці дьогтю.

Я уже давно не переглядаю програму новин. Мені не хочеться чути про нові жертви війни або теракту, я не хочу бачити пусті мертві очі матерів, що втратили своїх дітей, чи малих сиріт, що ще не до кінця розуміють той хрест, що їм прийдеться нести по життю. Це боляче. Це важко і так реально, що крик страху і розуміння невідворотності цього горя завмирає десь у горлі неприємним згустком гіркоти. Слова, ніби молот, вдаряють по напруженим нервам; «Я нічого не можу зробити. Я нічого не можу змінити». І виникає лиш одне бажання: сховатись далеко-далеко, замкнутись в собі, щоб не бачити і не відчувати нічого.

Я хочу миру. Для мене це означає не лише відсутність війни чи конфлікту. По-перше, це внутрішня гармонія в самій людині. Коли хтось прокидається з посмішкою на обличчі і вірою та надією в душі, задоволений собою і навколишнім світом, це і є той справжній мир, тому що ніхто не захоче вчинити комусь шкоду чи біль в такому піднесеному настрої. Проте я не вважаю можливим створення або підтримання цієї гармонії на усій планеті. Це суперечить самій природі людини. Кожна

особистість має свої принципи і відмінні риси, і в той час, коли одному буде досить нормальної сім'ї для щастя, іншому необхідно ще й грошей. Тобто заздрість, зажерливість та навіть гордість, що притаманні майже усім в деякій мірі, завжди заважають людині знайти себе. Ще одним негативним фактором є постійний стрес, що досить часто переростає в депресію і незадоволення собою і світом. Причинами його можуть бути як свої проблеми, так і чужі. На мою думку, людина не може бути повністю щасливою, споглядаючи смерть та страждання інших. А саме в рівновазі із своїм внутрішнім світом і полягає ось те неможливе, проте бажане явище - мир. Звичайно, є ще один вихід: закрити очі на біди інших і переконати себе, що все добре. Проте самообман не зможе закрити жорстоку реальність. Злагода. Це слово чомусь асоціюється у мене з ніжністю і лагідністю, і зразу ж перед внутрішнім зором постає картинка із якогось старого дитячого фільму: вся родина разом, тато щось лагодить, мама вишиває, діти читають чи граються біля батьків. А потім приходять думки про те, як зробити життя злагодженим: про необхідність грошей, тобто роботи, де їх треба заробляти, роботи, що забирає вільний час і здоров'я, про обов'язки та відповідальність, про втому і неможливість щось повернути назад. І ця вигадана сцена уже є лиш далекою і давно забутою казкою.

Я не вірю, що усі народи світу коли-небудь зможуть дійти злагоди між собою. Хоча ні, правильніше буде сказати - керівники усіх країн світу, тому що у їх руках - долі людей. І прикладами того, як одна людина може порушити і знищити хоч якусь надію на таке порозуміння, є і Гітлер, і Джордж Буш. Звичайно, існує ще багато таких історичних осіб, що спричиняли страждання цілих народів, проте я вказую саме цих, тому що їхні вчинки мене до цього часу шокують і вводять у панічний страх: чи не захочеться ще комусь напасти і на мою Вітчизну? Через що загинули ті безневинні люди? Невже лише через примхи не зовсім нормальних зажерливих людей? Варто лише поглянути в очі тим 12-15-літнім дітям, що брали і беруть до рук зброю, щоб захистити свою батьківщину, честь і гідність народу, і все стає безглуздим і абсурдним, тому що неможливо знайти виправдання вбивству. І з'являється бажання помститися. Так зникає надія на

злагоду.Спокій... Для мене він несе в собі безпеку і відсутність хвилювань. Це та ж гармонія з собою і природою. На жаль, завжди існують мрії і думки, а відтак і переживання. Уже виходячи з твердження «я мислю, значить я існую», спокій - незбагненна розкіш.

Колись, ще в дитинстві, я наївно мріяла, що зможу якось змінити світ в кращу сторону. Потім прийшло розуміння: я нічого не можу зробити, це неможливо. Так, я знаю, що часто вживаю це слово, проте хіба не є все це правдою? Чи реально створити світ, де існує абсолютний мир і злагода?

Для цього потрібно або стерти всім людям почуття і бажання, або... знищити людство? Ні, ну справді, якщо подумати логічно: усі конфлікти - через саме ество людини, її характер, тобто прагнення і вимоги до інших, а не буде людини - не буде проблем, війн, вбивств. Варіант «якщо всі стануть кращими і самі цього захочуть» також неприйнятний, тому що кожен сприймає поняття «щастя», «мир» і «злагода» по-різному. А отже, надії на просте вирішення таких життєво важливих питань поки що немає.

І я знову повертаюся у складну буденну реальність зі своїх нерозсудливих мрій. Я хочу миру і злагоди, проте мене чекає ще багато розчарувань у житті, тому я не вірю, що пронесу це прагнення крізь усі страждання, що трапляться мені на шляху. Мені залишаються мої даремні мрії і слова «я хочу»...

*Болюх Олена,
Шепетівський навчально-
виховний комплекс № 1,10 кл.,
Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

За багато століть наша планета перенесла багато війн. У давнину воювали племена, потім селища, міста, країни. З часом зброя удосконалювалась, з'являлись нові винаходи, люди мінялись, мінялись їх погляди, прагнення. Але результат війн завжди залишався однаковим: кров, смерть, матері, які так і не дочекались своїх синів, вдови, сироти, сльози, страждання.

Навіщо все це? Напевно, я не одна задаю це питання.

Навіщо людям усе це, якщо можна жити в мирі і злагоді. Замість того, щоб знищувати один одного, краще думати про поліпшення умов життя, про допомогу бідним людям. Замість військових винаходів краще винайшли б вакцини проти багатьох хвороб. Я розумію, що війна - це двигун процесу, але ж можна було розвиватись і без цього. Взагалі, мир і гармонія повинні бути в душі кожної людини. А це не може бути без миру на всій Землі. Світ ще не забув Велику Вітчизняну війну. Я впевнена, що ветерани пам'ятають весь жах і всю жорстокість тих часів. Мабуть, їм і досі сняться жахи пережитих подій, вони ніколи не забудуть загиблих товаришів і вбитих ними ж ворогів. Навряд чи хтось із них хотів цієї війни. Так було завжди: хто цікавиться бажаннями простих людей?! Усе вирішувалось без їхнього відома.

Нам пощастило, що ми живимо у часи демократії і «свободи слова». Тепер ми можемо відстоювати свої погляди. І я сподіваюсь, що ці погляди будуть спрямовані на мир.

*Свінціцька Маргарита,
НВО № 3, 10-Б кл.,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Мир... Яким важливим є це слово. Але рідко хто з нас задумується над тим, яке воно має велике значення.

У нас дуже важко зберегти мир. Адже через найменшу суперечку країни розпочинають війни. Вони не думають про те, що можна вирішити усі проблеми мирним шляхом.

Зараз точиться постійна боротьба в країнах Близького Сходу. Мирне населення, не причетне до конфліктів, страждає найбільше. Гинуть люди, руйнуються їхні домівки, знищується природа. А заради чого? Невже війна має якусь користь? Звичайно, ні. Адже нові території ніколи не компенсують втрачені життя.

Мабуть, країна, яка вирішує розпочати війну, не думає про те, що може залишити дітей без батьків, сестер - без братів, жінок - без чоловіків.

Людське життя – ось що є найголовнішим на Землі. Для його збереження потрібно прикласти багато зусиль.

Але усі проблеми можна вирішити мирним шляхом. Щоб долі людей покращилися, потрібно хоча б закликати усіх до мирного співіснування.

Коли б люди задумувались над тим, яке велике значення має людське життя, вони б намагалися зберегти мир.

Вранці, прокинувшись, людина задає собі питання: а що буде завтра? Чи побачу я своїх рідних і близьких?

А уявімо собі світ, у якому люди житимуть спокійно і не думатимуть про те, що кожний день їхнього життя може бути останнім.

Живучи у мирі, люди зможуть планувати своє майбутнє, не думаючи про те, що щось може перекреслити усі їхні плани.

У роки Великої Вітчизняної війни люди могли лише мріяти про мир. А у наш час є усе для того, щоб мирно існувати.

Люди не розуміють, що війна - це лавина, яка змітає усе на своєму шляху.

Лише мир може вирішити велику частину усіх проблем. Лише мирне існування може дати перспективи для розвитку майбутнього. Без миру не буде щасливого життя. Адже мир - це тисячі, мільйони збережених людських життів. І тому я голосую за мир!

*Михайлова Катерина,
Шепетівський загальноосвітній
Пансіон I-III ст., 10 кл.,
Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

У житті кожного народу є події, які не тільки яскраво висвітлюють пройдений історичний шлях, а й визначають його сьогодення і майбуття. сповнюють особливим змістом життя і діяльність суспільства.

Сьогодні я ще раз перегортаю сторінки історії українського народу, вшановую борців за волю і незалежність нашої держави.

Історія була жорстокою з Україною. Протягом багатьох століть український народ не раз підіймався на боротьбу з поневолювачами. Море крові пролили наші предки, щоб

повернути втрачену державність і невмирущу славу Київської Русі. Початок ХХ століття також приніс людям чимало страждань і розчарувань: економічні кризи, жорстокі повстання та революції і, нарешті, війна, котра призвела до небачених руйнувань і багатомільйонних жертв, війна, рани після якої все ще не загоїлись. Тому так хочеться, щоб в нашому суспільстві був мир, злагода, щастя. Нам потрібний мир, щоб розбудувати міста, вирощувати золоті поля пшениці, запускати в космос міжзоряні кораблі. Щоб діти ходили до школи, щоб звучали веселі пісні, щоб люди навчилися жити довгі-довгі роки, а війна нам не потрібна!

Чому ж ми часто згадуємо про війну? Для того, щоб більш любити і цінувати мир. Ми ніколи не знали війни. Наші батьки теж ніколи не були на війні. А ось ті, хто старший, – ті пам'ятають, Ті ніколи не забудуть війни... Скільки прекрасних людей загинуло на війні! Скільки згоріло міст, скільки полів розтоптали гусениці фашистських танків!

Щоб зберегти мир, треба пам'ятати про війну. На світі немає нічого страшнішого від війни. Мир потрібен для кожної людини в різних країнах. Людина народжується, щоб радіти, милуватися квітами, прислухатися до шелесту листя, щоб жити і працювати разом з усіма. Все це можливе тільки в мирному житті, коли кожен із нас відчує відповідальність не тільки за себе, а й за всю планету. Лише тоді людство матиме щасливе майбутнє. Мир має стати законом нашого життя. Тому я голосую за мир!

*Марченко Вікторія,
Пугачівська ЗОШ І-ІІІ ст., 10 кл.,
Рівненська обл.*

Чому плачуть солдатські матері?

Недалеко від пам'ятника сидить старенька жінка. Глибокі зморшки лягли на її колісь миле і ніжне обличчя. Карі ласкаві очі сьогодні дивляться сумно. Скільки з тих очей сліз вилито, коли чекала сина, виглядала з далекого фронту. Сидить матуся, маленька, засмучена важкою працею і довгими роками життя, сидить, поклавши працюючі руки з твердими долонями на

коліна. Ці руки доглядали сина, коли він був зовсім маленьким, ці руки гладили, ніжно обіймали синову чорняву голівку, коли той ішов на фронт. А зараз вони трішечки тремтять.

Уважно слухає мати людей, що промовляють біля пам'ятника, дякуючи їм в душі за те, що не забули, що пам'ятають її сина...

А потім – квіти... Квіти лягли до її ніг, на руки, несли своїми пелюстками материне обличчя. А їй здавалося, що це син торкається її кінчиками пальців. Вона посміхалася, щаслива і радісна.

Мати встала і, взявши в руки великий букет квітів, пішла до пам'ятника, до сина, що так недалеко був від неї. Вона стала перед ним на коліна і заплакала, не соромлячись сліз.

Болять рани у ветеранів
Болять рани ветеранів –
Це ж війна лишила шрами.
Не забути їм ніколи дні війни,
Страшний той голод.
Не забути їм ридання,
Їх дітей важке страждання.
Не забути неньці сина,
Що в бою колися загинув.
Ті душевні муки й рани
Мучать їх вже дні за днями.
І, згадавши ту війну,
Я сльозинку теж зроню,
Свічечку я запалю
Й помолюся за Україну
І за мир в очах дитини.
Помолюся за всіх нас,
За майбутнє без війни,
Без сліз, горя і ганьби!

Я хочу миру і злагоди
Я хочу миру й злагоди,
В добрі я хочу жити.
Війни не хочу бачити.

Дітей в щасті ростити.
Я хочу знати, що в країні,
В козацькій нашій Батьківщині
Панує мир, добро, завзяття –
Не воювати, а святкувати,
Святкуймо те, що ми живем,
І вир війни не бачим.
І те, що в злагоді ростем,
Діточок в світ новий ведем.
В той світ, що ми самі будуєм,
Нехай добро у нім панує.
Отож, не будьте й ви байдужі
І сійте злагоду й добро.
Хай проростає те зерно,
Хай квітне мир, цвіте завзяття.
Хай в'яне зло, зника безладдя!

*Шнур Ірина,
Берлинська ЗОШ I-III ст., 10 кл.,
Львівська обл.*

Я за мир

З-за обр'ю сходить сонце. Його перші несміливі промінчики ніжно пестять омиту ранішньою росою землю. Десь, прокинувшись від лагідних променів сонця, лічить комусь літа зозуля. А за нею помалу обізвався і весь пташиний хор. Заспівало, защебетало все кругом, радіючи погожому ясному ранку. А сонечко піднімається все вище і вище. Заскрипіли колодязі, замукали, йдучи на пашу, корови. То там, то тут чути людські голоси. Народився ще один день. Щасливий і радісний. Мирний день моєї України.

Україно, рідна моя земле, колыско мого життя! Скільки страждань, скільки болю і поневірянь ти витерпіла! Скільки крові і поту пролилось на твої родючі лани і квітучі гаї! Але ти витримала все, вистояла, не здалася. І за це тобі велика вдячність від усіх поколінь. Ти ціною минулого зберегла майбутнє. Те мирне майбутнє, яке є тепер.

Мир... Здається таке невеличке слово, але який глибокий в нього зміст. Мир – це блакитне небо і ясне сонечко, це радісний сміх дитини, щаслива посмішка матері. Це дні, прожиті без сліз і смертей. Немає нічого страшнішого за слово війна. А зараз такий тривожний світ. Військові теракти, революції, голод і страждання правлять нині в багатьох країнах. Як важко, дивлячись по телевізору, бачити, не по літах засмучені очі дітей, сльози матерів і дружин, тіла убитих. І хочеться, впавши на коліна, благати Господа: «Боже, захисти і збережи Україну. Дай мудрість її керівникам». Адже в першу чергу все залежить саме від них. В їхніх руках життя і безпека всієї країни, усіх людей, які довіряють їм своє майбутнє.

Люди прагнуть миру, вони – за мир. Це було доказано і під час Помаранчевої революції, коли на Майдані вирували пристрасні обох парламентських течій. Та люди зберегли тепло сердець у ці грудневі холодні дні, зберегли факел миру і добра. І не так важливо, за кого вони проголосували за мир, а не за війну.

Хай ніколи не буде війни,
Щоб родились сини не для крові,
Щоб родились вони для любові.
Хай ніколи не буде війни.
Хай ніколи не буде війни,
Щоб ніхто вже не знав про ті війни,
У дітей щоби сон був спокійний.
Хай ніколи не буде війни.

*Чернова Лілія,
ЗОШ № 20, 11-А кл.,
м. Рівне*

Тривожні дзвони війни

Довкола панувала тиша. Вона заповнила всі куточки, всі щілини, поникла у найглибші провалля і підкорила найвищі верхівки дерев. Навіть вітер покинув володіння і тихенько полетів

геть, безшумно торкаючись найменших листочків. Цю казкову тишу іноді порушували поодинокі птахи, але тільки на мить.

Раптом тривожні звуки сколихнули повітря. Здрігнулася тиша. Лишила свої володіння і швидко полетіла туди, де били в дзвони. Так і застигла на місці, побачивши жінку, притискала до себе дитину і шепотіла: «Війна». «Яке страждальне слово», – подумала тиша і похмуро стояла серед натовпу, з боєм усвідомлюючи, що нічим не може допомогти. Всі тікали до лісу, рятуючи найдорожче – життя рідних та близьких. Зчинився галас, чувся плач дітей. А тиша розгублено стояла і все шукала спосіб допомогти. Забула навіть про свій дар – створювати спокій. З іншого краю села впала бомба. Оглянувся натовп, але побачивши вогонь люди ще більше заметушилися. А тим часом одна за одною падали бомби, знищуючи будівлі і забираючи людські життя. Одна з них впала на церкву; і хтось згадав, що священник молився там. Ще більше злякалися люди і зверталися до Бога.

Тільки тиша не відчувала страху. В розпачі вона повернулася у свої володіння, але тут зчинилася буря і дерева тривожно махали вітами, а вітер зривав листя і підіймав його до хмар, що низько схилюлись над лісом, ховаючи людей і тварин від ворогів. Тиша хотіла заспокоїти все, але не могла царювати, постійно думала про тривожні дзвони війни. Вона зі швидкістю думки полинула до лісу, туди, де були люди. Легким помахом руки чарівниця змусила завмерти найменшу гілочку, кожен листочок, а вітру наказала зібрати хмари над самою землею, щоб сховати людей.

Майже щосекунди чулися вибухи, горів ліс. На щастя цього маленького гурту людей ніхто не побачив. Коли сонце торкнулося верхівки найвищого дуба, люди зі страхом поверталися до села.

Жодна будівля не вціліла, вогонь доїдав уламки останні. Але була ще жакливіша картина: в багряних променях західного сонця виділялася незчисленна кількість вбитих і поранених. Тиша змахнула рукою. Той, хто вижив, з боєм у серці оглядав тіла, боячись побачити рідного.

З жахом завмерла тиша, коли побачила вже знайому жінку, що схилилася над мертвою дитиною. Щоб втекти від цього жаху, тиша полинула у свій куточок, але не впізнала його. Замість білорих берізок стояли обвуглені стовбури, а велетень дуб ще горів. Защеміло

серце в тиші, забула про свої чари і в цю мить почувся плач, нарікання.

«Це помилка, жадлива помилка, – повторювала тиша, – цього не має бути!» але ніхто її не чув. «Я зроблю все, щоб війна не повторилась», – твердо вирішила тиша, розуміючи, що її бажання для цього замало. Вона подивилась у небо і знову, згадуючи тривожні дзвони війни, у неї стискалося серце.

*Большакова Альона,
ЗОШ № 11, 11-Г кл.,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Який чудовий світ! Скільки в ньому цікавого і невідомого! Як хочеться вбирати очима й душею красу навколишнього світу! Хочеться стати єдиним цілим з повітрям і обійняти все навкруги, доторкнутися до сонячного променя чи стати прозорою хмаринкою в небі, або пливати самотнім лебедем морськими хвилями. Напевне, це і є відчуття радості, щастя від того, що ти живеш на цьому світі в мирі і злагоді. Адже життя – це не лише наше народження, наші дії чи вчинки – це бажання чогось недосяжного!

Життя подароване нам Творцем, і повинні радіти йому, насолоджуватись безмежним багатством, щедро відданим Природою. А також ми повинні вчитись жити в мирі і злагоді з іншими народами, адже війна нікому не потрібна – потрібен тільки мир.

*Шпінта Тетяна,
ЗОШ №1 I-III ст., 11 кл.,
м. Нетішин,
Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Що таке війна? Це найгірше, що може бути на землі. Це біда всіх: і дорослих, і дітей. Моя прабабуся розповідала, як спалювали цілі села. Наше покоління дуже щасливе, що живе під мирним небом. Ми хоча ще й маленькі, але дуже хочемо миру на землі. Щоб танки й автомати були лише іграшкові. Щоб

стрілянину ми бачили лише по телебаченню. Діти й дорослі, давайте жити мирно! Якщо буде злагода у нас – буде мир на всій планеті.

МИР

Людина може бути щасливою тоді, коли буде мир на землі і злагода у сім'ї. Все життя наш народ воював, бився за свою землю. Люди хотіли зробити кращим своє життя і своїх ближніх. Вони мужньо відстоювали честь Батьківщини і за це багато людей пожертвували своїм життям. А чи варто було? Хоча наше життя покращилося. Але все ж таки мир не запанував на планеті. Як хочеться, щоб нам жилося на цьому світі краще, щоб люди розуміли одне одного і не ворогували. Можливо, з часом це все у нас і буде. Ми можемо надіятися лише на чудо, а головне - на нас самих, адже все залежить від нас, людей.

*Миргородська Дарія,
ЗОШ I – III ст., № 26,
11 – А кл.,
м. Рівне*

За мир, за колоски наліті Хліб святий

Не кидай хліб: він – святий!
Він – найкращий оберіг для України!
Зроблений з любов'ю, в теплоті
Буде захищати і родину
Від усіх прокльонів та нещасть,
Дух міцний прийде на допомогу.
Поважай хліб: він святий для нас!
Саме він благословить твою дорогу!

Мріють колоски про мир ...
Мріють колоски про мир
І волошки у степу.
Мріють люди на землі,
І лелека на льоту...

Друзі! Ця земля – єдина,
Небо для усіх – одне.
Тож нехай в усмішках наших
Мир для кожного живе!

Святиня України

Хліб... Святиня України.
Він – добро, життя, любов.
З покоління в покоління
Він веде нас знов і знов...
Хліб – це скарб усіх народів,
Починає він буття,
Сина проводить у дорогу,
Хліб – це мирне, радісне життя.

Хліб усьому голова

Хліб для нас –
добробут, щастя, мир.
Знаємо, він –
всьому голова.
Шана людям,
хто його зростив.
Хліб для нас –
це є саме життя.

Золоте зернятко

Золоте зернятко
пророста з землі.
Небо піклувалось:
“Будуть колоски!”.
Сонце зігрівало:
“Малеча, рости!”
Мати промовляла:
“Буде хліб в сім’ї!”
Виросло колосся
морем золотим.
Будуть смачні бублики

діточкам малим.
Буде коровай
парам молодим.
З хлібом-сіллю гостя
ми благословим.

Країна-Унікалія

Мені наснився сон:
Крізь хмари і зірки
Кудись летіла я
І вся наша Земля...
Це Джин мене відправив
У подорож світів,
Щоб показати диво –
Країну наших снів.
Мене зустріли щиро,
Я – міжпланетний гість.
Відчула я турботу,
Любов, повагу скрізь.
В країні тій панують
Увічливість та мир,
І люди не вживають
Брудних і грубих слів.
Культурні всі та чесні,
Не вб'ють і не вкрадуть,
А навпаки – останне
На поміч віддадуть.
Нема в країні бідних,
Багатих теж нема,
І люди всі тут рівні,
І всім все вистача...

Тут кожен обирає
Роботу по душі.
Любов свою вкладає
Для щастя та краси.
Тут зовсім інші школи,
І діти обира

Кому і що цікаво,
Для мене це – дива!
Хтось вивчає зорі,
Щоб астрономом стати.
А хтось – людські закони,
Щоб правду захищати.
Вивчають різні мови,
Гостей щоб розуміти.
І однодумці в школах
Вчителі та діти.

Тут люди дуже впевнені
У завтрашньому дні –
В розвиненій країні
Усі живуть вони!
В парламенті не б'ються,
Все роблять для людей,
Щоб жило суспільство
Багатше день у день...

Чому?! Я зрозуміла!
Тут головне – життя
Без заздрощів і злоби,
Без блату, хабара.
Тут люди розуміють,
Життя – воно одне.
І жити гідно треба,
Щоб поважать себе.

Хто в цій країні править?
Який розумний Джин?
Все знає і все бачить,
Він чий громадянин?..
Країна-Унікалія
Наснилася мені.
Не хочу прокидатися,
Як добре уві сні!

Джин, мабуть, навмисно
Країну показав –
Ось так повинно бути,
І це є ідеал!
Я маю розказати
На цілий-цілий світ,
Що МИ повинні разом
Звеличити свій рід!

МИ маємо всі разом
Країну будувати,
Тоді усі народи
Нас будуть поважати.
МИ маєм бути добрими
Та чесними людьми,
Бо на одній планеті
Усі живемо МИ!

*Смоляк Олена,
ЗОШ I – III ст., № 26,
II – А кл.,
м. Рівне*

Болять рани у ветеранів

Болять рани в ветеранів
За своїх братів.
Їм все у спогадах зринає
Крик їх матерів.
Сльози щастя на обличчі
Бачимо ми всі,
Коли йдуть вони почесно
З квітами в руці.
Та чи знаємо,
Що в серці бережуть вони?
Скільки там страшного пекла,
Суму і біди?!
Перемога для нас радість
І водночас біль!

Бо померло їх багато,
Не прийшло звідтіль.
То ж вклонімося їм, браття,
За їхнє життя,
Що вони своєю кров'ю
Здобули буття!

Тривожні дзвони війни
Тривожні дзвони війни...
Десь знову дзвенять вони...
Як страшно чути їх дзвін...
Низький ветеранам уклін!
А скільки ще їх полягло,
Щоб зараз у нас все було,
Щоб жить без лиха й зла
У світі миру і добра?!

Тривожні дзвони війни...
Вже там не дзвенять вони...
Там люди усі молоді,
Не знають вони вже біди.
Де нам знайти той край,
Щоб схожий він був на рай,
Щоб людям там добре було,
Щоб там і війни не було?!

*Биковець Світлана,
ЗОШ I – III ст., № 26,
II – А кл.,
м. Рівне*

За мир, за колоски налиті

Мир... Злагода... Добробут... Як нероздільно злились ці поняття в розумінні всього народу, а особливо українського.

Мир – це найвище досягнення суспільства. Лише він дозволяє людській особистості повноцінно культурно розвиватися, духовно збагачуватися. Тому в усі часи люди дорожать миром, роблять все для його збереження. Особливо

починає цінувати мир нація, котра пережила лихоліття, випробування війни.

Багатостраждальний мій народ пережив чимало воєн, окупацій, утисків влади, репресій і голоду. Тому ми дуже цінуємо здобуття миру й прагнемо зберегти його. Я вірю, що мій народ ніколи не був і не буде загарбником. Це не дозволить зробити пам'ять про мільйони загиблих оборонців своєї країни і безневинних жертв чиїхось політичних ігор, прорахунків влади, інтриг можновладців.

Та не лише війни пережив наш багатостраждальний народ. Чорною сторінкою в нашу історію увійшли репресії і голод:

Пекельні цифри та слова
У серце б'ють, неначе молот.
Немов прокляття ожива
Рік 33-й... Голод... Голод...

Людина, яка пережила голод, з жахом згадує цю трагедію. Це були важкі часи для українського народу, коли йшов 1932 рік. Стиглим колосом наливалися поля. Та раптом в Україні зник хліб і люди залишилися без зернини.

Страшний час... Від голоду пухли старі й малі, смерть чатувала на шляхах, на полі, в хатах. Їх не було кому ховати, їх просто вивозили за місто чи село, складали в ями і закопували... Їм не ставили поминальних свічок і хрестів, їх не проводжали рідні...

“Це остання хлібина, остання... Очі горем налиті вщерть. Стали кожному крихти в горлі... А на вигоні – трупи чорні, там, де саваном сніг білів...”, — так реалістично зображував дійсність Б. Олександрів.

Хто відповідь за смерті мільйонів людей? Чому саме нашому народові випала така доля?

Багатостраждальна історія України. Ми не повинні забувати тяжких її сторінок.

На священну українську землю прийшла весна відродження. З небуття повертаються до нас пам'ятні дати, звичаї, обряди, традиції наших предків, відроджується культура.

Довгого і мирного віку тобі, Україно!

*Парамуд Оксана,
ЗОШ I – III ст., № 26,
II – А кл.,
м. Рівне*

Війна – це лихо і ганьба народів

*І виростають покоління.
Котрі не чули тишини
О, найстрашніше з літочислень
Війна - війною - до війни!*

Ліна Костенко

У Лондонському Імперському воєнному музеї увагу відвідувачів привертає унікальний годинник та цифровий лічильник. Цей годинник не вказує на час. Його мета – допомогти людям збагнути масштаб трагедії минулого сторіччя – війни. У міру того, як стрілка годинника переміщається, лічильник кожні 3, 31 секунди додає певне число до загального. Кожна цифра представляє чоловіка, жінку або дитину, які гинули у війнах ХХ сторіччя.

Лічильник було запущено у червні 1989 року. Опівночі, 31 грудня 1999 року, він зупинився. Тоді цифра на лічильнику сягнула ста мільйонів – такою була, за скромними підрахунками, кількість загиблих у війнах протягом минулих ста років.

Лише уявіть собі – сто мільйонів! Однак, статистика не виявляє того жаху й болю, якого зазнали ті жертви. Не виявляє вона також страждань людей, котрі втратили своїх близьких, - незліченних мільйонів матерів і батьків, сестер і братів, удів і сиріт. Недарма Джон Кеннеді сказав: “Людство повинно покласти край війні, інакше війна знищить людство”.

“У війни немає переможців, — зауважив колишній солдат, ветеран Другої світової війни. — Є тільки переможені”. Багато хто погодиться з ним. Ціна війни жахлива як для звичайців, так і для підкорених.

Рани в серцях людей довго ниють навіть після того, як припинилася стрілянина, замовкли автоматні черги й солдати повернулися додому.

Для нас це історія. Але і сьогодні ця війна знову вривається

у наше життя іржавими мінами й снарядами, що досі не втратили своєї зловісної сили. Та не останньою була Велика Вітчизняна – і сьогодні лунають вибухи й постріли. Скільки життів віддано в Афганістані, скільки скалічених душ!

Придніпров'я, Абхазія, Югославія, Чечня... Найближче “вчора” і сьогодні. І думаєш: “Господи, чого людям треба? Адже світить у небі сонце, росте в полях хліб! Люди люблять один одного, народжують дітей, створюють симфонії і поеми, роблять наукові відкриття... Тільки б служили ці відкриття миру, а не справі знищення!”

Хочеться звернутися до усіх землян словами відомої пісні:

Убийте війну,
Прокляніте війну,
Люди Землі!

*Філінюк Олександр,
НВО № 3, 11-А кл.,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

В ім'я майбутнього

Великий філософ Григорій Савич Сковорода писав: « Не горить сіно, не торкаючись вогню. Не кохає серце, не споглядаючи красу». Безперечно, це правильно, бо любов починається з усвідомлення прекрасного. Людина, яка відчуває красу, не здатна на лихі вчинки, вона стає лагіднішою, добрішою.

Війна – хаотична, неперебірлива кровопролитна машина. Кому, як не нам, знати, скільки болю, страждань, кривди вона приносить з собою. Наш народ від початку віку свого мусив відстоювати право на життя. Тому й прославився він своїми воїнами - козаками. Молоді юнаки, чоловіки воювали так, як не воював ніхто, адже вони захищали найдорожче, що в них було, – рідну землю, свої сім'ї». Українська земля наповнена кров'ю своїх синів, доньок.

Рідкісну красу подарувала матінка-природа нашій Україні.

Та хоч де б я був, завжди милують моє око і голубі стрічки річок, і золото ланів, і велич лісів та дібров. А де ще є таке небо, як в Україні? Бездонне блакитне, фіолетове й багряноцвітне, перламутрове й синьо-золоте.

Не можна не згадати слова Миколи Грушевського: «Тішуся сяйвом сонця, темними тінями лісу, тишею рослинного царства. Зливаюся еством з цим – безмежним життям.» Природа, любов до неї, уміти відчувати її красу пробуджують в людині творця.

Гордістю за свою Батьківщину сповнюється душа, коли читаєш рядки з Тютюнникового «Виру». Вони звучать наче гімн красі рідного краю, гімн людській праці, хліборобській справі. Косить Тишко, і надзвичайною гордістю сповнюється його серце за красу рідної землі, за працю, що приносить задоволення. І пригадується Довженкова «Зачарована Десна», Сосниця – затишний куточок чернігівської землі, Сашко – закоханий у життя мрійливий хлопчина: «Коли б спитав мене хтось, яку музику я любив у ранньому дитинстві, який інструмент, яких музик, - я казав би, що більш за все любив слухати kleпання коси... ото й була для мене найчарівніша музика,» –пригадує Олександр Довженко. Дійсно, що може бути благородніше, ніж праця хлібороба? Із величезною теплотою, ніжністю й любов'ю розповідається про неї у творах багатьох українських письменників –Мушкетика й Барки, Стельмаха і Олесья Гончара. Хліборобська праця на тлі розквітлої природи – хіба це не краса, хіба це не творчість?

Треба кожній людині серцем відчувати мудрість слів Олесья Гончара, сказаних в романі «Людина і зброя»: «... поки це плем'я, що населяє землю і зветься людством, не усвідомить себе як єдине ціле - не буде йому добра». Кожний з нас повинен відчути відповідальність не тільки за себе, а й за всю планету. Повинен захистити й зберегти, тому я голосую за мир. Як буде мир на Землі, то людство матиме майбутнє.

*Бисова Наталія,
НВО № 3, 11-А кл.,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Гріє сонечко навколо
І співають солов'ї,
Мир панує на планеті,
На ріднесенькій землі.
Я підношу вгору руки:
«Боже, дякую Тобі
за матусину усмішку,
За щасливі дні в житті!»
Тяжко згадувать минуле,
Війни і незгоди.
Дні вже ті давно минули,
Та лишився спогад.
Тяжкий крик з Афганістану
До нас долинає.
Плачуть діти, жінки, вдови,
Сльози проливають.
В ХХІ столітті
Революція іде.
Чвари, крики і страждання
Вона народові несе.
Як ти уявляєш далі
Існування на Землі?
Кривда лиш навколо тебе,
Злодії і крадії
Жить я хочу у країні,
Де немає війн, убивств,
Де панує вірність, дружба
І перемагає мир.

*Вініговська Катерина,
НВО № 3, 11-А кл.,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

В безхмарній блакиті неба летить назустріч долі голуб, сповіщаючи й вселяючи в душі людські любов, дружбу і мир!

Що таке мир? Мир - не зачарований шелест листя у вечірній тиші, це щаслива дитина, оповита материнською ласкою, це добробут у кожній родині, це вічний вогонь кохання, якому немає перешкод...

Яскраве полум'я блискавки розтинає небо, лунають несподівані постріли – війна... Війна, яка вривається в серце народу, як осколок, затьмарює сонячне небо димом пожеж, стає нестерпним болем від чорних похорон, що тисячами проходять щодня, нівечить молоді долі, розбиває людське щастя, обриває на самому початку мрії... І рідна земля стає суцільним згарищем, плачуть росами трави, падають чорні дерева, стогін розлягається стоголосою луною.

Я не хочу жити в такому світі, я проти насилля та жорстокості, я голосую за мир: за торжество правди на землі, за злагоду і добро на землі. Я усвідомлюю заповіді предків і їх великі діяння, згадую наш святий обов'язок перед історією і сучасністю, перед минулим і майбутнім - цінувати мир.

Я завжди пам'ятаю як наші предки берегли суспільне вогнище злагоди і добра, захищали його від вітру-буревію, від несподіваної зливи, грози, грому та інших стихій, які намагалися знищити нашу державу, заволодіти її багатствами, похитнути рівновагу в суспільстві.

Я впевнена, що обов'язково збудую свій власний світ, світ сонячних мрій і незгасаючої надії, світ любові і поваги, кохання і добра - квітучий сад під блакитним небом, у якому ширяє сизокрилий птах, зворушливий, наче дитина, непереможний, наче совість. Коли такий голуб в'є гніздо в людських думках, там не буде місця зlobі, ненависті, насильству та неправді.

Можливо, у наш складний і суперечливий час оспіваний мною голуб сповістить про нове відродження землі та людини.

*Танчук Руслан.
НВО № 3, 11-А кл.,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Ідуть роки. Минають річниці визволення народів Європи від найстарішого лиха – фашистської чуми ХХ століття. Шістдесят п'ять весен минуло від того страшного світанку 22 червня 1941 року. Але не загоюються рани від втрати рідних і близьких. Як святині бережуть фотографії бійців, що не повернулися з жорстокої війни. Живе у серцях нащадків вдячна пам'ять.

Війна... скільки горя вона наробила! Скільки забрала молодих життів! Скільки мук і страждань примусила винести! Ціною великих жертв народу була здобута перемога у Великій Вітчизняній війні.

Я пам'ятаю кожне слово, що розповідала мені моя прабабуся про пережиту війну. Зовсім недавно і моє місто потрясла страшна звістка. У нашому районі було знайдено хлопчиком снаряд з часів Великої Вітчизняної війни. Але слава Богу, що все закінчилося добре. Вони відразу повідомили про знахідку у відповідні органи. Років десять назад у Шепетівці сталася величезна трагедія - від вибуху бомби загинуло четверо моїх однолітків. А війна ж уже так давно минула. А скільки того лиха по усій країні, по усій Європі принесла війна!

Проходжу алеєю парку, іду до обеліска воїнам-визволителям. На думку спливають слова української поетеси Ліни Костенко:

Лежать наморені солдати,
А не проживши й півжиття!

Розумію, що ми, сучасне покоління, повинні пам'ятати тих, хто загинув заради нашого щастя, заради миру на землі. Ми повинні також передати своїм нащадкам ту священну пам'ять про загиблих воїнів, про страшні жертви війни, які ціною власного життя врятували світ від знищення.

Спасибі вам, ветерани, сивочолі, безвусі юнаки, що лишилися назавжди молодими! Завжди буду я пам'ятати, що

вищих немає скарбів, «ніж мирних труд і щастя в мирній долі!

Я одинадцятикласник! Переді мною нове і щасливе, я вірю, життя. Я хочу навчатись у юридичній академії, здобути професію юриста і працювати па мирній землі, примножуючи багатства рідного народу. Хочу, щоб я, мої батьки, моя сестричка Іринка жили під мирним блакитним небом. Я не хочу зазнати долі минулих поколінь. Я голосую за мир на всій планеті! Я голосую за мир на всій Землі!

*Гук Лілія,
ЗОШ № 2 I-III ст.
гімназія навчально-
виховного комплексу,
II-A кл., м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Війна – це обірвані мрії про майбутнє, сподівання на довге і щасливе життя.

Скільки крові і сліз проливається! Війна – це породження зла, саме вона руйнує все на своєму шляху.

Нам, молодому поколінню, пощастило в тому, що ми небачимо, як вмирають люди, плюндруються культурні цінності, духовні надбання народу. Кованими чобітьми, гусеницями танків вона нівечила людські тіла і душі.

Ми вдячні долі, що не затьмарює чисте небо полум'ям пожеж.

Так, війна у нашій країні давно закінчилась, та ще й досі, час від часу, знаходять вибухівку часів війни, іноді трапляються трагедії.

У війні немає взагалі ніяких правил.

І сьогодні, на порозі XXI століття, кожен з нас повинен відчувати відповідальність не тільки за себе, а й за всю планету, і я мрію, щоб ніколи не довелось звідувати жахів війни.

Ми повинні зробити все, щоб нашим нащадкам не довелось побачити те, що довелось пережити нашим предкам.

Я за мир на всій планеті!!!

ЗМІСТ

СТЕПАН ЯКИМОВИЧ ДЕМ'ЯНЧУК	3
У спогадах його колег та учнів	3
Він був ідейним наставником молоді	3
Учнівська виробнича бригада у Яруні	4
До вершин педагогічної майстерності	6
Спогади	8
Учитель живе у пам'яті і великих справах своїх учнів	14
Петько Т.А. Навчителю.....	15
В краю батьків, в краю мажорних сосен (твори про мир вихованців Ярунської ЗОШ І-ІІІ ступенів)	16
Романюк Інна. Я голосую за мир	16
Коренчук Юлія. Маленькі посланці миру	17
Роюк Аліна. Я голосую за мир	18
Євпак Олександр. Я голосую за мир	18
Андрій Коропчук. Мир – планеті, щастя - дітям	19
Соловей Юрій. Я голосую за мир	20
Скаковська Вікторія. Я голосую за мир	21
Осіпчук Сергій. Я голосую за мир	21
Осипчук Ольга. Я голосую за мир!	23
Флярковська Юлія. Я голосую за мир	24
Крок за кроком (учнівські твори про мир)	27
Шарапов Дмитро. Я голосую за мир	27
Музичук Тетяна. Я голосую за мир	27
Бурчєня Юрій. За мир	27
Ніколайчук Ірина. Я голосую за мир	27
Білокриницький Валентин. Я голосую за мир	28
Савчук Анастасія. Я голосую за мир	28
Полюхович Віталій. Я голосую за мир	28
Климець В'ячеслав. Я голосую за мир	29
Тучак Тарас. Я голосую за мир	29
Навоєва Анастасія. Я голосую за мир	29
Дудочкіна Олена. Я голосую за мир	30
Рачицька Маргарита. Я голосую за мир	30
Буян Олександр. Я голосую за мир	30
Аксютів Іван. Що таке мир?	31
Маслянюк Христина. Я голосую за мир	31
Момотюк Юлія. Я голосую за мир	31
Дудківська Ольга. Я голосую за мир	32
Погольська Надія. Я голосую за мир	32
Самчук Данило. Я голосую за мир	32
Сидорчук Світлана. Я голосую за мир	32
Ралко Ангеліна. Я голосую за мир	33
Денесюк Евеліна. Я голосую за мир	33
Шиманська Христина. Я голосую за мир	33

Гордзеєвська Яна. Я голосую за мир	34
Щавінська Богдана. Я голосую за мир	34
Мороз Оксана. Я голосую за мир	34
Терновик Каріна. Я голосую за мир	35
Білінська Ірина. Що таке мир?	35
Мельник Тетяна. Я голосую за мир	35
Мельник Микола. Я голосую за мир	36
Полюхович Владислав. Я голосую за мир	36
Гордійчук Олена. Я голосую за мир	36
Рудич Вікторія. Я голосую за мир	37
Туринська Анна. Я голосую за мир	37
Фалінська Ольга. Я голосую за мир	37
Кирдей Юлія. Я голосую за мир	37
Бондар Оксана. Я голосую за мир	38
Швець Анна. Я голосую за мир	38
Кусакіна Анна. Я голосую за мир	38
Горбачук Рита. Я голосую за мир	39
Корнієнко Тетяна. Я голосую за мир	39
Утікалова Наталія. Я голосую за мир	39
Коломис Віталіна. Я голосую за мир	40
Бояр Катерина. Я голосую за мир	40
Огородник Валерій. Я голосую за мир	40
Клижко Олександр. Я голосую за мир	41
Редько Максим. Хочу миру	41
Сірко В. Я голосую за мир	41
Пачук Олександр. Я голосую за мир	42
Бризгалов Артур. Я проти війни	42
Шупрудько Діана. Я голосую за мир	42
Свінцицький Павло. Я малюю мир	42
Васілюк Тарас. Я голосую за мир	43
За мир	43
Свінцицький Ігор. Я голосую за мир	43
Полюховиш Оксана. Я голосую за мир	44
Євтушок Наталія. Мир на планеті – щастя дітям	44
Коваль Каріна. Мир на планеті – щастя дітям	45
Островська Ірина. Мир на планеті – щастя дітям	45
Святенька Вікторія. Мир на планеті – щастя дітям	45
Яремчик. Мир на планеті – щастя дітям	46
Перев'язко Андрій. Мир на планеті – щастя дітям	46
Іщук Богдан. Мир на планеті – щастя дітям	47
Балакіна Юліана. Мир на планеті – щастя дітям	47
Бусигіна Анастасія. Мир – найважливіша умова життя на Землі	47
Кормилецька Наталія. Хочу в мирі і злагоді жити	48
Романюк Іванна. Мрію про мир	48
Борищук Іванна. Чому плачуть солдатські матері	49

Ясінська Катерина. Я голосую за мир	50
Манько Ірина. Я голосую за мир	50
Нетреба Дмитро. Я голосую за мир	51
Полюхович Тарас. Я голосую за мир	51
Бідюк Владислав. Я голосую за мир	52
Ящук Вікторія. Я голосую за мир	52
Гудзь Назар. Я голосую за мир	53
Слободюк Яна. Я голосую за мир	53
Горбатюк Ольга. Мир	54
Ілушак Діана. Я за мир	54
Гончарук Оксана. Я голосую за мир	55
Черешня Ірина. Бажаю Божої благодаті	55
Федорова Каріна. Мир	55
Бондарчук Аліна. Ми за мир	56
Верещук Марія. Мир	56
Литвинець Ігор. Я голосую за мир	57
Війна – це лихо, а мир - добро	57
Сисоєва Юлія. Я голосую за мир	57
Білінська Юлія. Я хочу миру	58
Петрук Катерина. Я голосую за мир	58
Яцепа Олена. Я голосую за мир	59
Музичук Людмила. Я голосую за мир	59
Азева Ольга. Я голосую за мир	59
Беседюк Володимир. Я голосую за мир	60
Орешняк Ірина. Мої роздуми про мирне життя	60
Мельник Максим. Я голосую за мир	61
Чулій Аліна. Я голосую за мир	61
Омурко Ольга. Я голосую за мир	62
Я голосую за мир	62
Слободенюк Андрій. Я голосую за мир	62
Міщук Артур. Я голосую за мир	63
Палащук Олена. Я голосую за мир	63
Тхорук Вікторія. Я голосую за мир	63
Зелемський Володимир. Я голосую за мир	63
Сірман Павло. Я голосую за мир	64
Лац Артем. Я голосую за мир	64
Радчук Олександр. Я голосую за мир	64
Янюк Анна. Я голосую за мир	65
Ковальчук Дмитро. Я голосую за мир	65
Солончук Дмитро. Я голосую за мир	65
Шмаркова Алла. Я голосую за мир	65
Поліщук Людмила. Я голосую за мир	66
Корнійчук Жанна. Я голосую за мир	66
Федорчук Ірина. Я голосую за мир	66
Крутякова Діана. Я голосую за мир	67

Лук'янець Марія. Україна — рідний край	67
Геринг Олексій. Я голосую за мир	67
Іванчук Діана. Я голосую за мир	68
Таранець Анна. Я голосую за мир	68
Овсійчук Світлана. Я голосую за мир	68
Бурчєня Павло. Я голосую за мир	69
Тимошенко Анастасія. Я голосую за мир	69
Калько Вікторія. Я голосую за мир	69
Бобрик Богдан. Я голосую за мир	70
Шмиков Володимир. Я хочу миру і злагоди	70
Мартинюк Марія. Я голосую за мир	70
Ктиторова Анастасія. Ніхто не забутий, ніщо не забуте	71
Голота Олексій. Я голосую за мир	71
Павлуш Ольга. Я хочу миру і злагоди	72
Калєнюк Володимир. Я голосую за мир	72
Ферєнчук Анастасія. Мир планеті – щастя дітям	73
Дубровський Олександр. Я голосую за мир	73
Глушук Ольга. Я голосую за мир	74
Осташук Іванна. Я голосую за мир	74
Дячук Віталій. Я голосую за мир	75
Назарук Ірина. Я голосую за мир	75
Кучма Олександра. Я голосую за мир	76
Онищук Діана. Я голосую за мир	76
Громик Ірина. Я голосую за мир	77
Гірак Яна. Я голосую за мир	77
Зданєвич Світлана. Війна – це лихо і ганьба народів	78
Балагур Валентин. Я хочу миру і злагоди	79
Плахта Аліна. Хай добро і щастя буде	80
Жогаєн Ольга. Ми живем у мирі	80
Ликус Ірина. Мир потрібен всім людям	81
Герус Юлія. Мир потрібен всім людям	81
Газель Олександра. Чому плачуть солдатські матері	82
Прохорчук Катерина. Я хочу миру й злагоди	82
Ващук Юлія. Я голосую за мир	83
Курачинський Валентин. Я голосую за мир	83
Сапельнікова Анастасія. Я голосую за мир	84
Колоденська Анна. Я голосую за мир	84
Кіструш Софія. Я голосую за мир	85
Галанюк Зіна і Богдана. Я голосую за мир	85
Гунько Олеся. Що таке мир?	85
Лєвчук Олена. Я голосую за мир	86
Споданчук Олена. Я хочу миру і злагоди	86
Дрозд Олександр. Мир твоєму дому	87
Грєчковська Анастасія. Ми – за мир на всій планеті	87
Іщенко Ніна. Я голосую за мир	88

Анікіна Катерина. Я голосую за мир	88
Салійчук Зоряна. Я голосую за мир	89
Хлебнікова Юлія. Я голосую за мир	89
Білоган Ірина. Я голосую за мир	90
Дяків Анна. Я голосую за мир	90
Борщук Лілія. Я голосую за мир	90
Борщук Богдана. Я голосую за мир	91
Завадецька Діана. Мир у нашій державі	91
Україна	92
Шайнога Уляна. Я голосую за мир	92
Гаврилюк Ірина. Я голосую за мир	93
Гаврильців Марта. Якби я була президентом	93
Прядко Таня. Я голосую за мир	94
Пікунець Софія. Я голосую за мир	94
Сташко Василь. Я голосую за мир	94
Уграк Софія. Я голосую за мир	95
Шевчук Владислав. Мир на планеті – щастя дітям	96
Леоновець Вікторію. Я хочу миру і злагоди	96
Остапчук Петро. Я голосую за мир	96
Лешкевич Ігор. Я голосую за мир	97
Буката Ілона. Я хочу миру та злагоди	98
Кліщ Максим. Я хочу миру і злагоди	98
Денєга Тетяна. Я хочу миру і злагоди	99
Плавчан Олена. Я хочу миру і злагоди	99
Басюк Борис. Ніхто не забутий, ніщо не забуте	99
Хуснуллін Вадим. Я хочу миру і злагоди	100
Жогло Ольга. Я хочу миру і злагоди	100
Мосійчук Олександр. Ніхто не забутий, ніщо не забуте	101
Котюк Павло. Мир в моїх очах	101
Давидюк Віталій. Я хочу миру та злагоди	102
Тимошук Світлана. Я хочу миру та злагоди	102
Стельмах Андрій. Мир – мрія всіх народів світу	103
Дмитрієв Ігор. Збережімо мир!	103
Терновик Олександр. Я голосую за мир	104
Тарабань Ірина. Я голосую за мир	105
Пересада Анастасія. Я голосую за мир	106
Сурник Наталія. Я голосую за мир	107
Литвинець Ігор. Я голосую за мир	107
Війна – це лихо, а мир – добро	108
Демчук Іванна. Я голосую за мир	108
Каложинський Олександр. Я голосую за мир	109
Печончик Катерина. Хай буде мир	109
Поліщук Ірина. Я голосую за мир	109
Волошина Юлія. Моя мрія — мир	110
Я голосую за мир	111

Кузьмич Сергій. Я голосую за мир	111
Омельченко Ірина. Я голосую за мир	111
Ревко І. М. Я голосую за мир	112
Кравець Руслана. Я голосую за мир	112
Лахман Наталія. Я голосую за мир	113
Пшеницька Тетяна. Я голосую за мир	114
Ільчук Анна. Я голосую за мир	114
Суднік Ірина. Засвітіся, моя мрія	115
Дутка Марія. Я за мир	115
Колесник Віталій. Я голосую за мир	116
Луцок Марія. За мир	117
Шевчук Лілія. Я голосую за мир	118
Жолнач Наталія. Я голосую за мир	118
Молодик Дмитро. Я голосую за мир	119
Лобакін Юрій. Я голосую за мир	120
Лопух Наталія. Про мир	120
Худоба Наталія. Я голосую за мир	120
Самонік Валентина. Я голосую за мир	121
Рошук Євгенія. Я голосую за мир	122
Мельничук Ольга. Найкраще у світі	122
Теслюкевич Андрій. Я голосую за мир	123
Ткаліна Ірина. Я голосую за мир	123
Желих Марія. Я за мир	124
Лахман Леонід. Я голосую за мир	125
Погорелова Дар'я. Я за мир у всьому світі	126
Мандзюка Дмитро. Тривожні дзвони війни	127
Галах Іванна. Тривожні дзвони війни	128
Йордан Юлія. Тривожні дзвони війни	129
Лесовець Олександр. Я голосую за мир	130
Бурячинська Наталія. Що для мене мир	130
Закалата Марія. Мир у моїх очах	131
Криворчук Ілона. За мир, за колоски налиті	133
Бондар Тетяна. Я голосую за мир	134
Степанова Анна. Я голосую за мир	135
Борейчук Олеса. Що для мене мир	137
Лопух Тетяна. Війна - це лихо	137
Слободенюк Олена. Мир	138
Рудик Людмила. Я голосую за мир	138
Сучок Тетяна. Я голосую за мир	139
Я голосую за мир	140
Охремчук Тетяна. Я голосую за мир	141
Дмитришин Зореслав. Я голосую за мир	142
Грицик Ольга. Я голосую за мир	143
Воробель Люба. Дзвони пам'яті	143
Волання мертвих до живих	145

Стасюк Інна. Мир	145
Коршук Тетяна. Війна - це лихо і ганьба народів	146
Я хочу миру і злагоди	148
Болюх Олена. Я голосую за мир	150
Свінціцька Маргарита. Я голосую за мир.....	151
Михайлова Катерина. Я голосую за мир	152
Марченко Вікторія. Чому плачуть солдатські матері?	153
Болять рани у ветеранів	154
Я хочу миру і злагоди	154
Шпур Ірина. Я за мир	155
Чернова Лілія. Тривожні дзвони війни	156
Большакова Альона. Я голосую за мир	158
Шпінта Тетяна. Я голосую за мир	158
Мир	159
Миргородська Дарія. За мир, за колоски налиті	159
Хліб святий	159
Мріють колоски про мир	159
Святиня України	160
Хліб усьому голова	160
Золоте зернятко	160
Країна-Унікалія	161
Тут кожен обирає	161
Тут люди дуже впевнені	162
Чому?! Я зрозуміла!	162
Хто в цій країні править?	162
Джин, мабуть, навмисно	163
Ми маємо всі разом.....	163
Смоляк Олена. Болять рани у ветеранів	163
Тривожні дзвони війни.....	164
Тривожні дзвони війни.. ..	164
Биковець Світлана. За мир, за колоски налиті	164
Парамуд Оксана. Війна – це лихо і ганьба народів	166
Філінюк Олександр. В ім'я майбутнього	167
Бисова Наталія. Я голосую за мир	169
Гріє сонечко навколо	169
Вініговська Катерина. Я голосую за мир	170
Танчук Руслан. Я голосую за мир	171
Гук Лілія. Я голосую за мир	172

До 80-річчя з дня народження
академіка Степана Дем'янчука

Я голосую за мир

Матеріали X учнівських громадських читань
«Я голосую за мир»

Редактор Куделя Л.П.
Верстка: Вишневський М.Я., Онопрійчук Г.А.

Підписано до друку 03.04. 2006р.
Формат 60/84/16. Тираж 300 пр.
Редакційно-видавничий центр „Тетіс”
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука.
33027, Рівне, вул. акад. Степана Дем'янчука, 4.

